

Mattyasovszky Jenő

Hód és a lábon járó örület

**EXPRESSZKÖNYVEK
BUDAPEST**

1

Erik Kundermann alapító vezérigazgató ismét kénytelen volt megállapítani, hogy Hilda kisasszonynak pompás alakja van. Ahogy ott állt a falnál, lábujjhegyen egy széken, háttal a férfinak és helyet keresett egy szegnek a bársonytapéta mintái között, olyannyira ráfeszült a kis nyári ruha, hogy Kundermann-nak az érzése támadt: Hilda kisasszony csaknem meztelen.

- Itt jó lesz, főnök?

Kundermann nem szívesen, de feljebb szánkázta a tekintetét oda, ahová Hilda a szeggel mutatta.

- Egy kissé jobbra... Még... Jó, köszönöm.

A kisasszony ügyesen megcélozta a bársonyrózsa közepét, és beütötte az akasztót.

- Akkor kérem a képet.

Kundermann egy fekete fakerettel övezett, régimódi, szakállas férfit ábrázoló rézkarcféleséget adott fel, amit Hilda ráigazított a szegre.

- Nagyon köszönöm, kisasszony. Maga ebben is utolérhetetlen... Szegény James bácsi, ha élne, bizonyára hálás lenne magának, hogy a legjobb helyet választotta neki a szobában.

Hilda jóleső mosollyal ugrott le a székről.

- Parancsol még valamit?

- Köszönöm, nem - mondta Kundermann. - Illetve mégis... Legyen szíves felhívni Hamburgból Drexler urat.

Amikor Hilda kiment, hosszan nézett utána, majd a fekete fakeretes képet vette szemügyre, és ellágyult a pillantása.

Erik Kundermann két dologra volt büszke életében: a képen ábrázolt James Kundermannra, egykori aranyásó őseire, aki valamikor az alaskai hómezők vízmosásaiban a leendő gazdagság mákonyától üzve kutatott a sárga kincsszemek után - és az Európa négy nagy kikötővárosában működő Cave Club üzlethálózatra.

Voltaképp ez is a rézbe karcolt őshöz kapcsolódott. A családi fáma úgy tartja, hogy James bácsi, miután néhány zacskó aranyat szerencsésen összerostált magának, egy napon rájött arra, hogy az aranyszerzésnek más, kényelmesebb módja is akad, mint a testet, lelket gyöttrő, heteket, hónapokat, zsigereket emésztő szitalás - mégpedig egy csapszék. Egy csapszék a nagy Alaszkában...

Keresett hát egy, a célnak megfelelő vízvájta barlangot, meg két ügyes kezű fickót, az aranyzacskókat berendezésre, mindenféle árukra változtatta s nemsokára kitehette a cégfirmát: Cave Club - vagyis Barlang Klub - meg egy vendégcsábító jelmondatot a bejárat fölé: Az arany annyit ér, amennyi örömet megszerezhetsz magadnak általa.

Nos, a Cave Club valósággal ontotta ezeket az örömöket: csempészett pálinka, cinkelt póker, hamis kockák és alkalmi - James Kundermann által direkt e célra szerződttetett -, könnyűvérű táncos hölgyek formájában. Amellett medveölő dumdum golyótól kezdve aranyásó szerszámokon keresztül a főagyertyáig minden kapható volt e különös csapszékben, ahol éjszakánként valósággal folyt az arany, nemritkán a vér is, egy-egy vita, szóváltás, fegyverdörrenés lezárásaképpen.

Hogy aztán James Kundermann-nal mi lett: vele is golyó vagy egy feldühödött grizzly medve végzett, vagy aranyzacskói tetején százéves korában csendesen elhunyt, arról nem szól a családi krónika.

Emléke azonban a Cave Clubbal együtt fennmaradt a Kundermann családban. Erik Kundermann különös becsben tartotta ezt az emléket, bárhová is utazott, hosszabb, rövidebb tartózkodásra, az egykori fakeretes rézkarcot mindenüvé magával vitte, s díszhelyet adott neki szobája falán.

Hiszen ennek az emléknek köszönhette istenigazában a karrierjét, a Cave Club európai üzlethálózat ötletét.

Kundermann most is, ahogy a bérelt bécsi villa szobájában a néhai őst nézegette, csaknem meghatottan gondolt arra a pillanatra, amikor eszébe jutott: James bácsi hajdani ötlete és jelmondata ma is aranyat ér. Csak minden csapszék helyett szupermodern szálloda, vendégházhálózat, ahol az illusztris vendég minden kívánsága, igénye a legluxusabb és legsajátságosabb szolgáltatások keretében kielégíthetik.

S ma már négy, kitűnően működő vendégház bizonyítja az ötlet nagyszerűségét. Valamennyi között az első és legnagyobb a hamburgi: ötven lakosztály, két étterem, exkluzív barlangbár, úszómedence, szauna, három masszázsszalón, butik, szolgáltatóüzletek és kényelem, rafinált kényelem felső fokon.

Egyébként ez a hamburgi volt Kundermann kedvence, itt működött a hálózat központja is, Drexler úrral az élen. Szakavatott vezetőnek bizonyult, akit a busás javadalmazáson felül a hála szálai is jócskán kötöttek Kundermannhoz, még abból az időből, amikor repülőgépes indonéz lánykereskedelmet számolt fel a rendőrség. E felszámolásba Drexler úr is beleesett, mint repülő lányügyletek egyik szervezője, s bizony Kundermann úr összeköttetései és nem kis pénzére volt szükség, hogy Willy Drexler elenyésző büntetéssel megússza a következményeket.

Kundermann - talán éppen ezért is - jóformán az egész üzletmenetet Drexlerre bízta, magának a fejlesztő szervezést tartotta fenn. Világméretű álmai voltak ugyanis: a Cave Club egy szép napon majd New Yorktól Londonig, Tokiótól Sidney-ig behálózza az egész világot. . .

Ismét meleg pillantással nézett a szakállas aranyásóra, s csaknem félhangon súgta maga elé:

- És ezt is neked köszönhetném, drága James bácsi. . .

Mint egy rozszant kis cserebogár, felzúmmögött a házi telefon. Kundermann Sidneyből visszazökkent a bécsi realitásba:

- Tessék, kisasszony.

- Drexler úr van a vonalban.

- Köszönöm.

Halk kattanás, és a hamburgi igazgató jelentkezett:

- Ez a gondolatátvitel, Kundermann úr... Tíz óra után akartam hívni, gondoltam: addig alszik.

- Történt valami?

- Elnézését kérem, tudom, hogy pihenni méltóztatik Bécsben, de ha egy fél órára meg lehetne zavarni ezt a pihenést. . .

- Micsoda?

- Egy bizonyos Magreb Ali Achmed úr. . .

- Ki? Kit mondott?

Drexler csaknem szótagolva ismételte:

- Magreb Ali Achmed... Olajmilliomos.

- És mit akar?

- Véleményem szerint. . . nagyon kecsgetető üzleti ügy... Nem telefontéma... Ez az úr egy hétig nálunk vendégeskedett. Ha szabad javasolom: jó lenne, ha fogadná, uram.

- És mikor? Pillanatnyi szünet:

- Ma... Ma délután. Kundermann bosszúsan morogta:

- Még jó, hogy nem holnap közli ezt velem.

- Elnézését kérem, de Magreb Ali Achmed úr az előbb határozta meg látogatásának időpontját.

Kundermann dünnyögött:

- Na jó... Ha maga is úgy látja... Jöjjön... - Aztán megélenkült a hangja. - Különben azért hívtam: Weimann magyarországi útját előkészítették?

- Igen, minden rendben. Bármelyik pillanatban indulhat. . . Csak az ön utasítását várjuk.

- Majd megkapják... Más újság?

- Drexler hangja zordra váltott:

- Riese... Egon Riese...

- Mi van vele?

- Egyre jobban kellemetlenkedik.

Kundermann az asztalra csapott:

- Miért áll szóba vele?

- Elnézést uram, nem álltam. Felhívott és talányosan a tudomra adta, hogy a legjobb lovas is kieshet a nyeregből. Még, ha Weimann-nak hívják, akkor is. És nagyon sajnálná, ha ennyi üzenetből nem értene Kundermann úr.

Kundermann cefetül káromkodott. Aztán utasította Drexlert:

- Figyelmeztesse Weimant, hogy a legnagyobb óvatosság.

- Igenis.

- Difalco hol van?

- Münchenben, uram.

- Azonnal értesítse, hogy nyomban induljon hozzám... Érti? Azonnal!

- Meg lesz, uram...

Ahogy letette a kagylót, Hildát hívta.

- Kérem, kisasszony: jöjjön be.

Mire Hilda megállt a hatalmas, fekete íróasztalnál, főnökén már semmi sem látszott az előbbi bosszúságból. Mosolygott.

- Vendégünk lesz délután, Hilda kisasszony. A lány rosszállólag vette tudomásul a hírt.

- Pihenni jöttünk, Kundermann úr...

- Ez van, kedves. . . Egy olajmilliomos. Mi a véleménye, hol találkozunk vele?

- Az emeleti könyvtárszobát javaslom.

- Akkor intézkedjék saját belátása szerint.

Délelőtt Kundermann az újságokat olvasgatta, de mint a tevékeny emberek általában, nem tudott sokáig egy helyben ülni, fel-felállt, kiment a teraszra, meg-megigazított egy cserép virágot, egy terítőfodrot, vagy csak lebámult a városra, amely fényesen sütkérezett az augusztusi napsütésben.

Ez hát a pihenés - gondolta. Pedig de szépen eltervezte: néhány gondtalan nap a császárvárosban, Hilda kedves és előzékeny társaságában, pompás környezetben, csendes és csaknem idilli magányban, és tessék. Olajmilliomos és ez a briganti Riese...

Gondúzónek ebéd után sétált egyet, néha megállt a dombokra vezető ösvényen, majd szórakozottan kavicsokat dobált le a kis völgybe, aztán visszatért a villába.

Az olajmilliomos egyedi gyártású, fekete Mercedesen érkezett, kíséret nélkül, csupán a sofőr társaságában. Kissé görbült hátú, majdnem púpos, öregedő férfi volt, lassan kászálódott ki a kocsiból, mint aki bizonytalan: jó helyen jár-e.

Hilda azonnal jelezte Kundermann-nak, hogy megjött a vendég, és javasolta: közösen menjenek elé.

Az olajmágnás elismeréssel nyugtázta a fogadtatást. Mentegetőzve mondta:

- Bocsánat, ezer bocsánat, tudom, hogy pihen... De Drexler úr megnyugtató, hogy...

Kundermann szívélyesen rázta a kezét:

- Tessék csak! Semmi baj. Egy üzletember pihenése sohasem lehet tökéletes, mindig forog valami a fejünkben.

- Köszönöm, de valóban nem zavarom sokáig - mondta az arab férfi. - Gondolom, hamar végzünk. Beszélhetnénk kettesben?

Kundermann a lányra mutatott:

- Kérem, ne zavarja önt Hilda kisasszony. A bizalmasom és titkárom.

A könyvtárszobába mentek.

- Mindenekelőtt hadd fejezzem ki önnek és vállalatának a legnagyobb elismerésem... - kezdte kis szünet után Magreb Ali Achmed. - Bizonyára Drexler úr említette, hogy egy hétig az önök különleges vendéglátásában részesültem, és mondhatom, tíz évvel, ha nem többel visszamentem az időben... Az a Cave Gold!... És azok a hölgyek!... Kundermann úr: felejthetetlen!

Kundermann-nak jólesett a dicséret. Felállt, a szekrényhez lépett, s aranyozott címkéjű üveget vett elő:

- Ezt mondja, uram?

Az arab lelkendezett:

- Ez az, igen! Cave Gold!... A visszatérő fiatalság! Minden pénzt megadtam volna, hogy hazavihessek egy pár üveggel, de Drexler úr közölte, hogy sajnos ezt csak a vendégek és csak az önök szállodáiban fogyasztatják.

- Igen, ez így van - helyeselt Kundermann, és kérdő tekintettel nézett az olajmilliomosra, várván, hová akar kilyukadni.

A vendég úgy látszik felfogta a pillantást, mert belekezdett:

- Üzletet ajánlok önnek, Kundermann úr... A világ legszebb nyaralóhelyein kastély jellegű, legfeljebb tizenöt-húsz lakosztályos szállodákat szeretnék nyitni: Cave Clubokat az emberiség szolgálatára. Az ön szellemi tőkéjét az üzletben húszszázalékos részesedéssel értékelném. A tőketársulás arányát önre bízom, feltételem annyi, hogy legalább negyven százalék legyen a részesedésem. Annak sincs akadálya, hogy az ön húszszázalékos szellemi tőkerészesedése mellett nyolcvan százalékkal járuljak az üzlethez. Amennyiben ön is gondol pénzbefektetésre és jelenleg ennek akadálya lenne, a bankom annyi hitelt nyújt, amennyit igényel.

Kundermann megglepte az ajánlat, roppant hízelgett neki e kézzelfogható elismerés, de nem mutatta. Töprengve kérdezte:

- Milyen szellemi tőkére gondol?

- A Cave Gold gyártási eljárására...

Hilda jónak látta, hogy felálljon s mint háziasszony gyümölcsöt, italt, cigarettát kínáljon, de az arab elhárítóan intett.

- Köszönöm... - majd Kundermannhoz fordult: - Hát ezért zavartam a pihenésében...

- Nagyon megtisztelő az ajánlata, uram... - mosolygott Kundermann, és kis szünetet tartott. - A feltételekkel is elégedett vagyok. Meg kell mondanom: terve találkozik saját elképzeléseimmal. Előbb azonban meg kell vizsgálnom, hogy ki tudjuk-e elégíteni az így igen megnövekvő italgényeket. Nem árulok el titkot: jelenleg is ezen dolgozom... De remélem, Magreb úr, hamarosan megállapodhatunk. Hol értesíthetem a kedvező eredményről?

Mikor az arab távozott, Kundermann arcára menten kiült az öröm:

- Hilda, bontson pezsgőt! - Nem tudott nyugton maradni, le-fel járt a szobában. - Látja, nem is olyan vakmerő az elképzelésem. Itt az élő bizonyosság... Igyunk kisasszony a születő Cave Clubokra!

- Szívből kívánom főnök, hogy sikerüljön.

Hangjában árnyék bujkált. Kundermann azonnal észrevette, letette a poharat, és a lányra kérdezett:

- Csak?!...

Hilda kis szünet után válaszolt:

- Csak lesz-e elég italunk hozzá?... Bor lesz, az biztos, hiszen szállít a magyarországi Hegyaljai Egyesülés... Alapanyag tehát van. De ez az arab a gyártási eljárást emlegette... Hát ismerjük a szer, a hatóanyag titkát, amely a gyenge magyar hegyaljai bort a Cave Gold és a Cave Blau csodálatos magasságába emeli? Nem ismerjük. Ezt csak Sütő úr tudja egyes-egyedül. Budapesten. Ő meg nem adja ki, az biztos... És például mi lesz, ha az a pesti feltaláló, az a Sütő nem akarja vagy nem tudja fokozni a termelést? Kundermann közbevágott:

- Ezért utazik Weimann. Majd Weimann megfőzi a pasast. Nem szabad elfeledni kisasszony: a pénz mindent megold.

- Vagy... isten ne adja... - folytatta Hilda - a gyártási titkot megvásárolja vagy ellopja valaki. Egyszerűen elviszi az orrunk elől?

- Riesére gondol?

- És a többiekre. Például a kísérleti emberünk féltestvérére: Blumenstock professzorra. És másra, aki nem olyan ostoba, mint Riese. Az okos azt is elhallgatja, amit tud, a bolond azt is kikiabálja, amit nem tud...

Kundermann töprengeni látszott a hallottakon.

- Kétségtelen: nagyon résen kell lennünk. Weimant állandóan figyelteti Drexler... Blumenstock professzort később be kívánom vonni az üzletbe. Riese pedig... Nos, igen, Riese... - mondta és elhallgatott.

Hildának hirtelen eszébe jutott:

- És a magyarok? Kundermann legyintett:

- Á, a magyarok nem üzletemberek. Nekik az a fontos, hogy a bort eladják. Gyenge bort erős valutáért... Törődnek is ők mással?!

Odalent autózúgás hallott. Hilda kifutott a teraszra.

- Kundermann úr! Mit keres itt Difalco? Ön hívta?

- Engedje be, kisasszony... - S mikor Hilda kifelé tartott: - És telefonáljon Drexlernek, hogy Weimann holnap reggel a megbeszéltek szerint induljon Budapestre. Holnap reggel!

Pillanatok múltán alacsony, nagy fülű, jelentéktelen kis ember jött, illetve lopakodott a könyvtárszobába. Az ajtóban megállt, seszínű szempilláival repdesett vagy kettőt, és halkán kérdezte:

- Baj van, signore?

2

Karl Weimann elgondolkodva lépkedett a vidéki város sétálóutcájának kivilágított kirakatai előtt. A nagy élelmiszerüzlet kivételével a boltok már bezártak, a kirakatüvegeken át üres eladóterek mutogatták árukészletüket. A mozi környéke is csendes volt. Csak a zenés presszóban volt némi élet. Az asztaloknál kávézó idősebb férfiak, nők és söröző fiatalok beszélgettek vagy hallgatták a háromtagú zenekar produkcióját.

Weimant nem érdekelték a kirakati látványok, nem volt kedve a dél-amerikai sallangokba öltözött zenészekhez sem, rőtta a sétálóutcát oda-vissza, közben lopva mindegyre azt figyelte: követi-e valaki.

Drexler utasításának megfelelően reggel indult Hamburgból.

- A legnagyobb óvatosság, Weimann - kötötte lelkére az igazgató. - Nincs kizárva, hogy másokat is érdekli az útja. Éppen ezért semmi kockázat, a legszigorúbban tartsa magát a megbeszéltekhez.

Kényelmesen hajtott, késő délután lépte át a magyar határt, mögötte az út tiszta volt, egy-egy kamiont, felnőttekkel, gyerekekkel tömött magánautót előzött, s valahányszor a visszapillantó tükörbe nézett, megnyugodva vehette tudomásul, hogy senki sincs a nyomában.

Már Győr határában járt, amikor észébe jutott: ügyis kora reggel kell akcióba lépnie Budapesten, mi lenne, ha megszakítaná az útját e városban, néhány órát pihenne, s hajnalban tenné meg a hátralevő százharminc kilométert Budapestig. Igaz, hogy ebben senkivel sem állapodott meg, de reggel óta jóformán ki sem szállt a kocsiból, s bizony úgy érezte: macskásodik a lába, s időnként mintha hangyák mászkálnának a halántékán.

A hotelben azonnal kapott szobát, felfrissítette magát, inget váltott, s elhatározta, szétnéz a városban.

A portán meglepetés várta. Alighogy leadta a kulcsot, a recepció szolgálatot teljesítő szőke leány udvarias mosollyal állította meg távoztában:

- Megtalálta önt az az úr?

Weimann azt hitte, rosszul hall.

- Engem?... Miféle úr?

- Azt kérdezte, hogy fent tartózkodik-e a szobájában. Weimannak hirtelen melege lett.

- Bizonyára összetéveszt. . . - mormogta.

- Ó, nem - mosolygott a leány. - Név szerint ön után érdeklődött.

- Hogy... hogy nézett ki?

- Őszinte legyenek, nem nagyon figyeltem, éppen akkor tele volt a recepció. Olyan középkorú. És magyarul beszélt...

Karl Wetmann, ahogy a sétálóutca aszfaltján lépegetett, még mindig kellemetlenül szorította az inggallér. Rossz érzések kerülgették. Ezek szerint valaki vagy valakik - a feltalálón és Drexleréken kívül, tudnak az ő magyarországi útjáról. Sőt! Arról is, hogy itt váratlanul megállt. Követték volna? Hogyan? Hiszen egész úton semmi jel nem mutatott arra, hogy bárki is a nyomában járna. Beigazolódna Drexler intése, hogy mások is figyelemmel kísérhetik? De kik? Hiszen a mostani megbízatásáról voltaképpen ketten tudnak: Drexler és ő. Esetleg Kundermann vezérigazgató. Hogy holnap, augusztus huszadikán reggel öt és hat között Budapesten, az Újlaki étterem közelében kell leparkolnia, s a nála levő rádiós telefonon az ötszázharminckettes kódszámon kell kapcsolatot keresnie. A találka helyét a hívott fél - feltehetően Sütő úr - mondja meg. Annak ellenére, hogy már másodszor találkozik vele, kétszeres lesz a kontroll: a jelszó és az átadandó pénz összege, amelyet Sütő úrnak, a feltalálónak kell megmondania.

Sütő úr átad néhány italféleséget tokaji ajándékdobozba csomagolva, ő pedig megtárgyalja vele, helyesebben megérteti vele, hogy a különleges folyadék termelését mindenképpen fokozni kell, amelyhez annyi pénzt bocsátanak rendelkezésére, amennyi szükséges. Sőt. Azon felül is.

Aztán az egyesülés igazgatójával kell tárgyalnia a további borszállítmányokról, majd néhány napot Budapesten tölt, vásárol leányának és feleségének néhány magyaros ajándékot, halasi csipkét, herendi porcelánt, egy-két díszzacskó szegedi paprikát, megír néhány üdvözlőlapot kitalált, hamis címekre, és visszautazik Frankfurt am Mainba. Augusztus harmincegyedikén Frankfurtban a hatszázharmincnyolcas kódon pontban déli tizenkettőkor jelzi visszaérkezését. Akkor megkapja a további utasításokat.

Igen, mindezekről nem tudhat más. Most mégis, ez az érdeklődés. Mit akarhat? Történt talán időközben valami, és Drexler módosítani kívánja a megbízatás valamely részletét? Á, ez kizárt. Vagy a feltaláló akarja értesíteni, hogy változás állt be a programban? Ez is kizárt.

Hisz honnan tudná Sütő úr, hogy ő e pillanatban Győrött tartózkodik?

Vagy a magyar elhárítás? Ezt is gyorsan elvetette. Bár még nem volt szerencséje - hál istennek - hozzájuk, de annyit hírből, különböző információkból már tudott róluk, hogy ha az elhárítás felfedi magát, ott abban a pillanatban lebukás következik. S különben is, ha figyelik, nem akarnának vele találkozni, hanem tovább követnék. Ám szétszedhetik az autóját, átkutathatják a szobáját, őt magát, semmi kompromittáló vagy nyomra vezető jel nincs nála. Pénze minden külföldinek lehet, rádiós telefonja is, legfeljebb elkobozzák azt a két videokazettás szexfilmet, amit szintén át kell adnia Sütő úrnak.

Mikor idáig ért gondolatban, némileg meg is nyugodott. S azzal próbálta elhessegetni magától a kellemetlen gondolatokat: hátha egy volt osztálytárs, egy volt pesti ismerős az érdeklődő, aki véletlenül meglátta a szálloda előtt vagy a szállodában, s néhány baráti mondatot akar váltani vele. Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni.

Vissza is fordult, és kissé felvillanyozva elindult a hotel irányába.

A portán még mindig a szőke leány volt szolgálatban. Weimann magabiztosan kérdezte:

- Üzenet számomra?

- Nincs uram.

- Kérem, foglaltasson részemre egy külön asztalt az étteremben. Egyedül akarok vacsorázni, társaságot nem szeretnék. Vacsora után néhány órát pihenek, s utazom tovább. Legyen szíves készítse el most a számlámat.

Amíg a számla készült, Weimann derűsen érdeklődni kezdett:

- Milyen szokott lenni éjszaka a bár?... Vannak esetleg férfiakat szórakoztató hölgyek is?

NSZK-márkát vett elő, azzal fizetett.

- Szórakozni vágyó hölgyvendégek mindig vannak... - közölte a szőke portásnő. - De hogy azok közül megfelel-e valaki az ön ízlésének vagy ön esetleg neki, az kérdéses... De gustibus, uram... - tette hozzá, és megrendelte az asztalt, majd tartózkodó, hideg mosollyal nyugtázta a borraivalót, érzékeltetvén, hogy ő nem tartozik a szórakoztató hölgyek közé.

Weimann udvariasan búcsúzott. A szobájában nem talált semmi különösét. Böröndje zárva hevert a mintás takaróval fedett ágy végében, ahogyan odatette. Egyik sarka pontosan ott volt a hajtogatás keresztező vonalában. Leült a fotelbe úgy, hogy az ajtó kilincsét jól láthassa, ha azt valaki lenyomná. Gondolatait ismét az idegen foglalkoztatta.

- Eh, majd megtudom: mit akar... - állt fel kissé ingerülten. Részben az érdeklődő ismeretlenre volt dühös, részben kissé magára, hogy még mindig ezen töpreng, holott esetleg percek vagy órák múlva minden kiderül.

A szálló éttermének aajtájában Weimann feltűnés nélkül körülnézett: hol van a számára fenntartott asztal. A zenekartól hangos nagyteremben minden asztalnál ültek, de hamarosan megjelent mellette egy pincér, s magyar akcentussal, de németül tájékoztatta:

- Uram, a kisebb teremben foglaltam önnek asztalt.

Ez a kisebb terem barátságosabb és világosabb volt. Csillár árasztotta a fényt, függönye díszesebb, bútorzata elegánsabb, meghittebb, mint a nagyobbiké, ahonnan átjött, és közel sem annyira zajos, mint a másik, ahol a cigányzenekar valami furcsa átírásban slágereket játszott.

Asztalán kis NSZK-zászló volt. Ez az előzékenység inkább felbosszantotta, mint meghatotta. Magyarul szólalt meg, hogy ne tűnjön különösnek, amit kért.

- A zászló helyett legyen szíves inkább virágvázát idetenni.

- Igen, uram.

A pincér elvitte a zászlót, mintha nem várt vendég ült volna a fenntartott asztalhoz. A konyhai bejáratnál álló kis tálalóról virágot és vázát hozott. Lehetett látni, hogy nem sokkal előbb ezeket cserélték fel a zászlócskával.

- Ajánljon valamit, valami könnyű, éjszakára való ételt - kérte Weimann.

- Ételválasztékunk mind húsos, magyaros fűszerezésű, külföldi vendégeink szívesen fogyasztják.

Arról a pincér nem beszélt, hogy ezekre az ételekre lehet sokat inni. A magyarországi kirándulásokat akkor emlegeti meg a külföldi, ha jól berúgott, és húzta neki a cigány.

- Ez a mostani vendég - mosolygott magában a pincér -, mintha a szerzetesrendből jött volna... - Átnyújtotta az étlapot.

Weimann lassan válogatott. Kicsit bizonytalankodva mondta.

- Talán egy grillcsirkét, ropogósán.

- Nagyszerű, uram - lelkesedett a pincér, udvarias elismerést érzékeltetve. - Egészen frissen szolgáljuk, de türelmét kell kérnem. Köret?

- Nem kérek - mondta Weimann. - De édeskáposzta-salátát bőségesen púpozott kistányérral és kávé tejszín nélkül.

- Italt?

- Valami jó vöröset. Pincehűvösen. És kristályvizet.

A pincér térült-fordult, hozta a terítéket, a salátát, elrendezte az asztalt, felbontotta a palackot, s a vendég kimért, tartózkodó intésére öntött a talpas pohárba. A kristályvizet is az asztalra tette, s Weimannra bízta, hogy mikor és mennyit önt a borhoz vagy a, külön pohárba.

Weimann a pincér sürgölődésére nem sokat adott. Érdektelenséget mímelt, s rövid kis szemvillanásokkal vette szemügyre a teremben levőket.

Nem érdekesekek! - könyvelte el aztán magában. De bármennyire is játszmán kívülieknek tartotta őket, mégis elhatározta, hogy újra végigmustrálja az asztalok vendégeit: vajon melyik lehet közülük az ő embere, s vajon ki figyel, hogyan viselkedik és mit csinál.

Egyik asztalnál egy kis öregúr, akinek jókora füle mögött hallókészülék volt, külön figurának tűnt, de Weimann ösztöne azt súgta, hogy az is érdektelen. Az öreg szorgalmasan jegyezgetett műbőr kötéses füzetébe, s elégedetten olvasgatta, amit leírt. Nagy, árnyékolt színű szemüvege volt. Mintha dioptriás is lett volna. Megmosolyogta az öregurat. Ez az ember kísérmé figyelemmel az ő útját? No nem!

Ismét azon kapta magát, hogy megint a lehetőségek variációjában bolyong, holott már az előbb eldöntötte, hogy nem érdemes ezen tépelődni. Hisz úgysem szabhat irányt a történendőknek.

A nagyobbik étteremből nyíló ajtóban egy kíváncsiskodó férfi magához intette a pincért.

- Legyen szíves, kérdezze meg azt az urat, aki egyedül van annál az asztalnál, hogy egy kávé elfogyasztásának idejére odaülhetnék-e.

- Ajánlanék önnek a másik teremben helyet - mondta gyorsan a pincér. - Az az úr egymaga szándékozik vacsorázni.

- Azért csak kérdezze meg - erősködött a vendég. - Nem szívesen ülnék a nagyteremben, bánt a zsvivaj.

- Igen, uram - felelte ugyan előzékenyen a pincér, de nem akarta teljesíteni a kérést. Félt, hogy elesik a borralától. A lehetőségeket gyorsan latolgatva, kibúvót keresett. Elhatározta, hogy mást fog kérdezni Weimantól, és elutasító válasszal tér majd vissza. Úgy tett, mintha a tálaló felé menet csak figyelmességéből fordulna Weimann asztalához.

- Kész a vacsorája, uram - mondta -, már hozom is. - Látta, hogy Weimann pohara üres, beszéd közben töltött neki a vörös borból. - Egészségére, uram... ízlik? A Balatonboglári Állami Gazdaság termése, sokat szállítanak belőle a nyugati országokba. Kevesen ismerik, de aki egyszer megkóstolja, mindig ezt kéri.

Az ajtónál álló, zömök, elegánsan öltözött, kissé kopaszodó, vöröskés férfi nyugodt és természetes viselkedéssel, feltűnés nélkül várakozott. Úgy tett, mint aki a nagyteremben keresgél magának helyet.

Amikor a pincér visszaérkezett, nem kérdezett semmit, megfordult és indult egyenesen Weimann asztalához.

A pincér érezte, hogy feltűnő lenne megakadályozni a vendéget, akinek erőszakos, határozott viselkedésén látni lehetett, hogy udvariassággal nem lenne visszatartható. Weimann-nak szánt sajnálkozó kézmozdulattal adta tudtul, hogy az asztalhoz kéredzkedő úr feltartóztathatatlan. Gyorsan kikérte a tolakodó vendég kávéját, és már vitte is. Közben azt fürkészte: Weimann hogyan reagál az új asztaltársra. Megnyugodva vette tudomásul, hogy szótlanul ülnek, mintha mi sem történt volna.

- Máris hozom a vacsoráját, uram - mondta Weimann-nak.

Weimann titokban asztaltársát figyelte. A közelmúlt eseményei között kutatott: találkozott-e már valahol ezzel a vörös, stuccolt hajú emberrel? Alacsony, kisportolt váll, rövid nyak, széles arcban hosszúkás, keskeny ívelésű száj, picike húsos fül. Nem, nem látta soha. Ebben bizonyos volt. De honnan ismerheti az őt? Ösztönösen a fülébe csengett gyermekkorának huncut rigmusa: vörös kutya, vörös ló, vörös ember egy se jó...

Nem kezdett beszélgetést, de nyugtalanul várta, hogy a másik szólaljon meg. A ropogós csirkét darabolta, s kimért lassúsággal enni kezdett.

A vörös ember nem váratta sokáig. Amikor a pincér eltávozott, suttogni kezdett:

- Nem szívesen találkozom itt önnel, de más mód nem kínálkozott.

Weimann a tekintetét sem emelte fel, mintha nem is neki szóltak volna.

- A száztizenhatos szobában lakom - folytatta csendesen a rőt hajú idegen. - Kérem, keressen fel. Jó üzlet, belefér a budapesti útjába.

Weimann nem válaszolt. Egyetlen arcmozdulata, szusszanása sem árulta el, hogy ez az utóbbi mondat szétrobbantotta a nyugalmát. Ez az ember tehát tudja, hogy ő Budapestre készül. Azt is tudja, hogy üzleti ügyben. Ahogyan fogalmazott, azzal azt is elmondta, amit ajánlani fog, ha felkeresi a szobájában: jó üzlet! Ezekből a szavakból értelmezhető az is, hogy ez a vörös pasas sok mindent tudhat...

Weimann úgy döntött, legjobb, ha nem szól egy szót sem, beszéljen csak az idegen. Viselkedésével majd azt érezteti, hogy neki nem fontos ez a találkozás. Biztos volt abban, hogy a titokzatos férfi hamarosan el fogja mondani itt az asztalnál is, hogy mit akar. De tévedett.

- Tárgyalhatnánk most is, ám az egyikünknek sem lenne jó... - folytatta a rőt hajú. - Mindenesetre addig nem utazhat Budapestre, amíg nem beszélt velem.

Weimann úgy tett, mintha ez sem érdekelné. Közben azt kémlelte, hogy a kisteremben van-e valaki, aki figyelheti őket. Falatozva, evőeszközeivel és a csirkével foglalatostkodva érdektelennek mutatta magát. Egyszer csak egy mozdulatnál feltűnt a vörös ember mandzsettája alatt a karóra, amelyen Weimann meglátta a gombostűfej nagyságú mikrofont.

Milyen jó, hogy egy szót sem válaszolt eddig! Ezután sem fog... Méltóságteljesen befejezte az evést, öntött a poharába néhány korty vörösbort, egy másikba kristályvizet, közben tekintetével a pincért kereste. Pillantása azonban megakadt az egyedül ülő öregemberen, aki most szemüvegét levéve, kopasz fejét, s kipirosodott ornyergét, izzadt homlokát törölgette. Weimann megdöbbenve látta, hogy ez az ember egyáltalán nem öreg, a szemüvege inkább gátolja, mint segíti a látásban. Egyszerre megvilágosodott előtte: azzal a kis fül mögötti készülékkel a fickó a beszélgetésüket is kihallgathatja. És asztali vendégének mikrofonos órája is képes ötven méteren belül közvetíteni a társalgást!

Weimann gyorsan latolgatta, hogyan csúszhatna ki az idegen kellemetlen társaságából. Vendége állandóan németül beszélt, amire ő egyetlen szóval sem reagált. Először arra gondolt, hogy oroszul köszön majd el tőle, és az embere azt hiheti: tévedett. De ezt a játékot azonnal elvetette, hisz a pincérrel magyarul tárgyalt... Legjobb, ha nyomban távozik... Intett, hogy fizet.

Asztaltársától franciául búcsúzott.

- Jó éjt, uram!

Az idegen is felállt, meghajította magát, s szinte gúnyos határozottsággal, magabiztosan, németül mondta.

- Also: nummer 116. - Majd hozzátette: - Riese vagyok. Ne felejtse a nevem: Riese...

Weimannt felbosszantotta ez a pimasz magabiztosság. Már-már azon volt, hogy válaszul szemébe vágja: én aludni fogok. S mi az, hogy Riese? Ez a tökmag? Méghogy Riese! Hol "óriás" ő?

Szobájába menet nyugtalanul nézegette a folyosón az ajtószámokat, s mintha csak a sors jött volna elébe, egyszerre ott állt a száztizenhatos előtt. Hirtelen elhatározással lenyomta a kilincset, tudva, hogy Riesét, akit az étteremben hagyott, még nem lelheti bent. Az ajtó nyitva volt, s a szobában sötét. Gyors mozdulattal villanyt gyújtott, s másodpercek alatt széttekintett. Felkészült arra is, hogy valakit itt talál. De a szoba üres volt. Becsukta az ajtót, behúzta az ablak elsötétítő-függönyét, és magára erőltetett nyugalommal beült a fotelba.

Cigaretta csomagja még felbontatlan volt, hiszen nem dohányzik.

De állandóan tartott magánál szívni valót, hogy a füstölés mögé bújhasson gondolataival, ha az adott helyzetben időre lenne szüksége a döntéshez és a válaszadáshoz. Most lassan feltépte a papírdobozkát, s rágyújtott. Az ajtó felé fújta a füstöt.

Ahogy számította is, talán csak annyi idő telt el, amennyi az éttermi számla rendezéséhez kellett, s Riese máris megjelent. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy ott találja Weimannt, egy kulcsot az ajtóba tett és ráfordította.

- Nem rendezkedtem be - mondta -, bocsánat, nem tudom semmivel megkínálni. Nem lett volna szükségem erre a szállodai szobára sem, ha tudok önnel valahol máshol is beszélgetni... Riese Egon vagyok. Ugyanúgy magyar, mint ön. S ugyanúgy idegenbe szakadt hazánk fia.

Weimannt nem lepte meg, hogy vendéglátója magyarul beszél. Hogy nyugalomát fitogtassa, viccelődve megkérdezte:

- Ha magyar, miért Riese? Miért nem Óriás?

Riese is nevetett.

- Akár hiszi, akár nem, tényleg ez az eredeti nevem...

Weimann kedélyesen bólintott, s hogy magánál tartsa a kezdeményezést, gyorsan újra kérdezett:

- Megmondaná, mennyi az idő?

Riese anélkül, hogy csuklójára pillantott volna, válaszolt.

- Negyed tizenkettő lesz másodperceken belül.

- Akkor szabad az óráját? - Weimann előrenyújtotta tenyerét, határozottan érzékeltetve, hogy nincs ellentmondás.

A vörös ember azonban meglepődöttség nélkül leoldotta karóráját, és odaadta.

- Tessék - mondta -, ha ez így megnyugtatóbb magának...

Weimann jól megnézte a kis Seikót. Valóban mikrofonos volt. Bement a fürdőszobába, a kádat eldugaszolta, vizet engedett bele, és a szélére tette az órát. A csapot kissé nyitva hagyta, hogy a vízcsurgás zöreje elnyomja a beszélgetést, ha netán a szerkezet közvetítené.

Riese Egon elmosolyodott.

- Látom, jártas a szakmában. Ezúttal azonban teljesen felesleges az óvatossága. Közös üzletről van szó, Weimann úr. Rövid lesznek. Tudja ugye, hogy a szerencse kiszámíthatatlan. És azt is, hogy amiről három ember tud, az már nem lehet titok. Nos, ön előtt én dolgoztam a Drexler cégnek. Én vittem Hamburgba a tokajis ajándékdobozokat. Amikor második utamról visszatértem, Drexler azzal a hülyeséggel vádolt meg, hogy nem voltam eléggé elővigyázatos. Ezért a magyar elhárítok felfigyeltek rám. Mindkettőnk érdeke,

mondta a gazember, hogy abbahagyjuk a játszmát. Ez hazugság volt. Amit Drexler állított, annak nem volt semmi alapja. A megbízást mindkétszer hiba nélkül teljesítettem. Hisz én sem vagyok hülye, hogy börtönbe kerüljek! Mindegy, Drexler kirúgott. De az az ember sem vagyok, aki a hazardjátékból kiszáll, amikor a nyerőszéria elindul. Ha nem kell Drexler úrnak, kell másnak a szolgálatom. És itt jön a mi üzletünk...

Riese abbahagyta a különös tájékoztatót. Várta, van-e mondanivalója Weimann-nak. De az nem szólt. Riese rágyújtott, s nyomatékkal folytatta.

- Weimann úr, azt a magyarországi feltalálót ki kell csalni az országból! Ön tudja: ki az. Én csak meg akartam tudni. Lehet, hogy hülyén akartam, és akkor követtem el azt az állítólagos hibát. Szóval, ki kell csalni az emberünket, hogy odakint csinálja a szert és a hatóanyagot, s akkor mi diktálunk, mi látjuk el Drexlert vagy másokat áruval. Hallott már maga a Hörgeren cégről? - kérdezte, és meg sem várva a választ, folytatta. - Majd fog! Drexler, amikor kiadta az utamat, magának is vermet ázott. Most már tényleg rövid leszek - nyugtatta Weimann, aki félbe akarta szakítani, mintha őt nem érdekelné az ügy, és csak szenvtelenül cigarettázott. - Elviekben én megkötöttem az üzletet a Hörgeren céggel, a maga és az én nevemben. Ha visszatér Magyarországról, keressen fel a Hörgeren cégnél.

- Nem hiszem, hogy nekem ez üzlet lenne - mondta lassan és kissé elhamarkodottan Weimann. De hogy egyértelmű legyen, és ne kezdődjék most alkudozás, rögtön megmagyarázta: - Én nem vagyok kereskedő. Sajnos, én eddig még minden üzletre csak ráfizettem. Azt akarja, hogy most maga is belebukjon abba, amiben én is részt veszek?

- Ne töltsük az időt fölöslegesen, Weimann úr - torkollta le Riese. - Én üzletember vagyok. Üzletelek én maga helyett is. És már döntöttem maga helyett is... A maga millióiról. Itt a kezem, Weimann úr! - nyújtotta jobbját.

- Előbb egy kérdés, Riese úr! - tért ki a kézfogás elől Weimann. - Milyen társ a maga üzletében az a kis "öreg", nagy fülű ember, aki az étteremben figyelte a beszélgetésünket? Tudja, az, aki jobban lát szemüveg nélkül, s aki hallókészülék nélkül is jól hall. Ocsmányul ír, amint láttam a füzetét, kifelé jövet.

Riese Egon megdöbbsent.

- Mit beszél?!

- Igen, igen. Az az ember egyedül volt az asztalnál. Ön oda is ülhetett volna. Miért nem oda ült?

- Nem láttam senkit! Csak maga érdekelt, senkire nem figyeltem.

- Ennyire felületesnek nem szabad lenni, Riese úr - mondta gúnyosan Weimann. Érezte, hogy a kettőjük közötti játszma most a javára fordult. - Önnek észre kellene vennie mindenkit, aki az üzlete körül kóborog. Csodálkozik, hogy Drexler úrnak az ilyesmi nem tetszik? Uram, uram... - ismételte Weimann gúnyosan, és most már lényeges adatok birtokában mérlegelhetette, hogy mit tegyen. Úgy gondolta, hogy az álcázott vaksi és süket úr Riesét figyelte. Ha hallotta a beszélgetésüket, csak Riesét hallhatta, mert csak ő beszélt, kérdezett és maradt válasz nélkül. Itt a szállodában még felderíthetnek róla is néhány adatot, semmit sem jelent kapcsolatok és összefüggések nélkül. Nem volt szükség nagy logikára ahhoz, hogy Weimann megállapítsa: a füldugós ember ismeri Riesét, a munkáját és megbízatásait. S talán Riese is ismeri őt... - Tudja, uram - folytatta Weimann -, olyasmin is elcsúszhat az ember, amire nem is gondol... Ön az első pillanattól kezdve engem szűrt ki. Mert a másikat ismerte. Igaz?

Riese mérgesen legyintett.

- Nem érti, hogy nem őt ismerem, hanem magát! Ezt miért felejtí ki a számításából? Az öreg emberét pedig süsse meg! Ha itt valakire vadásznak, az nem én vagyok, hanem ön!

Weimann hallgatott. Aztán csak annyit mondott:

- Marhaság... - És felállt: - Éjfél van, mennem kell. Riese elébe került:

- Akkor megegyeztünk?

Weimann kérdéssel válaszolt:

- Nem fél, hogy elmondok mindent Drexler úrnak?

- Élete legszerencsétlenebb lépése lenne...

- Majd meglátjuk...

Weimann a kijárat felé indult. De csak pár lépést tett, mert erőteljesen kopogtak az ajtón. Szinte megmerevedtek mind a ketten.

- Ki lehet az? - suttogta elsápadva Riese.

A kopogást megismételték. Az előzőnél is erőteljesebben.

3

- Na, ez a nap is jól kezdődik... - morgolódott Bana Dénes ezredes, az elhárítás vezetője, mikor letette a kagylót. - Még, hogy én szerezzek neki kutyapedikűröst! Mit képzelsz ez a nő, mi vagyok én?

Akik ismerték Bana ezredest, és fültanúi lehetek e mérges monológoknak, rögtön tudták, hogy senki másról nem lehet szó, mint az ezredes anyósáról és annak kedvenc, elhízott kutyájáról.

Valóban, Bana alighogy beért az irodájába, máris csengett a bejelzőtelefon.

- Az anyósa keresi, ezredes elvtárs - jelentette a titkárnő.

- Jaj, mondja azt, hogy még nem jöttem be.

- Sajnálom, már közöltem, hogy bent tetszik lenni.

- Eta, Eta, hogy maga miket csinál?! - mérgelődött Bana, aztán megadóan mondta: - Na, kapcsolja be.

Minek egyáltalán telefon, tűnődött, mikor anyósa beleharsogott a készülékbe, hiszen ha kiállna az erkélyre, telefon nélkül is hallaná, úgy ordít.

- Déneske, valamit elfelejtettem, Déneske...

Ezt a Déneskét is utálta fenemód. Déneske, mint egy eminens, szemüveges, latin-történelem szakos könyvmoly, vagy egy egyszázbélű, dadogós, medikusjelölt.

- Mi tetszik? - kérdezte, s hangja az udvariasságtól elég távolinak hatott.

- Elfelejtettem, Déneske...

- Mit? - kérdezte másodjára is, és messze eltartotta magától a kagylót. De így is hallotta bőven:

- Szerezz nekünk légy szíves egy kutyapedikűröst, aki egyúttal trimmel is... De győződj meg róla, hogy kitűnő szakember legyen.

Bana ezredes csaknem feljajdult:

- Micsodát?

- Mondom, feltétlenül okleveles szakember legyen. Bana igyekezett kimérint és elutasító lenni:

- Kérem, én nem érek rá ilyesmire.

Az anyós hangja erre emelkedni kezdett:

- Nem-e?... Ennyit sem teszel meg a családotért?!

Az ezredes a házi béke érdekében jobbnak látta, ha azonnal befejezi a diskurzust, mielőtt eltanácsolja valahová az öregasszonyt.

- Majd otthon megbeszéljük, most nem érek rá. Kézit csókolom. - És letette a kagylót.

Nagyot fűjt, aztán kilépett a titkárságra.

- Eta kérem, ha az anyósom bármikor keres, nem vagyok, tárgyalok, Moszkvába utaztam, mindegy. De

be ne kapcsolja!

A titkárnő mosolyogva válaszolt:

- Értettem, ezredes elvtárs... Egyben jelentem: Pintér alezredes t elvtárs kilenc órakor fontos ügyben megbeszélést szeretne ezredes elvtárral.

- Jó, rendben - mondta Bana, és visszament a szobájába.

A faliórán a nagymutató a tizenkettesen, a kicsi a kilencesen állt, mikor kopogtattak.

- Bújj be! - kiáltott Bana, mert biztosra vette, hogy helyettese, Pintér alezredes kér bebocsátást.

Valóban ő volt. Némileg izgatottnak látszott.

- Foglalj helyet, és ha az ügy nagyon sürgős, akkor gyerünk fogadta Bana. - Illetve gyújts rá előbb. Sajnos a repi cigarettát már elszívtad. Vagy az én Symphoniámmal vagy a magadéval leszel kénytelen beérni.

Máskor Pintér nem hagyta volna szó és humoros megjegyzés nélkül a főnöki bejelentést, most azonban ügyet sem vetett rá, hanem megkérdezte:

- Akkor mondhatom?

- Tessék.

Pintér nagy lélegzetet vett, aztán Banához fordult:

- Mond neked ez a név valamit, hogy Egon Riese?

Az ezredes ráncolt homlokkal, töprengve ismételte a nevet:

- Riese... Egon Riese. - Aztán egyszerre felkiáltott: - Hát persze! Persze, hogy mond. A Cave Club és a Hegyvidéki vagy milyen Egyesülés összekötője, Hamburgból. Tavaly kétszer is járt Budapesten. Az, aki nagyon kereste magyar vegyész-mérnökök ismeretségét, de mire ráálltunk volna, hirtelen visszautazott. Azóta nem is jelentkezett. Mi van vele?

Pintér szájából nagyon súlyosnak hatottak a szavak:

- Nos, jelentkezett. És tegnap hajnalban Győrött az orrunk előtt likvidálták.

Bana felugrott:

- A fenébe!... Hogyan?

- Megfojtották. A szállodában hajnali négy és öt között megfojtották. De ez még nem minden. Csaknem ugyanabban az időpontban egy másik NSZK-állampolgár Győr közelében karambolozik és belehal. A dolog pikantériája, hogy percekkel a karambol után a kocsija a mi közlekedésrendészetünk szeme láttára felrobban. És ez a két ember: Egon Riese és Karl Weimann tizenkilencedikén, tehát a gyilkosság, illetve a karambol előtti estén az étteremben találkozott és beszélt egymással. Intézkedtem egyébként, ezredes elvtárs, hogy a náluk talált személyi tárgyakat, már amelyek megmaradtak, és az első jelentéseket futárral küldjék fel hozzám. A futár bármelyik percben itt lehet. Egon Riese ismerős, de ennek a másik németnek a személye jelenleg rejtély, éppúgy, mint a balesete. Lehet, hogy véletlen, lehet, hogy nem.

Az ezredes az asztalra támaszkodva nagy figyelemmel hallgatta helyettesét. Amint az befejezte, azonnal kérdezett:

- Mit akarsz azzal mondani, hogy Riesét az orrunk előtt likvidálták?

Pintér sóhajtott:

- Azt, hogy Egon Riesét figyeltem...

Váratlanul csörgött a bejelző:

- Ezredes elvtárs jelentem, Pintér elvtárhoz Győrből futár érkezett.

- Küldje be, Etuka!

Mindketten várakozásteljesen néztek az ajtóra, amelyen kopogtattak. Magas, jóképű, rövidre nyírt bajuszú, harminc év körüli civil ruhás nyomozó lépett be.

- Horváth Miklós főhadnagy, jelentkezem. Tanai őrnagy elvtárs parancsára futárpostát hoztam.

Bana kezét fogott a főhadnaggal.

- Bana ezredes - mondta.

Pintér is kezelt az érkezővel, és a csomagnak is beillő futáranyagot Bana íróasztalára tetette.

- Maga mit tud a futáranyag tartalmáról? - kérdezte Bana a főhadnagyot.

- Jelentem, én vettem nyilvántartásba.

- Részt vett a nyomozásban?

- Tegnapelőtt, amikor a kapitányságra bejelentették, hogy a szállodai szobában holtan találtak egy bizonyos Riese Egon külföldi állampolgárságú személyt, én kaptam parancsot a helyszín biztosítására.

- Parancs alapján van közölni valója?

- Az iratanyagban a bizottság tagjainak jelentései találhatóak. Az egyik csomag Egon Riese, a másik Karl Weimann személyi tárgyai.

- Rendben - mondta Bana. - Akkor végeztünk. A párnázott ajtóhoz ment és kiszólt.

- Eta kérem, a főhadnagy elvtársat kínálja meg egy kávéval. A viszontlátásra! Köszönöm az anyagot!

Kezét fogták, a főhadnagy katonásan megfordult és kiment. Alighogy a főhadnagy betette maga után az ajtót, Bana az íróasztalhoz ment, és bontogatni kezdte a futáranyagot.

- Szóval két halálos kimenetelű ügyünk van... - mondta közben.

- Az egyik gyilkosság, a másik haláleset még tisztázatlan. Mindenesetre két órára kéretem Zimonyit, és álljon készenlétben a csapata. Úgy érzem nem árt, ha ők is megnézik ezt a győri eseménysorozatot.

Zimonyinak tudományos rangja volt. A minisztériumban és a szakmában kiváló hírnévnek örvendett az általa vezetett laboratórium. Mint a technikai osztály vezetője valamennyi felderítésben jelentőségteljes feladatot kapott. Banának mindig nagy segítséget jelentett, hogy Zimonyi szakvéleményében, jelentéseiben és javaslataiban kétséget kizáró megállapítások szerepeltek.

- Beleznaiktól pedig a részletekre is kiterjedő beszámolót kérek... - folytatta az ezredes.

Beleznai Gábor őrnagy a felderítőket irányította, széles látókörű, koncepciózus tiszt volt, az elhárítás egyik erőssége.

- Tehát délután kettőkor Zimonyi és Beleznai jelentkezik nálad.

- Természetesen te is, Pintér elvtárs. Én addig amit lehet, megemészték ebből a futáranyagból.

Pintér kissé kihúzta magát:

- Értettem. - És menni készült.

- Még valamit - állította meg Bana. - Riese ugyebár összekötő vagy üzletkötő volt Hamburg és a magyar Hegyvidéki Egyesülés...

- Bocsánat: Hegyaljai - igazított közbe Pintér.

- Akkor Hegyaljai Egyesülés között. Gondolom most is emiatt jöhetett Magyarországra. Vagyis az egyesülés és az üzlet miatt. Nem gondolod, Pintér elvtárs, hogy körül kellene néznünk kissé az egyesülés háza táján? No nem hiszem, hogy az egyesülésnek köze lehetett a gyilkossághoz, de hátha találunk valami szálát, amin elindulhatunk...

Az alezredes helyeslően bólintott:

- Beküldöm az egyesülés meg Egon Riese dossziéját.

Bana Dénes nagy érdeklődéssel fogott az iratanyag és a személyi tárgyakat tartalmazó csomagok tanulmányozásához. Kétszer is végig olvasta az iratokat, azonban minél többször gondolta végig a gyilkosság előzményeit és a karambollal kapcsolatos körülményeket, annál zavarosabb összefüggések vibráltak előtte. A kérdőjelek, úgy érezte, szinte osztódással szaporodnak az ügyben. Egy-egy logikusnak tűnő következtetését mindig megcáfolta valami, s az iratanyag, a dossziék nem adtak kielégítő választ sok kérdésre.

Délután kettőig mégiscsak sikerült valami eseménysorrendet összeállítania, nagyjából rögzítenie a helyzetet és azokat a talányokat, mértéket, amelyek az ügy kapcsán felvetődtek benne.

Kettőkor a meghívottak egyszerre jöttek be, mintha az ajtó előtt gyülekeztek volna.

- Foglaljatok helyet, elvtársak - mondta Bana. Mindenki láthatta rajta, hogy gondolata máshol jár: úgy látszik még nem tudott elszakadni a futárcsomag tartalmától.

Az elhárítás vezetője észrevette fonák viselkedését, munkatársai ott álltak előtte, egyikük sem ült le a fotelokba. Bana kezét fogott velük és elmosolyodott:

- Ne haragudjatok, túlságosan elmerültem ebben az anyagban. -Maga elé rakott egy halom hivatalos iratot, jegyzetet, aztán leült. A többiek követték a példáját. - Hogy teltek az ünnepek, elvtársak? Kipihentétek magatokat?... - Lazítani próbálta a hangulatot főnöki taktikájával, amit mindenki jól ismert. Munkatársai tudták, hogy a legkeményebb letolást viccmondás előzi meg, s a kíméletlen fejmosást derűs hangváltás követi.

Valamit válaszoltak a kérdésre, aztán Bana Dénes komoran belekezdett :

- Akkor kérem figyelmeteket. Látszólag egymástól külön álló ügyeket ismertetek, olyan tényeket, amelyeknek jó részét nem mi tártuk fel. Az elmondásra kerülő gyilkosságot és balesetet helyszínelő bizottságok nyomozták le, illetve ismertették. A nyomozati anyagot, tanúvallomásokat megtalálhatjátok itt az iratok között. Nagyon kíváncsi vagyok, kinek mi lesz a véleménye, ki mire következtet, milyen kapcsolatokat vél felismerni az általam elmondandó események között. Világos, elvtársak?

Kórusban jött a válasz: világos.

Az ezredes végignézett a tiszteken. Azután beszélni kezdett.

- A tényekből összeállított első történet. . . 1983-ban a hamburgi központú Cave Club elnevezésű cég, amelynek tulajdonosa, Erik Kundermann, több nagy kikötővárosban üzemeltet szórakoztató szállodát, néhány magyarországi hegyaljai bortermelő szövetkezettel Hegyaljai Egyesülés címmel közös külkereskedelmi vállalatot alapított részvénytársasági formában, budapesti székhellyel. A részvénytársaság kizárólag hegyaljai termelésű és hegyaljai érlelésű bort palackoz és szállít a hamburgi cégnek. Meg kell mondani: olyan borokat, amelyek nem vagy csak elenyésző százalékban érik el az exportminőséget. Tehát a részvénytársaságnak, illetve a magyar szövetkezeteknek jó üzlet. A Cave Club mindenhol olyan szuperkényelmes üzem, amelyben főleg idősebb urakat szórakoztatnak csinos lányok. Nagyon is kulturált, fényűző és rabló cég. A szórakoztató babák között néhány magyar udvarhölgy nagyon népszerű, mondhatjuk úgy is, hogy sláger. A tulaj a magyar részvénytársasággal üzletkötője útján tartja a kapcsolatot, ilyen üzletszerző, összekötő volt Egon Riese is. Rőla majd később. A cég nem titkolja, hogy kábulator élvezetet is nyújt, de tagadja, hogy italai kábítószert tartalmaznának. És úgy tűnik, hogy ez így igaz. Az Interpol, a külföldi kollégák a jelenleg ismert kábítószereket nem tudják kimutatni az italban. Kétféle italuk csak náluk kapható, külső fogyasztásra egyáltalán nem adják. A kétféle ital közül az egyik a Cave Gold, a másik a Cave Blau megkülönböztetésű, illetve elnevezésű. Aki meg tudja fizetni, bármennyit fogyaszthat belőle egészsége károsodása nélkül. Mértéktelen fogyasztásakor csak az alkoholmérgezést sikerült a vizsgálószerveknél megállapítani. A szórakoztató központokban az ital fogyasztásáról az udvarhölgyek gondoskodnak. Magyarországról palackozva, címke nélkül kerül ki az ital. Kint még kezelik, ellátják a megfelelő címkével, és egy bizonyos tárolási idő után forgalmazzák. A Blau a hölgyek kedvence, a Gold az uraké. A Gold hatása erősebb. Nagyon kellemes érzést előidéző, ízletes valami, szerfölött hatásos kábulatorba ejt. Nem lesz rabja az ember, rendszeres fogyasztása sem okoz kínzó szomjúságot. Már kis mennyiségben

elegendő a kábító hatás kiváltására. Az ember gátlásait teljesen feloldja, és hatása alatt a vendég játékos marhaságokra képes. Pont ezt használják ki a hölgyek a fényűző zenés szalonokban, ahol ékszereket, drága ajándéktárgyakat is árúsítanak, és a balekok mindig rávehetők, hogy megajándékozzák a kellemes szórakozást, szeretkezőt ígérő hölgyeket, akik egyébként a szexuális játékok művészei. Az ital következtében az öreg vendégek is húsz-harminc éves ficsúrnak érzik magukat, és való igaz, hogy valóban többre is képesek, mint ahogy az náluk már természetes lenne. A laboratóriumi vizsgálatok bonyolult összetételű vegyi anyagot mutattak ki a borban. Hogy honnan származik: titok. Mondják, hogy a vegyszer, amivel kint kezelik a bort, esetleg magyar találmány és magyar készítmény. De ez csak az Interpol feltételezése, ebből semmi sem bizonyított. Bana rövid szünet után folytatta.

- Mondom a másik történetet. Egy bizonyos Riese Egon NSZK-állampolgár, aki magyar származású, a Cave Gold magyarországi összekötője volt. A múlt évben kétszer járt a Hegyaljai Egyesülsénel, a második budapesti tartózkodásakor feltűnően kereste vegyész-mérnökök ismeretségét. Ügyeinek felderítése azonban befejezetlen maradt, mivel hirtelen kiutazott az országból. Most, augusztus tizenharmadikán szabályos útlevéllel ismét átlépte a határt. Mi erről tudunk, figyelttük is, ugye, Beleznai elvtárs?... Nos, emberünk Győrött megszakította az útját. Tizenharmadikán és tizenkilencedikén a Győrön átvezető budapesti út mindig más-más pontján várakozott gépkocsijával, mintha valakit lesett volna. Tizenkilencedikén este a szálloda éttermében elfogyasztott egy kávét. Talán nem lényegtelen, hogy itt egy külföldi vendég asztalához ült. Megpróbált vele beszélgetni, de a másik erre nem volt hajlandó. Riese a szállodában a száztizenhatos szobát kapta, itt gyilkolták meg. A gyilkosságot másnap, huszadikán délelőtt fedezték fel. Az orvosi megállapítás szerint a bűntény huszadikán hajnalban valószínűleg négy és öt óra között történt. Személyi anyaga között sem úticéljára, sem foglalkozására vonatkozó adatot nem találtunk.

Bana pihenésképpen rágyújtott, mélyeket szippantott, aztán újra folytatta:

- Karl Weimann szintén NSZK-állampolgár volt. Ötvenhatos disszidens. A németen kívül jól beszélt magyarul és franciául. Augusztus 19-én érkezett Magyarországra. Győrött szállt meg. Ő volt az a külföldi, akihez Egon Riese odaut. Weimann alig néhány órás szállodai tartózkodás után kor. a hajnalban indult Budapestre. Tudjuk, hogy Győről Budapest maximum két óra alatt elérhető. Weimanti tehát még hajnalban akart Budapestre érkezni. Győrött a közlekedésrendészet megállította, mert nem kapcsolta be a biztonsági övet. Felderítőnk, aki ugyan Riesét követte, felfigyelt Weimannra is. A közlekedésrendészet igazoltatása után felderítőnk megkérte a közlekedésieket, hogy kísérik figyelemmel Weimann útját a körzetükben, és észrevételeikről tegyenek jelentést a parancsnokuknak. Felderítőnk visszament a szállodához Riese szemmel tartására. Weimann gyorshajtással egéruat nyert volna, de az URH-s kocsit, amikor nyomába eredt, nemsokára megtalálta. Weimann az egyik kanyart valószínűleg nem tudta bevenni, és fának ütközött, autója kigyulladt. A pasas még élt, amikor kiszabadították az égő roncsból. Amikor rendőr kollégáink azonban az égő gépkocsi oltására indultak volna, a kocsi felrobbant. Weimann percekkel később meghalt. A nála talált személyi tárgyai az útlevélén kívül: 16 755 nyugatnémet márka és 48 600 forint. Valószínű, hogy eredetileg 50 ezer forintja lehetett, de szállodát és vacsorát fizetett. A boncolás megállapította, hogy vére alkoholt nem tartalmazott. Volt nála két videokazetta. Egyik szextéma, a színes képből és az Anita pusztit akar cimből erre lehet következtetni. A másik kazettát a lángok a felismerhetetlenségig megsemmisítették. Riese meggyilkolásának módja egyébként erősen emlékeztet a kábítószerekre jellemző likvidálási akcióra... Hát ennyi, elvtársak. - Kis szünetet tartott, aztán élénkebben folytatta. - A következő kérdésekkel kapcsolatos véleményekre lennék kíváncsi. Észrevételeket és javaslatokat is kérek. Az üzletieken kívül elképzelhető-e tiltott és titkos kapcsolat a hamburgi Cave Club és a budapesti egyesülés között? Hol készül és ki készíti a Cave Gold és Cave Blau vegyi anyagát? Egon Riese miért jött Magyarországra és miért éppen augusztus huszadikára? És kihez? Kinek lehetett útjában és miért ölték meg? Ki ez a Weimann? Milyen úticéllal érkezhetett hozzánk? Hogyan karambolozott: gyorshajtás, üzemzavar vagy külső beavatkozás okozta-e a halálos kimenetelű balesetet? A márka esetében lehet-e jelentősége a 16 755 számnak? Miért kellett neki márka is a nagy összegű forint mellett? A videokazettáknak van-e jelentőségük az úticél szempontjából? Befejeztem, elvtársak. Gyors és alapos következtetéseket, javaslatokat kérek mindenkitől, holnap tíz órakor itt a szobámban találkozunk. Végeztem - felállt, jelezve ezzel, hogy mások is kövessék példáját, és távozzanak.

Banán észrevehető volt, hogy az ismertetés után megkönnyebbült. Zárószavait egyedül csak ő nem érezte súlyosnak, a többiek azonban látszott, hogy kemény feladatot kaptak, nem lesz könnyű felkészülni a holnapi értekezletre.

Pintér alezredes nem tartott a távozókka. A videokazetta érdekelte. Meg is jegyezte Banának:

- Mondd, ezredes elvtárs, a holnapi megbeszélés előtt nem nézhetném meg azt a videofilmet?
- Miért érdekel az téged? Nős ember vagy, nemde?

A válaszból érezni lehetett, hogy Bana viccnek fogja fel a kérdést, pedig Pintér nagyon is komolyan gondolta. A humoros elhárítás után nem erősködött, inkább könnyedén akarta elütni a dolgot:

- Nem ártott volna megtudni, hogy Anita valóban csak pusztit akar-e?
- Azt valóban nem ártana megtudni.. - Bana nevetett. - Tudod mit, Béla? Szerezz abból a bájitalból, és megnézzük a filmet is...

4

Román Márton, a Hegyaljai Egyesülés budapesti központjának gondnoka beült Szilvási Sándor exportosztály-vezető irodái szobájába, ahonnan az íróasztaltól be lehetett látni az udvar szemben levő oldalán egy régi raktárépületből kialakított modern laboratórium helyiségeibe.

Román Márton nagyon szeretett ebben az irodában üldögélni. A szemben levő laboratóriumban dolgozott ugyanis július óta Bóta Edit, a házfelügyelő egy szem leánya. Szőke volt, nyúlánk és tizenkilenc éves. Román annyit tudott róla, hogy édesanyja szeme fénye, özvegyiségének reménye, boldogsága. Tavaly fejezte be a negyedik gimnáziumot. Érettségi után megpályázta az orvostudományi egyetemet, de kevés gimnáziumi pontszáma miatt még kitűnő felvételi szerepléssel sem jutott be. Édesanyja közbenjárására aztán elhelyezkedett az Egyesülés központjában. A vállalat igazgatója örömmel vette Edit ajánlkozását. Kedvelte Bótánét, s ha tehetne, szívesen segítségére volt az asszonynak, akit az Egyesülés megalakulása után a kibérelt épülettel együtt örökölt mint házfelügyelőt és takarítót.

Az, hogy Román Márton egy osztályvezetői szobában tartózkodik, senkinek sem volt feltűnő, hiszen egy gondnok bármikor, bármelyik irodába beléphet. Ha nem látták, amikor besurrant, magára zárta az ajtót. Innen immár két hónapja rendszeresen figyelte a laboratóriumban dolgozó lányokat. Valójában csak Bóta Edit érdekelte. Az utolsó két évben szinte a szeme előtt vált nagylánnyá, a szeme előtt fejlődött ki gusztusos, szekszepiles formája, viruló, színes szépsége. Mi tagadás: Román Mártonnak nagyon tetszett a kacérság nélkül is feltűnő, határozott, minden megmozdulásában temperamentumos házmesterlány. Nagyon tetszett, és nagyon elérhetetlennek tűnt számára.

Edittel naponta többször is találkozott, de hiába vágta a legszívélyesebb képet, a lány a köszönését éppolyan semmi-kedvesen fogadta, mint másokét. Ezért aztán fájdalmasan rossz érzés volt felismernie, hogy neki ehhez a lányhoz soha nem lehet semmi köze. Nem viheti el presszóba, esetleg táncolni, nem élvezheti közelségét, nem szerezheti meg barátságát. Pedig úgy érezte: Edit lenne az, aki enyhíteni tudná egyre duzzadó vágyát, nyugtathatná szorongását és szexuális éhség-érzetét. A lány mindennapos látása egyre fájdalmasabb testi érzésekkel, egyre riasztóbb szegénységtudattal kínozza.

Ebben az önmaga által is szított, feszengető kétségbeesésben mindig rémesen hosszúnak tűnt a hétköznapi távolsága péntektől péntekig, amikor beülhetett Szilvási Sándor szobájába. Ilyenkor szédülten leste, ahogyan Edit a sok kísérleti üvegholmi között mozog, társalog, nevetgél, ahogyan kolléganőivel könnyedén, lezseren viselkedik, fél fenékkal íróasztalára ül, és egy-egy önfeledt mozdulattal le-lesimítja köpenyét a combján.

E napon Román Márton - hosszú öngyözködés után - elhatározta, hogy - lesz, ami lesz - hazardjátékba kezd. Nagy izgalommal megvárta, amíg Edit egyedül marad odalent, és Szilvási Sándor osztályvezető városi telefonján feltárcsázta.

- Kezét csókolom.

Milyen kedves volt a lány orgánuma is!

- Jó napot. . . Kivel beszélek?

- Azt hiszem, hogy így ismeretlenül mit sem mond magának az a név, hogy doktor Szeberényi Tamás.

- Hát valóban nem. Maga ismer engem? És honnan tudja a telefonszámom?... S főleg: mit akar?

- Huhu, de sok kérdés! És mind milyen hivatalos!

- Egyáltalán nem vagyok hivatalos. De szeretném tudni: ki hívott és miért. Ez, azt hiszem, érthető. Vagy megmondja, vagy leteszem.

Mentőöv után nem kapnak úgy, mint a férfi a folytatás lehetőségén.

- Várjon!... Hogy kivel beszél, megmondtam. De mit számít egy név? Semmit. Hogy miért hívtam? Hogy halljam a hangját... Nemegyszer láttam már magát. S akár hiszi, akár nem, annyira megmaradt az emlékezetemben, hogy ha lehunyorom a szemem, még most is itt látom magam előtt, ahogy például tegnapelőtt délután egy fiatal lánnyal beszélgetett a Jókai utca sarkán. Foszlányokból érzékelhettem csak, hogy milyen hangszerezen tudnám elővarázsolni a hangját... Ne haragudjék, ne is tartson pimasznak, de voltaképpen én... én most nagyon boldog vagyok. Elértem, hogy egyenesen hozzám és velem beszél. És ez még akkor is csodálatos, ha szavai nem kedvesek, becézőek, hanem ridegek és hivatalosak.

A telefonban apró kuncogás hallatszott.

- Hát... kicsit tényleg pimasz... De mit mondjak? Szórakoztat. Román Márton örömeiben is jól látta, hogy a laborba visszamegy Edit kolléganője. Félt, hogy ezzel abbamarad a megkezdett és egészen jól induló beszélgetés. De szerencsére nem.

- Mit mondott, hogy hívják?... Doktor kicsoda?

- Doktor Szeberényi Tamás.

- Remélem, nőgyógyász. - nevetett Edit. - Mert akkor, ha netán úgy járnék, mint a barátnőm, gondolom, kedvezményes árat szabna, és nem kerülne ezrekbe.

A férfi megütődött a témán:

- Látja, ez csúnya volt...

- Á, hülyeség. - A lány visszakozott. - De ez az egész szitu az. Beszélgetek valakivel, aki lényegében nincs is. Ha most meg akarnám érinteni, csak egy bakelitet fognék. Csak egy kagylót. És ez éppen olyan, mint kutyának a műcsont... - Pillanatnyi szünet. - De nem kellemetlen műcsont... Nekem mindig tetszettek az érdekes, a rámenős férfiak. Maga nagy vagány lehet, hogy így telefonon... - Megint parányi csend, csak a lány lélegzetvétele hallott. Majd Edit kicsit zavart hangja: - Sokat elárultam magamról. Kérem, fejezzük be. Már nem is vagyok rá kíváncsi, hogy miért hívott. Búcsúzó.

Román Márton kétségbeesett:

- Ne, Edit, ne!... Kérem... nagyon szépen kérem: ne!

Úgy hallatszott, mint egy segélykiáltás. A válasz pedig mintha megadóbb lenne:

- Jó, még pár percet. Zavarjuk azokat, akik dolgozni akarnak. Román Márton az ablakon át látta, hogy nem igaz, a beszélgetés

senkit nem zavar. Sőt! Edit kolléganője kíváncsian egészen közel hajolt a telefonhoz, s a lány nem tiltakozik, hanem kissé kifordítja a kagylót, hogy a kolléganő is halljon. És tenyerével a beszélő részt letakarva, még azt is suttozja:

- Titkos hódolom... Éppen most fűz... Jó fejnek látszik... - Márton boldog volt a folytatásért is: - Ha most azt mondaná, hogy a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, nagydoktori ranggal, az sem lepne meg. Ámbár számomra nem jelentene semmit, doktor úr.

- Hagyjuk ezt a doktorurazást. Gúnyolódik?

- Azért doktor úr, mert másként nem tudom szólítani. Így mutatkozott be, nem? Doktor Szeberényi.

- Mondja, mi lenne, ha a nevemből csak a Tamást hallanám magától?

- Akarja? Bár ez a név, hogy Tamás, nekem kissé furcsa. De, gondolom: meg lehet szokni.

A férfi érezte: rá kell kapcsolni, mert abbamarad a beszélgetés:

- Tudja, mi most a legnagyobb vágyam? Szeretném megismerni! Szeretném látni a szemét, amikor huncutkodik. Szeretném érezni az illatát, a közelségét, kezének finomságát.

- Stop, stop, stop! - szakította félbe Edit. - Ne erőlködjék, kár a gőzért...

- Szeretném magát megismerni, nem csak így madártávlatból ismerni. Találkozzunk! Nagyon kérem, csak egyetlenegyszer...

- Na tessék! Nem fél a feltételeimtől?

- Mindennek alávetem magam. Kis csend, aztán:

- De csak egyszer, hogy befejezzük ezt a beszélgetést. Ám figyeljen ide. Táncolni nem táncolok. Fényűző helyre nem megyek. A füstös félhomályt ki nem állom. Este tíz órára haza kell jönnöm, és haza is akarok jönni. Családi album, bélyeggyűjtemény, diszkókazetta nem tud érdekelni.

- Oké!... - És Román Márton hangjában győzelem fényeskedett. - Találkozzunk a Nyugati éttermében. Az egy csendes hely, nem tudják telefűstölteni, s ha messze ül a zenekartól, nem zavarja a lárma.

- És drága! - tette hozzá Edit.

- Az legyen az én gondom.

- Akkor azt mondja: a Nyugatiban? Rendicsek... Viszlát!

- Várjon! - Román csaknem kiáltott. - Nem beszéltük meg, hogy mikor!

- Valóban. Éberségből jeles. Ott leszek, ott leszek... fél nyolckor.

- Ne fél nyolckor! Tíz óráig az csak két és fél óra!

- De nagy igényű lett egyszerre, doktor úr. Azaz, pardon: Tamás...

- Mikorra tud elkészülni?

- Nem vagyok menyasszony. Nem csinállok problémát, hogy mit vegyek fel.

- Akkor: most öt óra megfelel?

- Hideg vacsorát vigyek? - kérdezte jókedvvel a lány.

- Igen, de két személyre... - replikázott Márton. - És hogyan ismer fel?

- Bízsa rám! A tekintetéből!

- Köszönöm... Köszönöm.

Román az osztályvezető szobájából jól látta, hogy Edit is örül. Mert amikor letette a telefonkagylót, fehér köpenyes kolléganőjének táncos taglejtésekkel magyarázni kezdett valamit.

Hát ez könnyebben sikerült, mint gondolta. De hogyan tovább? Edit biztos, hogy ott lesz öt órakor. Állítson oda, hogy: pardon, én vagyok a telefonos doktor! Egész valószínű, hogy egyből felállna, és ott hagyná. Hát akkor hogyan? Fél öt!

Lenézett a laboratóriumba. Edit egy asztalkánál ült és kompaktos tükörben pamacsolta az arcát. Majd felállt, kinyitotta a szekrényajtót, egy vállfáról szoknyát, blúzt hámozott le, kisvártatva ledobta magáról a köpenyt, és öltözködni kezdett.

Román jóformán csak pillanatokra látta melltartóban és parányi piros bugyiban a lányt, de ez is elég volt ahhoz, hogy dobolni kezdjen fejében a vér, és meleg hullám öntse el a gyomrát.

Aztán pár perc múlva Edit elbúcsúzott kolléganőjétől, és elhagyta az Egyesülés székházát. Román utánairamodott. Óvatos távolból követte, de százat tett volna egy ellen, hogy Edit a Nyugati éttermébe megy. Megnyerte volna: a lány határozottan kanyarodott be az állomás épületébe.

A szemben levő kapualjba húzódott és várt. E pillanatban még maga sem tudta mire: arra, hogy Edit - látván, hogy a randevút kérő doktor sehol - visszafordul, vagy arra, hogy eszébe jusson valami ötlet. Telefonhoz kéretni, és kitalálni valamit, miért nem tud jönni? Legközelebb szóba sem állna vele.

Negyed hatkor hirtelen határozott: bemegy az étterembe. Majd csak lesz valahogy.

Azonnal felfedezte Editet. A terem végében egyedül ült egy asztalnál. Szerencsére sehol sem volt szabad hely, illetve szabad asztal. Úgy tett, mintha meglepődött volna:

- Á, kézit csokolom, Editke. Hol nem találkozunk?! A lányon látszott: nem repes az örömtől.

- Igen... Kicsi ez a Budapest. Román egyik lábáról a másikra állt:

- Leülhetnék magához?

- Tessék... Úgyis mentem volna már, de még nem fizettem.

A férfi előbbi, telefonos magabiztossága gyorsan elillant, ahogy szemben a lánnyal helyet foglalt. Szorongott attól, hogy elárulja magát. De azért beszélgetést próbált kezdeményezni. Erre az kínálkozott a legalkalmasabbnak, ha valamilyen ellentmondásra készíti a lányt. Ugy akarva-akaratlan, kötődnek egymáshoz a mondatok.

- Ne törődjön vele, Editke. Majd én rendezem. Ahogy várta, Edit tiltakozott:

- Szó sincs róla! Különben sincs nagy számlám.

- Akkor pláne.

- Nem, Román úr, nem akarom. - És tekintetével a pincért kereste. Hát így nem sokra megy, gondolta a férfi, és kezdeményezett:

- Kérdezhetek valamit?

- Tessék, Román úr.

- Én az Egyesületsnél mindenkinek Marci vagyok. Magának miért nem?

- Ugyan... - mondta Edit, és halvány mosoly ült szép kis arcára. - Hiszen ha az első randevúja sikerül, akár apám is lehetne.

Ez a megjegyzés belehasított. Persze, eszébe juthatott volna, hogy Edit - ha netán váltottak is néhány szót - beszéd közben mindig tetszikelte.

- Igaz... Valóban igaz - mondta lehangoltan. - De grófi apámnak köszönhetem, hogy hamarabb születtem.

Edit felfigyelt a szóra:

- Grófi apjának? Hát voltaképpen kicsoda maga? - És némi érdeklődés csillant meg a szemében, s visszafordította tekintetét a bejáratnál.

- Ki vagyok?... Gróf is meg nem is. Edit hangosan kacagott:

- Tegye lóvá a keresztapját! Ma már egyszer úgyis lóvá tettek. Román Márton hitetlenkedve nézett rá:

- Magát?

- Találkám lett volna valakivel öt órakor. Fél hat és sehol. No, több is vezett Mohácsnál. Megérte ez a jóízű nevetés.

- Pedig nem nevetnivaló - mondta Márton kissé tréfás, kissé komoly ellentmondással. Úgy érezte: ez a téma alkalmas lesz időhúzásra.

- Elmeséli, gróf úr? - A lánynak láthatóan elszállt a rossz kedve. És újra nevetett.

- Tudja... - kezdte Román - édesanyám a Felvidéken, Losonc mellett szolgált egy grófi uradalomban. Nagyon szép kis várkastélyban élt, ahová időnként ellátogatott az édesanyjához a fiatal gróf úr is. Anyám

nagyon szép lány volt... És nagyon kiszolgáltatott... Apám neve: gróf Zsélyi Márton. Így vagyok én gróf is meg nem is.

- És tud valamit az apjáról?

- Annyit, hogy él. Van egy féltestvérem is Tirolban. Orvosprofesszor, van egy szanatóriuma és egy penziója.

- Találkozott már velük?

- Az apámmal nem, a féltestvéremmel igen. Három évvel ezelőtt voltam kint nála, még átmentünk Olaszországba is. Érdekes módon testvéri szeretet van benne irántam. Mondta is, hogy maradjak kint.

Edit egyre érdeklődőbbben hallgatta:

- És?

- Nekem itt van az édesanyám eltemetve Viszneken. Az egy Heves megyei kisközség. Én csak akkor tudok igazán boldog lenni, ha meglátogatom és órák hosszatt időzöm a sírjánál... Nagyon szerettem az édesanyámat. Nem is fogok úgy szeretni soha senkit.

Csend ült közéjük. A lány a kóláspohárral játszott, ujjával simogatta a peremét, Márton meg a terítőt piszkálta.

- Furcsa ember maga... - mondta aztán Edit. - Kívülről úgy néz ki, mint egy jó megjelenésű, öszülő külön, mindenkivel tisztelettudó, mindenkivel hat lépést tartó valaki, akinek összes szórakozása annyi, hogy bezárkózik a vackába és agyó világ. Ne haragudjék érte, de biztos vannak olyanok is, akik... hát szóval, akik nem hiszik, hogy teljesen normális. Mert ennyi visszahúzóds, ennyi érzésnéküliség, amit maga mutat, nem is lehet egészen normális. Haragszik? Megbántottam?

- Egyáltalán - intette a férfi. - Folytassa.

- És akkor tessék, egy kocsmaasztalnál kiderül, hogy mindaz, amit mutat, csak álca, alapjában véve rokonszenves, és, ha kicsit megkaparják, kiderül, hogy nagyon szép, emberi érzések laknak magában.

- Köszönöm - Márton valóban hálás volt a lánynak, lassan a kezéért nyúlt, és megcsókolta.

Edit belepirult. Gyorsan visszahúzta a karját.

- És... és hogy lett gondnok? - kérdezte hirtelen és némi zavarral.

- Ó, ez már a számléltra teteje. Előbb segédmunkásként kezdtem, tudja, nem díjazták nagyon a származásom.

- Gyerekkora? Milyen gyerekkora volt?

- Beszélhetek róla, de bocsásson meg, menni készült.

- Ó, már nem fontos - legyintett a lány. - Azazhogy: kimegyek egy pillanatra. - Magához vette a kizításkáját, és felállt.

- Kér valamit Editke? Éppen jön a pincér.

- Egy kávét szívesen innék. És még egy kólát.

A pincér hamarosan visszatért a rendeléssel, Románnak is kávét hozott.

Román Márton igen örült a dolgok ilyen alakulásának. Felidézte magában a délután történeteket, fülében vissza-visszacsengett a lány egy-egy mondata, és ismételten meleg hullám járta át a gyomrát, ha arra gondolt: milyen szép volt ez a gyerek félig meztelen a nyitott szekrény előtt! És milyen szép lenne az ő szobájában!

Gyors mozdulattal a zsebébe nyúlt, és elővette a csepegtetős orvosságos üveget. Az első ilyen féltestvérétől kapta három évvel ezelőtt Tirolban.

- Nincs a világon olyan nő, aki egy-kettőre a tiéd ne lenne, ha beadsz neki néhány cseppet belőle -

mondotta volt akkor használati utasításként a professzor. - Persze, a férfiakra is nagyszerűen hat.

S a professzornak valóban igaza volt. Román nemegyszer váratlan és ölébe hullt kalandokat köszönhetett a csodaszernak, amely hogyan, hogyan nem, de a féltestvér ügyességét dicsérvén - postán, Magyarországról, ismeretlen feladók által, egy-két szexvideo kíséretében rendszeresen érkezett a címére.

Óvatosan szétnézett, aztán lopva - nehogy valaki észrevegye -, cseppentett az üvegből Edit kávéjába. Majd a magáéba is keveset.

A lány frissen frizurázva jött vissza, azonnal felhajtotta a kávéját, míg Márton csak kortyolgatta.

- Szóval: a gyerekkor?

- Mit is mondjak? Intézet. . . Az volt a leggyönyörűbb, mikor édesanyám látogatni jött. Két látogatás között ezek emlékeiből éltem.

- Soha nem nősült?

- Nem.

- Nem akadt vagy...

- Esküvő előtt egy hónappal Hamburgban maradt. Éppen most lesz két éve.

- Szerette?

- Majdnem alkoholista lettem miatta.

Román keze a terítón hevert. Egyszerre azt érezte, hogy Edit végigsimít rajta.

- Szegény Márton...

A férfi úgy vélte, talán már a cseppeknek köszönhető a lány pillanatnyi ellágyulása, de akkor is nagyon jólesett a spontán mozdulat. És újra megcsókolta Edit kezét. Olyasmi érzése támadt, mint amikor először volt szerelmes: térde enyhén reszketett az asztal alatt, szerette volna két tenyerébe fogni a lány arcát s becézgető szavakkal halmozni el.

- Meséljen még magáról. . .

A kérdés halk volt és visszautasíthatatlan.

És Román Márton mesélt. Magányáról, amelynek eredője a sokszoros csalódás, amelyet viszonzásul kapott azoktól, akiket szeretett és akiken segített vagy segíteni akart - vágyairól, amelyek középpontjában egy leendő asszony állt, egy leendő gyerek és egy leendő családi otthon.

Edit csak hallgatott. Le nem vette volna a szemét a férfiról, a száját nézte, amelyről peregtek az érzelemdús szavak, s látszott, együtt él a mondottakkal. Egyszerre az órájára pillantott:

35

- Úristen! Kilenc elmúlt! Mennünk kell. Márton megfogta a kezét:

- Ne, Edit, ne! Kérem... Nagyon szépen kérem, ne menjen még...! - Alighogy kimondta: eszébe rémült, ezt ma délután éppilyen hangsúllyal, éppilyen kérve, egyszer már, ha nem is teljes egészében, de elmondta.

Úgy látszik, a lány is rájött:

- Nem ismer véletlenül valami doktor Szeberényi Tamást? - kérdezte felhúzott szemöldökkel.

Most már mindegy. Fejet hajtott.

- Bocsánatot kérek. - Azt várta, hogy Edit feláll és faképnél hagyja.

De az mozdulatlan és szótlán maradt. És nem húzta vissza a férfi tenyeréből kezét. Sokára és szemrehányóan kérdezte:

- Miért csinálta? Szereti átverni a nőket?

- Én is hadd kérdezzek valamit. Ha mint Román Márton, a bolond gondnok randevúra hívom, eljön?

A válasz határozottan csengett:

- Nem.

- Hát akkor, ezért. . .

A szemrehányás lassan eltűnt a lány arcáról, helyet adva némi megbocsátó mosolynak:

- Akkor... néhai Szeberényi Tamás, mehetünk? Az utcán a lány játékosan belekarolt:

- Nem vernek meg a szerelmei, ha így karon fogva látnak?

- Nincsenek szerelmeim - mondta a férfi, és vidáman lépkedett Edit mellett.

Azt vették észre, hogy ott vannak az Egyesülés épületének hátsó bejáratánál. Márton ott szokott közlekedni. És ehhez közelebb is volt a szobája. A másik, az elegáns, a rézveretes kapu, amelyen át márvánnyal fedett lépcsőházba lehetett jutni, és ahonnan a házfelügyelői lakás bejárata is volt, a Nagykörútról nyílt. Ez a Jókai utcai kapu a gépkocsik be és kihajtására szolgált.

- Pszt. . . halkan - figyelmeztetett Edit, ahogy Román a kulccsal zörgött. - Ne vegye észre anyám, hogy együtt voltunk.

A sötét udvaron a férfi átfogta a lány vállát. Suttogott:

- Ne menjen még be... Még van legalább fél óránk... Táncolunk egy kicsit, jó? - És kis mozdulattal a szobája felé irányozta lépteiket.

Edit megint kuncogott.

- És mire táncolunk? Füttyszóra?

- Lemezre, kazettára, amire akar...

Márton, mielőtt villanyt gyűjtött volna, behúzta az elsőtétítő függönyt. Aztán felkattintotta a csillárt. Edit elámult a látványon.

- De klassz! Francia ágy, videó, minitorony... Mint egy csodapalota!... És ez mind a magáé? - Szeme furcsán, táguló pupillákkal csillogott. Játékosan megpörgött a szobában, majd lehuppant a jókora heverő szélére. - Ez a nászágya, doktor úr?

Román úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést.

- Igyunk valamit. Mit kíván?

- Én már nem kérek semmit. Én már olyan kótyagos vagyok. . . Márton az italszekrény ajtaját elhúzta, s onnan díszes, aranycímkés üveget vett elő.

- Szeretném megkínálni egy nagyon különleges itallal. A féltestvéremtől kaptam. Kóstoljuk meg, jó?

Edit gyorsan ledobta a cipőjét, hanyag kényelemmel maga alá húzta a lábát, és a párnázott karfára dőlve várta a kiszolgálást.

- Mit iszunk?

- Italkülönlegességnek tartják. A neve semmit sem mond. Kétféle létezik belőle. Ez a Gold. Valószínű, hogy az aranyozott dugóról, az aranyötvözetű címkéről és az ital színéről nevezték el.

- Az ára is arany, igaz?

- Nem tudom. Ismétlem: kaptam...

Öntött két kis kristálykehelybe, aztán a heverőhöz vitte, s a lány mellé ült. Koccintott:

- A megismerkedésünkre.

Ittak.

- Valóban nagyon finom. . . - csettintett halkán a lány, és visszaadta az üres poharat.

- Ó, ezt kortyolgatni szokás...- mondta Román. - Na, majd a következőt...

Edit gyönyörű volt, ahogy félig fekvő a bársonytakarón hevert, szeme csodálatosan tüzelte, kis melle szaporán emelkedett, amint lélegzett, szoknyája felcsúszott a térdén, s hangja fátyolos volt, mikor kérdezte :

- Honnan tudja, hogy kortyolva isszák?

- Amikor féltésvéremmel, voltaképp az öcsémmel nyaraltam, így ittuk.

- És nők is voltak ott?

- Igen.

- Magának is volt nője?

- Igen.

- Lefeküdt vele?

- Le.

- Miért? Tetszett vagy szerette?

- Több volt bennem a tetszésnél, amit éreztem. Talán tudtam volna szeretni is. De azt is tudtam: minnek, semmi értelme.

Edit rekedten sutogta, s lassan megfogta Márton vállát:

- És hogyan szeretkeztek?

- Így - mondta tömören a férfi, és forrón ráhajolt a lányra... Később alétan feküdtek egymás mellett. Román Márton megcsókolta Edit ajkát.

- Sok fiú volt?

- Kettő. Kíváncsiságból, balhéból. Miért? Baj?

- Csacsi. - Magához szorította a lányt. - És ha száz kettő, akkor is szeretlek. És elveszlek, tudod? És ezt nem akadályozhatja meg senki. Az édesanyád sem. Mások sem!... Nászútra a Riviérára megyünk. Onnan Tirolba. Megnézed a penziómat, mert az a penzió az enyém. A féltésvérem szanatóriumot, én penziót kaptam a grófi apától. Jelenleg az öcsém kezeli, de nem szívesen. Azért is akarta, hogy kint maradjak... Tudod: örömet maradtam volna, de az édesanyám... A viszneki temető. Az hozott haza. De veled kint maradok. Mert te megajándékoztál azokkal az érzésekkel, azzal a szeretettel, amit eddig csak az édesanyámtól kaptam. És becsületszavamra, boldogok leszünk! Elhiszed?

Edit félálomban és mámorosan hallgatta a férfi áradását. És fejével picike igeneket intett. Aztán elaludt. Márton kis idő múltán költögetni kezdte:

- Ébredj, kedves... Nagyon késő van...

- Hány óra?

- Három múlt.

- Úristen - ugrott Edit, és kapkodni kezdte magára a fotelbe dobott ruháit. - Mít mondok anyámnak? - Gyorsan vette a táskáját, aztán futó csókot adott Mártonnak. S gyerekes kíváncsisággal kérdezte: - Te tényleg el akarsz venni?

A férfi válaszképpen magához ölelte. Edit testének érintése újra tűzbe hozta, de a lány kivonta magát az ölelésből, és rohant a belső udvari lépcsőház felé.

Márton a sötét szoba ablakából még látta, amint keresztülmegy a csendes udvaron, és eltűnik az óvatosan nyitott és záródó lépcsőházi ajtó mögött.

Román Márton tényleg boldog volt. És szerelmes.

5

Bóta Jánosné az este idegesen várta a lányát. Edit sohasem szokott késni, pláne éjszakára kimaradni. Volt ugyan néhány barátnője, akikhez délutánonként eljárt, de mindig igyekezett haza. Nyugtatta magát: Edit hál istennek felnőtt már - tud magára vigyázni. Bár az is lehetséges, hogy találkozott egy fiúval, akivel szívesen tölti az idejét. Bótáné megértően, mégis szomorúan gondolt arra, milyen kegyetlen ez az élet. Felnőnek és elhagyják a szülőket. De ilyen hamar? Szerette volna, hogy egy kicsit még éljenek együtt, nagyobb gondok nélkül, nyugalomban, mint két jó barátnő. És milyen lesz az a bizonyos fiú, akit Edit előbbre helyez az anyjánál? Vagy nem is lesz, hanem már van?

Tíz óra is elmúlt, és Edit még sehol. Besötétedett, felhők takarták el a holdat. Bótáné egyre zaklatottabban nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy baj érte a lányát. Félóránként szaladt ki az utcára. A kapu előtt sétált néhány percet, minden fa, minden árnyomozdulatnál azt hitte: Edit.

Éjfél után felhívta a rendőrséget. Megnyugtatták: ilyenek a mai fiatalok. Majd előkerül. A második hívásnál sem mondtak mást, harmadszorra már ingerült volt az ügyeletes:

- Asszonyom, akkor jelentse, ha három napig nem megy haza. És hozzon róla fényképet!

Három nap. Szent isten!

Hajnal felé idegnyugtatót vett be. Maga sem tudta hányadikat, egyszer csak elalélt, lefeküdt, és zsibbadtan álomba esett. Amikor felébredt, első pillantása az órát kereste. Ijedten ült fel. Délelőtt tíz óra volt. Ismét hívta a rendőrséget. Már más volt szolgálatban, egy kellemes hang. De az is három napot mondott. Bótáné elsírta magát, a rendőrtiszt úgy látszik megsajnálta, mert megígérte, hogy utána néz, nincs-e valamiféle bejelentés Editről. És elkérte a telefonszámot.

Bótáné fotelt húzott a telefonasztalka mellé. Leült s riadtan figyelte a készüléket. Egy óra, kettő, nem tudja mennyi lehetett, mikor csengett a telefon. A kellemes hang közölte, hogy lányának semmi baja nem lehet, kórházba nem került, a baleseti jelentésekben sem szerepel.

- Nyugodjék meg, asszonyom, hamarosan hazamegy...

Edit megfeledkezett volna róla? Az édesanyjáról? Vagy szánt szándékkal nem jött haza? Nem lehet ilyen gonosz egy gyerek. De akkor hol van?

El sem mozdult a telefon mellől. Még enni sem. A sötétedés is így találta. A nyugtatók hatására állandóan kábult volt, de így is a megőrülés határán érezte magát. Mit tegyen? Kihez menjen, aki segíteni tudna, akivel Edit keresésére indulhatna?

Eszébe jutott Román Márton.

Bekopogott hozzá az ablakon:

- Jöjjön ki, Marci! Nagy baj van!

Márton, szabad szombat lévén, délig aludt. Délután már ki-kilesett az ablakon, hátha látja Editet. Nem akart átmenni hozzájuk, nem volt szokása, de estefelé már ott tartott, hogy mégiscsak talál valami ürügyet, hogy belátogasson a Bóta-lakásba. Akkor kopogott az asszony. Rögtön indult ajtót nyitni, nem tudta elképzelni, mi lehet az a nagy baj. Rossz sejtélem nyilallott belé: csak nem Edit?!

- Mi baj, Bóta néni?

Bótáné lerogyott a lépcsőre, és maga elé motyogta:

-Eltűnt a lányom... Edit eltűnt. Márton megragadta az asszony vállát:

- Hogyhogy eltűnt?

- Péntek délutántól... mostanáig... nem jött haza.

A házfelügyelő nyöszörgött fájdalomában és tehetetlenségében. A férfit görcsös idegesség kapta el:

hiszen ma hajnalban látta, hogy Edit beóvakodik a lépcsőházi csapóajtón. Onnan a lakásuk nincs több, mint húsz méter. Mi történhetett hát vele azon a húsz méteren?

- Lehetetlen, hogy nem ment haza - erősködött szinte magának. Azt mégsem mondhatta el, hogy háromig nála volt. - Szólt már a rendőrségnek?

- Hiába - nyögte Bótáné. - Azt mondták: három nap. Kórházban, balesetiben nincs.

- Egy ember nem tűnik csak úgy el! Vannak rokonai Pesten?

- Senkink sincs, lelkem. Nem tudom, mit tegyek. Tanácstalan vagyok. Az istenért, csináljon valamit, Marci!

- Nincs valami ötlete, hogy hol keressük?... Barátnő?... Fiú?...

- Nem tudom... Nem merek odahaza maradni. Maga ezt nem értheti. Nem tudhatja, mit jelent nekem Edit. Lehet, hogy már meg is halt. - Az asszonyt újra elővette a zokogás.

- Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni. . . - morogta a gondnok, de fikarcnyi meggyőződés sem volt a hangjában.

- Jöjjön át hozzánk, Marci. Legalább egy órára...

Román is úgy gondolta, ez lesz a legjobb. Mert titokban abban reménykedett: hátha előkerül valahonnan a lány. De honnan? S hová mehetett? Hajnalban! Tudtával kulcsa sem volt egyik kapuhoz sem.

A lakásban nem érezte olyan félelmetesnek a lány hiányát. Talán azért is, mert az érettségi fotó a falon, egy háziköntös a fogason, s egyéb, apró, személyes holmik Edit jelenlétét szimbolizálták. S ez némileg megnyugtatta. De még így is, neki is nehezen teltek a percek, különösen, hogy az asszony egyre csak azt hajtogatta:

- Istenem, nincs már nekem lányom...

Mártont nem engedte el, enni hozott neki, mint valami házórző ebnek. Pedig a férfi állandóan okot keresett a távozásra:

- Szétnéznék az épületben. Nem lett-e rosszul a laboratóriumban, vagy...

- Csak egy kicsit. Egy kicsit maradjon még... Egy percet...

- Feküdjön le, Bóta néni.

Bótáné ruhástól dőlt a kanapéra, kis ideig forgolódott, sóhajtozott, aztán a kimerültségtől elaludt.

Márton kiosont a lakásból. Átrohant a laboratóriumba, aztán egyik szobából a másikba, de maga se tudta, miért ott keresi a leányt. A hátsó lépcsőház ajtaja nyitva volt. Ezt neki kellett volna bezárnia az este. Mielőtt ráfordította volna a kulcsot, benézett a lépcsőházba.

Hátrahőkölt. Néhány méterrel a lift mögött valaki feküdt a földön. Román villanyt gyújtott, és nekitántorodott a falnak.

A mozdulatlan test Edit volt. Körülötte tócsában dermedt a vér...

A férfivel megfordult a lépcsőház. A rémület belehasított a mellébe, fejét majdnem szétnyomta a hirtelen fájdalom. Percekig állt, és üveges szemekkel nézte a drága, mocanástanal testet. Aztán felrohant az első irodába, és remegő kézzel hívta a rendőrséget.

- Gyorsan!... Jöjjenek gyorsan! Román Márton vagyok a Hegyaljai Egyesülés gondnoka. Küldjék a mentőket, a házfelügyelő kislánya itt fekszik a lépcsőházban. Csupa vér.

Kiesett kezéből a kagyló. Hányingere támadt. A sarokba állt és öklendezett. Mint valami szűrőn keresztül, tompán hallotta, hogy autók érkeznek a ház elé.

Bizonytalan léptekkel támolgott ki a szobából. Lement a kapuhoz. Észlelte, hogy beszélnek hozzá, de semmit sem értett a szavakból. Csak mutatta a rendőröknek, merre menjenek. Aztán leroskadt a fal tövébe.

Hallani vélte, hogy mentőautó áll be az udvarra. Különböző zörejek, gépkocsiajtó-csapkodás, csend. Később valaki azt mondja:

- Nekünk már semmi dolgunk. Hívják a halotyszállítókat! Halotyszállítók? Próbálná megérteni, de agya nem képes felfogni a történeteket. Fel akart állni, nem sikerült.

- Ott van, az az ember, Román Márton.

Mintha a nevét emlegették volna. Valaki karon fogta, és egy jegyzetelő férfihez kísérte.

- Maga Román Márton? Maga volt a bejelentő? Nagy erőlködésbe tellett, hogy kimondja:

- Én.

- Mit tud az esetről?

Csak bámult. De nem látott semmit. Nem is hallott.

- Azt kérdeztem: mit tud a halálesetről?

Valami eljutott hozzá a hangokból. Nem válaszul, inkább maga elé makogta:

- Megöltem... Én öltem meg... És zokogni kezdett.

A nyomozónak nem stimmel a dolog.

- Jöjjön velem... - mondta. - Majd elbeszélgetünk, és elmondja, hogy történt...

Román Márton hagyta, hogy vezessék. Valaki odasúgta a rendőrtisztnek:

- Vigyázzon vele, elvtárs, nem normális!...

6

Willy Drexlernek megbízásai körében legnehezebb feladata lett az úgynevezett magyar kapcsolat. Amennyire egyszerűnek indult, annyira bonyolulttá vált és egyre kivihetlenebbnek tűnt. Itt volt ugye Riese. Összesen kétszer járt Magyarországon, másodjára, hiába tagadta, hogy nem így van, ha nem iszkol vissza, lekapcsolja az elhárítás. Az sokkal rosszabb lett volna a cégnek. Tiszta szerencse, hogy valaki eltette láb alól, legalább nem kellemetlenkedik tovább, s legalább egy probléma megoldódott, amely megoldás nem is kever port maga után.

Weimann halálos balesete azonban előtte is rejtély volt. Egy olyan gyakorlott vezető, mint Weimann, árokba rohan! Ámbár ebben a szakmában minden előfordulhat. Még az is, hogy véletlenül hal meg valaki.

Weimann után Frank Schloss-szal próbálkozott. S mintha átok ülne a magyar kapcsolaton, ő is dolgozóvégetlenül tért vissza. Sőt! Meg kellett semmisítenie az árut. Csak úgy kerülhette el a hatóságok beavatkozását. Az áruval, ha vallatásra kerül sor, nehezen tagadhatott volna, egyértelmű a bizonyíték ellene. A csempészség vizsgálata és az utána következő intézkedések alaposan elapasztották volna a Cave Club-hálózat jövedelmi forrásait. Nem beszélve arról, hogy esetleg az egész magyarországi üzletnek lőttek volna!

Az ördögbe is, mennyit főtt a feje, hogy Schloss után megfelelő ügynököt találjon! És mennyit hallgatott Kundermann úrtól holmi tehetetlenségről és kétbalkézről. Ami természetesen rá vonatkozott.

Végül is úgy néz ki: sikerült. A neve: Paul Dreifinger. Régi motoros, annak idején, mikor még indonéz lányokat importáltak az NSZK-ba, Dreifinger voltaképpen a jobb keze volt, különös tehetség az illegális munkában.

Szóval: sikerült. Dreifinger egy órával ezelőtt telefonált Hamburg külvárosából: foglaljanak neki szobát. Ami annyit jelentett, hogy rendben és dolgozóvégetten visszaérkezett Budapestről.

Drexler kedélyesen, az üzletemberek fortélyos mosolyával fogadta ügynökét:

- Gratulálok és szívből örülök, hogy látom. Simán ment minden?

Dreifinger száztíz kilóját belevetette a hatalmas bőrfotelbe, és harsogva nevetett:

- A legsimábban, főnök... Ahogy a nagykönyvben meg van írva! - Felpattintotta a táskáját: - Tessék... Tíz üveg feketeribiszke-szőrp. Prosit!

- Oké... - nyugtázta elismerően Drexler. - Tovább! Dreifinger abbahagyta a hahotázást, amely úgy látszik, szokása

volt, aztán regiszteres füzetecskét vett elő:

- Riese kinyírása idején ezek a külföldi állampolgárok tartózkodtak a győri szállodákban. Természetesen a telefonszámok hamisak.

- Ügyes... - hangzott Drexler újabb elismerése. - Szabad? - S mielőtt átvette volna a regisztert, azt mondta: - Fel kell majd kutatni: kik ezek, mivel foglalkoznak, módjukban van-e, hogy üzleti ügyeinkben kellemetlenkedhessenek, s a többi, s a többi... Érti, ugye?

- Tökéletesen, főnök.

Drexler átfutotta a neveket. Csupa ismeretlen pofa. Aztán a G betűnél megakadt. Glaser. Lorin Glaser. És egyszeriben minden tiszta lett előtte.

Lorin Glaser Difalcónak, az egykori olasz maffiózónak az álneve volt. Hát persze! Kundermann azon a bizonyos napon, mikor az olajmágnás látogatást tett nála s mikor Riese üzenetét jelentette neki, azonnal magához rendelte a nagy fülű gyilkost. Hát persze, hogy Difalco! Difalco lett volna Kundermann megbízásából Riese hóhéra!

Emlékszik, mielőtt az olasz Kundermann szolgálatába állt volna, meghívta őket - ahogy ő mondta - szakmai bemutatóra. Egy kis borjú volt az áldozat. A jószágot bevezették egy pincehelyiségbe, s miközben az gyanútlanul rágta az elébe rakott fűvet, Difalco nesztelenül mögé osont, hirtelen ráugrott, megragadta a torkát, s néhány pillanat múlva a borjú düledt, hályogos szeme jelezte, hogy az olasz szorításától hangtalanul kiszenvedett.

- Signore, emberi állatnál ez sokkal könnyebb... - közölte vigyorogva a produkció végén Difalco, és kezét csapott Kundermann-nal.

Drexler már nem is lapozott tovább, Riese ügye lezárva. Persze még mindig ott volt Weimann. Lehet, hogy az ő halálához is köze volt Difalcónak? De mi érdekében állt volna Kundermannnak, hogy Weimannt is likvidens listára tegye? S egyáltalán, miért nem tájékoztatta őt Kundermann Difalco küldetéséről? Nem akart sokáig ezeken töprengeni, különben is most Dreifinger beszámolója fontosabb. Lássuk hát.

- Sütő úr?

Dreifinger a fejét vakarta:

- A tízezer márkát és az ötvenezer forintot átadtam. De valami nem kóser annál a pasasnál.

- Éspedig?

- Semmi értelmét nem látja annak, hogy kijöjjön. Külföldre sem utazik az idén. Arra gondolt, hogy...

Drexlert nem az érdekelte, hogy az ügynöke mire gondol, hanem mit mondott a magyar feltaláló. Közbevágott:

- Azt majd később, hogy mire gondol... A tényeket!

- Építi a pesti házat, amit öt évvel ezelőtt kezdett, és még sokára fejez be.

- Mi a fenét csinálnak ilyen sokáig azon a házon? - mérgelődött az igazgató.

- Az ő építkezése is éppoly gyorsan halad, ahogyan Magyarországon másoké.

- Látta maga azt a házat, nemcsak ürügy?

- Láttam, főnök. Sütő elmagyarázta, hogyan tudok ott vele feltűnés nélkül találkozni.

- Ráismer, ha megmutatom a tervet? - Felemelte a telefont. - Kisasszony, hozza be Sütő úr épülő házának tervrajzait!

A titkárnő - japánosan érdekes szemű, dús mellű szépség - vastag dossziét hozott, amelyben a terv mellett még más iratok is voltak, különböző borítékokban. Drexler kivette a rajzokat, és megmutatta az ügynöknek.

- Igen, ez az.

- Köszönöm kisasszony, kiviheti.

Kicsit hallgattak, aztán Drexler megkérdezte.

- És mennyire tudná fokozni a termelést Sütő?

- Azt mondta, nem látja értelmét.

- Hát ez nem normális - hördült fel Drexler. - Esküszöm, nem normális. Nem kell neki a pénz?!

- Úgy látszik, nem.

- Vagy csak minket áztat, és másnak is szállít?

- Nem hiszem. Mi értelme volna, ha mi is átvesszük tőle a gyártott mennyiséget? Sőt, még keveselljük is.

- Hát ez az! Említette neki, hogy berendeztünk itt egy korszerű laboratóriumot? Építünk neki kísérleti üzemet is, ha azt akar.

- Említettem... Elzárkózásában, főnök, nekem is volt valami furcsa és utánajártam, mi lehet az igazi oka.

- Megtudott valamit?

- Talán.

Drexler izgatott lett.

- Mondja!

- Az az érzésem, hogy sohasem fogja elárulni a titkát. Lehet, hogy nem is ördögös a titok, és ezért fél attól, hogy belelássunk a munkájába. Az összefüggésekből gondolom, hogy a hatóanyagot csak Magyarországon tudja előállítani az ott termő növényekből.

- Badarság. Mire való a vegyészet tudománya, ha még ez is probléma? - tromfolta le Drexler a laikusok határozottságával emberét.

Ehhez azonban többet értett Dreifinger, mert valamikor vegyésznek készült, de nem akarta munkaadóját megcáfolni. Óvatosan jegyezte hát meg.

- Nem érthetünk mi ahhoz. Tény az, hogy Sütő úrnak se kutyája, se macskája, véleményem szerint kijönne ő, ha itt is tudná a hatóanyagot gyártani.

Az igazgató elgondolkozott:

- Lehet, hogy igaza van. Legközelebb győződjön meg erről. De akkor is kereshetünk valami más megoldást. Nekünk ebből a szerből nagyon sok kellene. Érti, uram? Nagyon sok? És százalékra is dolgozhatunk, Dreifinger úr, ha egyszer úgy gondolja - dobta oda a csalit Drexler, és figyelte a hatást. - Üzenetet hozott? - kérdezte aztán.

- Igen. Baj van Sütő úr kísérleti emberével. Úgy néz ki, hogy megbolondult. Akkor pedig fel kell hagynia az ilyen kísérleteivel.

- Nem lehet! - mondta nagyon határozottan Drexler. - Az az ember nem a kísérletek következményeitől bolondult meg?

- Erre is rákérdeztem. Sütő határozottan állítja, hogy nem. Román úrnak volt egy szerelme, az meghalt.

Öngyilkosság vagy gyilkosság, még nem tudni. Ez annyira megviselte a már gyermekkorában erősen sérült érzelmi világát, hogy elhatalmasodott a betegsége. Sütő úr attól fél, hogy lázalmában vagy csak azért, mert nem tudja, mit beszél, elmondja a cseppeket, az italt, meg mindent.

Drexler ismerte a Román Mártonnal folyó kísérleteket. Őt választotta ki Sütő az ital tartós használatának tanulmányozására, és arra, hogy folyamatos használat mellett a szervezetben kimutatható-e a maradvány, esetleg van-e valami következménye a fogyasztásnak. Román Márton tulajdonképpen Sütő bizonyítéka is, hogy az ital nem ártalmas az egészségre. Ez a biztosíték szükséges volt a cégnek, mert esetleges szervezeti károsodás kártérítések fizetését vonta volna maga után, ami egyenlő lett volna a Cave Club üzleti csődjével és bukásával.

A Román úrról hozott híren Drexler elgondolkodott.

- Mi a véleménye? Igazat mondott Sütő a szer hatásáról, és Román Mártonról?

- Igazat. Sütő úrnak is izgalmat okozott ez a dolog és kellően lefedezte magát vizsgálati eredményekkel. Az eseményt nem akarta elhallgatni, ezért üzent meg Drexler úrnak. Elmondta, hogy Román orvosi vizsgálatainak eredménye nála van, de nem hajlandó a kezéből kiadni. Az a véleménye, hogy kapcsolatba kellene lépni Román úr féltettvérével Tirolban. Román urat ki kellene csalni Svájcba, és gyógyulásától függően kellene eldönteni, hogy hazaengedik-e vagy kint tartják.

Ez az üzenet Drexlert nagyon megnyugtatta. Így már nem látta olyan veszélyesnek a problémát.

- Jó, erről még beszélünk. Üzent még valamit?

- Kérte, hogy szóról szóra idézzem: meggyőződött arról, hogy valaki ólalkodik körülötte. Vagy állítsa le Drexler úr, vagy cselekedjen belátása szerint, mert az zavarja a munkáját.

- Fenyegetőzött? Mi a véleménye?

- Nem tudom. De látszott, hogy ez neki valóban gond. Mintha segítséget várna. Én úgy éreztem, Sütő úr azt gondolja, Drexler úr figyelgeti.

- Hülye! Azt nem mondta, hogy milyen segítségre gondol?

- Nem.

- Nagy baj. Meg kellett volna kérdeznie, Dreifinger úr.

- Nem gondoltam erre.

- Sürgősen intézkedni fogok.

Kiszólt az előszobába kapcsolt mikrofonba.

- Kisasszony, hozza vissza a Sütő-dossziét! - Aztán az ügynökhöz intézte szavait:

- Dreifinger úr, jó munkát végzett. Még egyszer gratulálok és köszönöm. Keressen fel mához egy hétre reggel nyolc órakor. Beszéljünk egymással. Megbízást is adok. Addig gondolkodjék azon, hogy azt a bizonyos Román urat ki tudja-e hozni gyógykezelésre, vagy otthon rendezze el a sorsát... Pihenjen jól... A pénzét átutaltatom a csekkszámjára... És még egyet: a győri szállóvendégeknek nem kell utánanéznie. Na, viszontlátásra!

7

Román Mártont öt napig altatták a kórház idegosztályán. Orvosai az altatás után akarták kivizsgálni. Idegkimerültség? Elmezavar? A tünetekből egyértelmű volt, hogy vizsgálatra, majd gyógykezelésre szorul.

A főkapitányságról Kőműves Endre őrnagy kívánta kihallgatni a kórházban.

- Összehasonlíthatatlanul jobb állapotban van, mint amikor behozták - mondta az osztály főorvosa. - Sokat használt neki a pihentetés, de járkálás közben még mindig értelmetlenül motyog, gondolatai nem tiszták. Az elmúlt napok eseményei zavaros összevisszaságban élnek benne. Önvádaskodó kényszerképzete

van, hogy gyilkos. Véleményem szerint ez az ember lelki rokkant, de a rokkantságáról nem szabad előtte beszélni. A sánta is tudja magáról, hogy járáshibás, de dühös, ha sántának szólítják. Mindezt csak azért mondtam el, őrnagy elvtárs, hogy gondoljon erre, ha a beteggel beszélget. Nem lehet tudni, hogy mi van megroppant lelkivilágában.

- Köszönöm, főorvos úr, azt hiszem értem, hogy mit akar mondani.

- Legjobb lenne, ha a kihallgatás látszatának elkerülésére maga is felvenne egy fehér köpenyt, és ketten beszélgetnének vele, mint konzultáló orvosok, ha ennek nincs akadálya. Annyit kérek, hogy figyeljen reám, és ha felállók, fejezze be a témát vagy a beszélgetést.

A főorvos behívatta a beteget.

Román Márton morcosan jött be a főorvoshoz, aki mosolyogva fogadta.

- Foglaljon helyet, Román úr. Az a véleményünk, hogy maga teljesen meggyógyult. Egy-két nap alatt még elvégezzük a kifejezetten kötelező rutinvizsgálatokat, azután hazamehet. Konzultáló kollégám most szeretne magával beszélgetni. Marcinak mindegy volt, hogy kivel beszélget, mit kérdeznek. Az ötnapos pihenés után egészen másként ítélte meg Edit halálát. Úgy fogta fel az Edittel való egyszeri és gyönyörű kapcsolat megszakadását, mint életének újabb kudarcát. Volt már ilyen kudarcra kettő is. Igaz, nem ezzel a tragikus fordulattal, de a lényeg ugyanaz. Megerősödött benne az a tudat, hogy nem szabad senkiben hinni, ő nem élhet úgy, mint a többi ember. Magányosnak kell maradnia, neki nem lehetnek állandó barátnői. Hiú ábránd a szerelem, a házasság. Edit csodálatosan kedves, vágyott ajándéka lett volna az életének. Utolsó eset volt, hogy tartós és igaz kapcsolatra vágyott, amiért most bűnhődik. És ezzel a büntetéssel kell most már élnie az életét.

Ezek a gondolatok már akkor megfogalmazódtak benne, amikor reggel közölte vele az osztályos főorvos, hogy a nap folyamán majd beszélnek vele. Hát beszélgessenek. Úgysem érnek vele semmit. Nem mond semmit, szerelme titkát nem fogja elárulni.

Hallgatott. Még az orvosok köszönését sem fogadta. Várta a kérdéseket. Leült, mert hellyel kínálták. De úgy is hiábavaló lesz vele minden kísérletezés.

- Meg kell tudnia - kezdte az őrnagy -, hogy Bóta Edit öngyilkos lett...

Az őrnagy és a főorvos figyelték, milyen hatást vált ki a betegen a hír. Azt várták, hogy az említett öngyilkosság bátorítást ad neki, és nem fog félni majd a gyanúsítástól. Román azonban egykedvűen nézte maga előtt az orvosi szoba pepitaköves padlóját.

A főorvos tekintetéből egyértelmű magyarázat volt leolvasható: lám, beteg.

Az őrnagy is ezt érzékelte.

- Maga mikor találta meg a holttestet? - kérdezte.

- Este, szombat este.

Román Márton nem vette észre, hogy feladta az elhatározását és beszél. Egyszeriben természetesnek találta, hogy kérdezik és ő válaszol.

- Hozzányúlt a holttesthez?

- Megrémültem és elrohantam.

- Hová?

- Telefonálni.

- Ez okos dolog volt. Ismerte a lányt?

- Nagyon kedves.

- Mikor látta utoljára?

- Pénteken.

- Tud arról valamit, hogy hol volt pénteken?

- Honnan tudhatnám?

- Maga az épületben lakik, a szolgálati lakás ablakából láthatja, hogy mi történik az udvaron. Az épületben is sokat megfordul, nem látta ott?

- Ott nem láttam.

- Hanem hol?

Román olyasmit érzett, hogy ezzel a kérdéssel behúzták. Veszélyt sejtett. Mintha köd oszlott volna fel az agyában.

- Azt kérdezte, hogy ott. Gondolom az udvaron. Ott nem.

Az őrnagyot ez a válasz nem elégítette ki, de a beteg állapotára való tekintettel nem firtatta.

- Tudott valamit a lány magánéletéről?

- Még az anyja életéről sem. Ők az épület egyik végében laknak, én a másikban.

- Nem szoktak egymáshoz látogatni?

- Nem.

- Kikkel barátkozott a Bóta lány? Volt udvarlója, vőlegénye?

- Volt. Én.

A főorvos már majdnem felállt, de az őrnagy megfogta a karját.

- Odahaza volt pénteken éjjel?

- Kicsoda?

Az őrnagy úgy vélte, hogy a beteg a buktatós kérdésen megbotlott. Gyanútlanúságot érzékeltetve tette egyértelművé a kérdést.

- Maga.

- Igen.

- Mit csinált?

- Szeretkeztem Edittel!

A főorvos, mintha áramot vezettek volna székébe, felugrott. A nyomozó őrnagy sem látta értelmét a további kérdezősködésnek.

De most Román a tébolyodottak makacsságával és bátorságával szólt rájuk.

- Üljenek vissza, doktor urak! Én is szeretnék kérdezni.

Ha nem hibbanttal állnának szemben, gondolta az őrnagy, most nevetne. A főorvosnak nem volt szokatlan betegeknek kiszámíthatatlan viselkedése. Azt a terápiát is elfogadta, hogy a csendes örültekre gyógyító hatású, ha normális emberi viselkedéssel partnere lesz az orvos. Látta, hogy az őrnagy visszaül, ő is visszatért.

- Azt szeretném tudni - mondta Román -, volt-e oka a lánynak az öngyilkosságra? Az öngyilkosság csak az egészséges gondolkodású embernek nem érthető. Nekem az nem: miért akarnak élni az emberek, ha nincs célja az életüknek, ha nincs értelme a küzdelmüknek, ha fájdalmukra legjobb orvosság a halál. Miért? - kérdezte a beteg. - Mert félnek meghalni. Maguk látnak különbséget az élet és a halál között? Én nem. Élet van az ember születése előtt is, amikor még nem él. És élet van a halál után is, amikor már nem él. Azt miért nem nevezik maguk életnek?...

Az orvos jelentőségteljesen nézett a nyomozóra, az meg vissza. De nem válaszoltak.

Erre Román szó nélkül felállt és távozott.

- Érti ezt, főorvos úr? - kérdezte az őrnagy.

- Én igen. Némely összefüggésben azt látom, hogy ez az ember időnként tiszta gondolkodású. De sokkal több az, ami ennek ellentmond.

- Minket a logika sokat segít a nyomozás munkájában. Sokszor egyenesen elvezet a gyilkoshoz, de volt már, amikor vargabetűt íratott velünk.

- És Román Márton esetében? - kérdezte az orvos.

- A logika most azt súgja nekem, hogy Román Márton nem gyilkos. De a szakmámhoz tartozik, hogy kételkedjem.

Román Márton három nap múlva megkapta a kórházi zárójelentést. A vizsgálatok eredményeire tekintettel hosszú pihenést, gyógyszeres kezelést javasoltak a körzeti orvosnak. Zsebre tette és hazament.

Bótánét meglepte a korai visszatérés. Azt hitte: a férfi sokáig kórházban lesz. Meglepte, de kissé fel is vidította. Pityeregve ölelte át.

- Jaj, Marcikám, de örülök, hogy hazajött. Félek ebben az ördög-épületben. Még nappal sem merek a hátsó lépcsőház felé menni. Nem tudom mitől, de nagyon félek.

- Ne féljen, Bóta néni. Itt leszek mindig a közelében. Este zárja magára az ajtót, és ha csengetnek se menjen a kapuhoz. Telefonáljon nekem, majd én kinyitok. Engedje le teljesen a redőnyöket.

Jólesett neki Bótáné kedvessége, de elhárította magától a közeledését. Búcsúzott, megvárta, míg az asszony bezárkózik és hazament.

Lakásában kulcsra zárta az ajtót, ezt így szokta meg. A zörejektől, kopogástól nem félt. Felgyújtotta az összes villanyt, bekapcsolta a rádiót, televíziót, és hangosan szólaltatta mindkettőt. Az elsötétítőfüggönyt sem húzta össze.

Belátni a lakásába? Lásson be, aki akar! Ezután dacolni fog mindenkivel, nem fog bújni az emberek elől. Elővette azt az aranycímkés üveget, amit még Editnek bontott fel. Öntött a poharába.

- Most kipróbállak, mit tudsz igazán. Kit varázsolsz elém, milyen boldogságot?...

Kortyolgatta az aranyszínű italt. És várta, milyen hatást kelt, mit vagy kit lát majd. Editet?

Élesen felcsengett a telefon. Bótáné hívja valamiért? Talán valaki be akar jönni a kapun? Mit akarhat ilyenkor? Ne akarjon semmit!

- Agyonütöm, ha valaki be akar jönni - kiáltotta a telefonba azonnal, hogy felvette. Indulatának levezetéséhez elegendő volt ennyi. Várta: mondjon valamit Bótáné. De a készülékben nem Bótáné jelentkezett. Egy kemény férfihang.

- Azonnal hagyja abba az ivást! Bajt akar magának, szerencsétlen?

- Hát te meg ki vagy? És mi közöd hozzá? - Az ital kellemes pezsgéssel melengette, és érezte, hogy színesedik körülötte a világ. - Ki akarsz velem kezdeni?

- Nem érted, te örült? A vesztedet akard?

- Károgó varjú! Rikácsoló dögkeselyű. Azt hiszed, hullá vagyok? -kérdezte és nevetett.

A telefon csendes maradt. Kortyolgatott. Csak azért is. Kikapcsolta a rádiót és a televíziót. Élvezte a fotel kényelmét, a fülcimpáját bizsergető érzést. A lakás fényében gyönyörködött, és minden könnyű volt körülötte, Editre gondolt, mintha még élne. Szinte látta, amint meztelenül végignyúlik a bordó bársonyon, s a hangját is hallani vélte:

- Szeress... szeress nagyon!

Aztán hirtelen rosszul lett. Alig kapott levegőt. Persze, nem lett volna szabad innia annyi gyógyszer után. A főorvos mondta is. De elfelejtette... Sokáig ülhett az ájulás és ébrenlét között a fotelben, mikor tisztulni

kezdett az agya. Azt sem tudta: mennyi az idő. Csak érezte, hogy reggel felé jár.

Visszacsengett a fülébe, hogy este valaki telefonált. Emlékezett, hogy valaki megfenyegette. Hogy miért iszik, és hogy ne igyon. Ezek szerint a függönyözetlen ablakon át valaki látta, hogy iszik. Csak szemből láthatták. A kétemeletes irodaház valamelyik szobájából. De ki és mi köze hozzá? Mikor hazatért, sehol sem égett a villany. Bótáné mondta is, már mindenki elment. Ha pedig látta valaki, márpedig nagyon úgy beszélt, akkor az a házban járt.

Vagy az ital hatása lenne a telefon, a hallucináció? Ördögök nincsenek a házban, akiktől Bótáné fél. Hát akkor ki lehetné őt és miért? Mégis. Olyan ismerős volt a hang. Mintha valahol és valamikor már hallotta volna. De hol?

8

- Bana elvtárs? - kérdezte a telefonban egy basszus hang.

- Igen. Bana Dénes ezredes.

- Még ezredes is? Gratulálok, ezredes elvtárs! Itt doktor Erdőssi Kornél. Üdvözöllek.

Bana a basszusban gimnáziumi osztálytársára ismert. A furcsa bemutatkozást tréfásan viszonzta.

- Méghozzá doktor is! Ez aztán a meglepetés. A világ teremtése óta nem láttalak. Mi van veled, Kornél?

- Látod, látod, így el tudnak keveredni egymástól a régi cimborák ebben a nagy városban. Pesten élek több mint húsz éve. Most kellett megtudnom Kővágó Banditól, aki a negyvenéves érettségi találkozónkat szervezi, hogy te is Pesten dolgozol. Méghozzá minisztériumban.

- Örülök, hogy hívtál pajtás - mondta Bana. - Beszéljünk meg egy randit, gondolom lesz sok mesélnivalónk.

- Szánj nekem most egy percet.

- Ne haragudj, most éppen... Erdőssi nem hagyta, hogy befejezze.

- Csak azt szeretném, ha eligazítanál néhány szóval.

- Mi van, pajtás? Bajban vagy?

- Bajban éppen nem, de van amiben a segítségedet akarom kérni.

- Mondjad.

- Egy közérdekű bejelentésemet szeretném veled megbeszélni. A véleményed akarom hallani, érdekes-e a téma vagy nagy hülyeség, és akkor csak veled röhögtetem ki magam.

- Mivel kapcsolatos?

- Jártam kint Bécsben üzleti ügyben. És történt velem valami.

- Be akartak szervezni?

- Nem, nem, nem, de ez nem telefontéma. Majd elmondom személyesen. De van más is, amiben segíthetnél.

- Mondjad, pajtás.

- Történt nálunk egy haláleset, amiről egyelőre azt állapították meg, hogy öngyilkosság. Meggyőződésem, hogy nem az. Nem lehet az.

- És mit tudok én ebben tenni?

- Neked biztosan van valami kapcsolatod a főkapitánysággal. Könnyebben szót tudsz érteni...

- Naiv vagy, Kornél. Nem analfabéták ülnek a főkapitányságon. Ha egyszer azt állapították meg, hogy

öngyilkosság akkor az az igaz.

- Ne véd a mundér becsületét. Még ez nem fix megállapítás, még csak feltételezik, hogy öngyilkosság.
- Tudod bizonyítani az ellenkezőjét?
- Nem. Éppen azt kérném, hogy te bizonyítsd be.

Bana nevetett.

- Mi vagyok én, isten? Vagy azt hiszed, ott ülök az atyáuristen jobbjára felől?
- Nem vicc, Dénes. Sajnos, nem az. Majd elmondom, és megérted. Most csak azért szoltam, nehogy késő legyen. Ne engedd, hogy ne keressék a tettest.

Bana érezte, hogy lehetetlen meggyőzni a telefonálót. Ezért inkább megígérte.

- Rendben. Megpróbálok valamit.
- Nemcsak az ígéreted, szavadat is kérem.
- Jó, szavamat adom. Ne haragudj, hogy félbeszakítlak, a többit majd személyesen.

Erdőssi azonban tovább erősködött.

- Várj, van még más is! Egészen friss hír. Emlékszel Weimannra?
- Kire? Nem emlékszem.

- Nem emlékszel arra a kis hülyére, azt hiszem harmadikos vagy negyedikes gimis volt, aki 1944. március tizenkilencedike után, amikor Lévai János igazgató összehívott bennünket a tornaterembe, és azt mondta: fiúk, a németek megszállták az országot, sose feledjétek, ti magyarok vagytok, álljatok fel, énekeljünk el a Szózatot. És amikor mi a Szózatot énekeltük, az a hülye Weimann beleordította az éneklésünkbe, hogy Deutschland, Deutschland über alles!

- Nem nagyon emlékszem. Mi van vele?

- Egy nyugatnémet cég üzletkötője volt, Győr környékén karambolozott és meghalt. Hozzám jött volna hivatalos üzleti ügyben.

Banának csaknem leesett az álla! Ezt a véletlent! Karl Weimann halálos karambolján rágódnak már napok óta. Annyit sikerült megállapítani, hogy robbanószerkezet repítette levegőbe a gépkocsiját. De a tettesről még semmit.

- Hozzád jött volna, pajtás? Hát hol dolgozol?

- A Hegyaljai Egyesülés igazgatója vagyok. Egy percen belül a második meglepetés.

- Nahát! - álmélkodott Bana. - Tudod mit? Lesz ugyan egy értekezletem később, de gyere fel most hozzám.

- Abba a poloskás házba? Ne hülyéskedj!

- Ha nem akarsz, nem beszélsz, majd mutogatsz. De nyugi, réges-rég túl vagyunk a féregirtáson. Ezen a héten már nem nagyon tudnánk találkozni. Tele vagyok programmal. Hacsak este nem..

- És a hét végén?

- Akkor lehet.

- Tudod mit? - mondta Erdőssi. - Úgysem ismerik még egymást a feleségek. Gyerünk le együtt Zsóriba, megkeményíteni magunkat. Az a hír járja, hogy az ember ott visszanyeri a férfiasságát. Van ott egy kis vityillóm, sütünk szalonnát, aztán megnyaljuk az egri leánykát is.

- Remek - örült Bana. Az Egyesülés ügyére gondolt, és arra, hogy hátha a beszélgetés esetleg közelebb hozza Weimann halála titkának megoldásához. - Feltétlenül rábeszélem az asszonyt. De ha nem sikerülne, az sem baj. Találkozhatunk mi asszonyok nélkül is.

- Részemről az bajos - sóhajtott Erdőssi. - Nem akarom, hogy az asszony képzelődjék, és később vádaskodjon. Majd elmesélem, egy nőüggyemmel lebuktam. No ne gratulálj, már régen volt. Évek óta nyugodtak a kedélyek. Kár volna elrontani. Különben sem tudnám az életemet az asszony nélkül elképzelni.

- Jól van, jól! Nem kell, hogy gyónj és lelkizz. Vedd tudomásul, hogy megöregedtünk. Ne tüntesd ki magad az erényesség nagy fene szalagrendjével. A mi korunkban már könnyű erkölcsösnek lenni, pajtás!

Ezen jót derültek, és megállapodtak abban, hogy asszonyokkal vagy Bana asszony nélkül, de találkoznak szombatn délelőtt tíz órakor a hármás főút kivezető szakaszán, a Shell-benzinkútnál.

Innen nem egészen egy óra volt az út. Bana Mercedes a nyugodt tempóban, százas sebesség mellett követte Erdőssiék kocsiját, amelyet felesége, Zsófia vezetett.

Bana igyekezett úgy diktálni a víkendház és a környezet megismerésének tempóját, hogy minél hamarabb túl legyenek rajta. Az asszonyok beszéde kifogyhatatlan volt. Erdőssiné lelkesedéssel mutogatta konyhakertjét, ami csak az ő keze munkáját dicsérte. Erzsébet, Bana felesége azonos lelkesedéssel hallgatta.

- Mi az asszonyokat most magukra hagyjuk - mondta Bana. -Úgyis csak zavarnánk őket a tapasztalatcserében.

A két feleség éppen a virágok körül lelkesedett.

- Lányok - kérdezte Erdőssi -, mikorra jöjjünk ebédelni? Megmutatom Dénesnek a környéket.

Az asszonyoknak nem volt ellenvetésük. Tudták, hogy a régi iskolapajtások nagyon várták ezt a találkozást, valamilyen hivatalos ügy tárgyalása érdekében is.

Erdőssi Kornél felkészült a beszélgetésre. Megjegyezte, hogy három dolgot nem szabad elfelejteni: Weimant, a bécsi utat és a szerencsétlen kis Edit ügyét.

- Kezdem Weimann-nal, ő neked is ismerős.

- Halljuk - biztatta Bana.

Séta közben nézegették a háború után remekül kiépült Zsóri fürdőt és környékét.

- Weimannról te mit tudsz, Dénes?

- Jóformán semmit. Annyit, hogy karambolban meghalt. Meg amit te mondtál, pajtás, hogy hozzád jött volna. És te?

- Én valamivel többet. A háború végén a Weimann család Nyugatra menekült. Az apja félt, hogy volksbundista mivolta miatt felelősségre vonják... Nos, Weimann az NSZK-ban fejezte be az iskoláit, vegyész oklevelet is szerzett, és beállt egy szállodai hálózathoz üzletkötőnek, így jött volna hozzám.

Bana máris elemében érezte magát. Kérdezhetett.

- Rajtad kívül kihez jöhetett még?

- Fogalmam sincs. Egy valamire való üzletkötőnek, ahol dolga akad, minden városban van egy nője. Tudod, mint a tengerészeknek. De mert aztán nem érkezett meg, a szállodafőnök telefonált, hogy az ügy, a negyedik negyedévi szállítások sürgőssége miatt mi találkozunk, Bécsben.

- Hogyan fizet nektek ez a cég? Készpénzben?

- Persze, hogy készpénzben. Nem értelek.

- A szállítványok értékének kiegyenlítése hogyan történik?

- Kundermann átutalja a bankszámlájáról.

Az ezredes úgy tett, mintha mellékesen érdekelné:

- Weimann most hozott volna pénzt?

- Üzleti kapcsolatunkból kifolyólag nem. Hiszen nem filléres üzleteink vannak. Nem szokásos annyi pénzt hozni-vinni.

- Mindjárt gondoltam... - vélte Bana. Aztán figyelte Erdőssi a hatást. - Mert Weimann-nál sok pénz volt, pajtás. Üzleti kapcsolatokhoz ugyan tényleg kevés: 16 755 NSZK márka és 48 600 forint... A kollégáktól hallottam...

Erdőssi hüledezett:

- Weimann-nál?!

- Igen, a zsebében. De akad itt más furcsaság is. Kaptál te ajándékot a külföldi cégtől?

- Nem.

- Képmagnód van?

- Igen - bólogatott Erdőssi.

- No, látod... Most kaptál volna ajándékot. Két műsorkazettát hozott neked Weimann.

- Ne röhögtesd...

- Persze nem biztos, hogy neked szánta - mosolygott Bana. - De akkor az is kérdés: kinek. Az egyik használható, a másik megégett. Le kellene egyszer játszani. Érdekes lehet. Anitáról szól, aki pusztit akar.

- Ha komolyan gondoltad - mondta Erdőssi -, levetíthetjük.

- Hülyéskedtem. Bent is le tudjuk vetíteni. Majd a technikusok megvizsgálják, s ha van benne érdekes, megnézem. De Anita aztán engem igazán nem érdekel, hiába akarja a pusztit. Na, fejezzük be pajtás a Weimann-témát azzal, hogy nemcsak hozzád jöhetett. És nem is árt, ha széjjelnézel a portádon.

Erdőssi meglepődött.

- Elgondolni is rossz.

Bana, hogy megnyugtassa barátját, bátorítóan mondta.

- Az elővigyázat sohasem árt. És megkötöttétek az üzletet a negyedik negyedre?

- Természetesen.

- Tulajdonképpen mitől jó nektek ez az üzlet? - terelte Bana a beszélgetést érdeklődésének irányába.

- Ott kezdem - magyarázta élénken Erdőssi -, hogy tizenöt hegyaljai termelőszövetkezet bortermésének értékesítésére létesültünk. Részvénytársaságként. A hegyaljai, illetve tokaji borok értékesítése különben külföldön nem probléma, hiszen sohasem terem belőle annyi, amit el ne lehetne adni, ha az márkás tokaji. E ponton fordul meg a lényeg. A mi boraink külföldi dollárelációjú értékesítésre nem alkalmasak. Nem is úgy adjuk el, mint tokajit. De a mi boraink a Kundermann cégnek nagyon jók.

- Hogyhogy?

- Csak annyi a feltételük, hogy a bor hegyaljai termés legyen. Ezt úgy értsd, hogy a szőlő hegyalján teremjen, és a bor, még ha gyenge és fiatal is, hegyaljai pincében érlelődjék. Nekik ez már jó. Nekünk is. Érted már, hogy mi ebben az üzlet?

- Aha... De biztos, ő is keres rajta.

- Természetesen ezt a bort ő méregdrágán adja el. A mi italunkból tudja titokban tartott eljárással előállítani azt az italt, amit saját márkájával, Cave Club felirattal ad el. De az igaz, hogy ez egészen más, valóban nagyon csodálatos ital. És ez az, amiről beszélni akarok. Nem szeretnék bajba kerülni. Te talán tudod, hogy bajba kerülhetek-e, ha közreműködöm egy bájital készítésében? Bana, mintha most hallana erről először, megkérdezte.

- Mi ez a bájital? Gyógyszeres kutyulék? Vagy kábítószeres valami? - A válaszból ellenőrizni akarta eddigi ismereteit.

- Nem tudni. Ipari titok. Nem lehet kábítószer, mert eddig nem tiltották meg a forgalomba hozatalát. Egy biztos, hogy az ital gyártásának feltétele a mi borunk, ami tulajdonképpen nem is nagy mennyiségben megy ki.

- Szállíthatnátok többet is?

- Kérték is. Most, hogy kint voltam, megállapodtunk öt év várható termésmennyiségének lekötésében. A mennyiség persze a terméstől függ.

Már bebarangolták a fürdő környékét és megnézték, amit látni lehetett, a fényűző és szerényebb hétvégi házak sorában. Bana megkérdezte.

- Miért érzed, hogy bajba kerülsz? Szerintem semmi bajod nem lehet abból, hogy eladjátok a borotokat. Ahhoz meg éppen semmi közötök nincs, hogy mit csinálnak a borotokkal. Megisszák vagy kiöntik, vagy felhasználják. Ebben én nem látok semmi veszélyt.

- Várj, a lényegről még nem beszéltem.

- Nem? - lepődött meg Bána. - Miért nem arról beszéltél inkább?

Mindezt csak azért mondta, hadd higgye Erdőssi, hogy neki nem érdekes. Pedig sok mindent megtudott, aminek hasznát veheti később. Például, hogy Kundermann üzlete a magyarországi szállítványoktól függ. Ezért lényegtelen, hogy milyen áron kapja. Az volt az érzése, hogy a Cave Club-üzletben a hegyaljai borvidék termése csak az egyik feltétel. Lehet, hogy ez a lényeg, de lehet annak még más lényegesebb talánya is. És az is lehet, hogy konkurens vagy konkurensok szeretnék megkaparintani a Cave Gold és Blau titkát, s ezért halott Weimann. Ebből a feltevésből kiindulva kellene keresni a gyilkost. Weimann és Riese halála ellentétes érdekek összeütközése is lehet.

Amíg Bana gondolataival volt lekötve, Erdőssi az úrgazdagok házáról beszélt. Ez Bánát nem érdekelte. A bécsi kalandra már éberén odafigyelt.

- A bécsi villa - magyarázta Erdőssi -, a főváros közelében nagyon szép környezetben, fényesen berendezett kúria. Egy éjszakát és egy napot töltöttem vendégségben. Kundermann-nal volt a titkárnője is.

- A lényeg, ha szabad - szólt közbe az ezredes. - Nem lesz időnk befejezni. Délre haza kell mennünk, ahogyan megígértük - sürgette Erdőssit.

- Akkor csak röviden. Kíváncsi voltam az italtra, és belementem hogy megkóstoljuk. Józanul megítélve, attól, amit akkor csináltam, még most is félelemmel vagyok tele.

- A végén engem is megijesztesz - mondta Bana.

- Na, elég az hozzá, hogy eszemben sem volt kávé inni. Hívás nélkül a titkárnő bejött, és Kundermann kérdezte: hozhatom a kávé? Kundermann helyettem is válaszolt, hogy igen. A titkárnő rövid idő múlva maga találta a nagyon kellemes illatú, fogyaszthatóan meleg kávé. Rövid idő alatt elkortyolgattuk. Az üzlettől teljesen független dolgokról beszélgettünk egyre vidámabban, egyre barátságosabban. Kundermann úr vicceket mondott. Nem emlékszem-rá, hogy miket, csak azt tudom, igen hálás hallgatója voltam. Még el sem hangzott a poén, már vigyorogtam. Lehet, hogy nem is volt poén. Maga Kundermann is kuncogva mesélte, derült a saját humorán. Amikor hallottam, hogy hangosan kacag, én is kacagtam. Illetve röhögtünk, mint két hülye.

Bana derült a történeten. Maga elé képzelte az ismeretlen Kundermann mellett jól ismert barátját, aki nem tudja, hogy min nevet, de hahotázik, és közben remeg a tokája.

- Hát megittattak, pajtás?

- Meg. És ez nem nevetnivaló. Hagyd is abba, mert ingerel. Ha rá gondolkodok, mérges vagyok magamra, de most rád is.

- Jó, jó, megpróbálok komoly lenni - mondta Bana, s a könnyeit törölgette.

- Szóval, ott a kávé hatása közben Kundermann elárulta, hogy a kávéban volt egy kis italcsepp. Hívás nélkül ismét bejött a titkárnő, akitől Kundermann vihorászva kérdezte: Hilda, nincs véletlenül magánál egy

ugrókötél? Ugrálni volna kedvünk.

Bana nem tudta megállni, hogy közbe ne szóljon,

- És véletlenül volt, mi?

Erdőssi dühös volt a barátjára, aki nem tudta megérteni, hogy neki ez nem lényegtelen dolog.

- Igen, Hildánál véletlenül volt ugrókötél. Behozta, és megkérdezte tőlem, kipróbálja-e előttem. Én, a vén hülye, felugrottam: majd én. Aztán elkérte Kundermann, ő is ugrált. Odaadta a titkárnőjének, aki ki akarta vinni, én kikaptam a kezéből, és ugráltam tovább. Nem adtam vissza Kundermann-nak sem. A titkárnő akkor hozott egy másik kötelet, és kettesben vidáman ugráltunk. Nem sok időbe telhetett, amikor két pohár tiszta vízzel jött be Hilda, és Kundermann-tól megkérdezte: egy kis frissítő tablettát? Azt is kérünk - mondta Kundermann. Én is kértem, bevettem, és ennek hatására pillanatok alatt elfáradtam, leültem, kivilágosodott és elszíntelenedett előttem a környezet. Most is restelkedem, mint a bilivel leöntött trubadúr az erkély alatt.

Bana tovább nevetett. Már az is nagyon komikus volt, ahogyan Erdőssi az egészet elmondta. Látszott rajta a szégyenkezés most is.

- Inkább azt mondd meg, ahelyett, hogy vigyorogsz rajtam, mit csináljak? Tegyek-e jelentést, és kinek? Lehet, hogy nem kábítószer volt, amit Kundermann kotyvaszt, de hülyítő.

Bana fintorgott a visszatartott nevetéstől:

- Senkinek se jelents semmit! Éppúgy kiröhögnek, mint én. Hagyd a fenébe azt az italt. Ne igyál belőle többet, és nem leszel majom.

A fürdő bejáratánál sok autó parkolt. A jegypénztár előtt hosszú sor kanyargott.

Bana az Erdőssi vállalatáról még mindig nem tudott eleget.

- Te pajtás, hányan is vagytok az Egyesülésnél?

- Mondtam: tizenöt szövetkezet.

- Itt Pesten hányan vagytok?

- Ja?... - Erdőssi pillanatig gondolkodott. - Majdnem hetvenen.

- És az mind borász?

Most egykori osztálytársa derült Banán.

- Fenét. . . Ebből nyolc vegyészmérnök, egy igazgatóhelyettes, öt osztályvezető, a többi meg különböző szakember, kereskedő, számlázás, könyvelés, levelezés, adminisztráció, meg a többi, ami egy vállalati központhoz kell. És a laboránsok, persze. Hiszen két laboratóriumunk is van.

- És a mérnökeid? Jó szakemberek?

- Feltétlenül. Különösen egy. Annak a kisujjában van a tudománya. Két dologhoz ért igazán: a borhoz meg a nőkhöz.

Az ezredes derűsen jegyezte meg:

- Már rossz ember nem is lehet.

- Egyszer meghívott magához - akarta bizonyítani Erdőssi a volt osztálytárs igazát. - Bánomligeten van egy kis viskója meg egy kis szőlője. Te, én még olyan remek kis pincét, mint az, még nem láttam. Valóságos mini labor. És micsoda borai vannak! És öregem, jött oda egy nő! Te, esküszöm, Lollobrigida elbújhatott volna mellette fiatal korában, amilyen az a nő volt!

- És?

- Mit és? - heherészett az egyesülésigazgató. - Az ő nője volt.

- Hát hogy úgy lelkesedsz. Azt hittem, hogy belőle is kaptál kóstolót.

- Emlékszel rá, mit tanultunk esztétikából a gimiben? Szép az, ami érdekel nélkül tetszik.

- Megegyez a fene... - legyintett Bana. - Nehogy azt mondd már, hogy utána nem tetszett volna?! Csak savanyú a szőlő, pajtás. Meg az ilyen esztétika... Különbözik: hogy hívják ezt az emberedet?

- Doktor Herédy. Herédy Ákos. Egyébként nála dolgozott az a laboráns kislány, Bóta Edit. Mindig vidám, szép gyerek volt, örökké mosolygott, maga volt az élet. Hogy ugorhat le ilyen az emeletről? Szavadat adtad ugye, hogy segítesz?

- Persze, persze... - Aztán mintha hirtelen eszébe jutott volna. - De te is segíts nekem valamiben.

- Parancsolj.

Lassan közeledtek Erdőssi háza felé.

- Van egy hónapja is - mondta az ezredes -, hogy az egri nagybátyám, Pista bácsi, ugye... ugye ismered a Babócsai utcából.

- Él még?

- Sajnos nem. Meghalt tüdőrákban. Szóval a nagybátyám unokája keresett fel. Ő is mindenhatónak gondolt, mint te. Szóval kért, hogy hívjalak fel egy szívesség ügyében. Én persze megmagyaráztam neki, hogy akkor sem kérnék az egyesülés igazgatójától szívességet, ha személyesen ismerném. No, de hogy így összefutottunk, korrigálok a döntésemet.

- Mondd már, ne kerülgesd!

- Ismersz a cégednél egy Matkó Simon nevezetű fiatalembert?

- Hogyne. A fűtőnk. Derék fickó. Nem vették fel az egyetemre, fűtőnek helyezkedett el és éppen hozzánk, hogy legyen ideje tanulni egy újabb felvételire. Ő az? Ő Pista bácsi unokája?

- Segíts rajta pajtás, ha tudsz.

- Mit akar?

- Azt mondja, van nálatok egy fűtői. pihenőszoba. Amellett meg egy csepp raktár. Ezekből ő egy nagyon szép kis lakást tudna magának kialakítani. Ezeremesterkedő fiú, lenne is rá ideje a fűtés mellett. Nem kellene neki hidegben, fagyban, utazgatni, és az albérleti díj is megmaradna. Szolgálati lakásként te odaadhatnád.

- Csak ennyi? - kérdezte az igazgató. - Megmondhatod neki, hogy rendben. Nem is kell, hogy ő bütykölje össze. Meglesz a szolgálati lakása rövidesen. - Erdőssi ismét megállt egy pillanatra: - De ugye nem felejtetted el Bóta Editet? Megígérted!

9

A napszemüveges fiatalember már három órája horgászott a soroksári Duna-ágban. Pontyot akart fogni halászléhez. Nincs itt hal, gondolta magában a harmadik óra végén. A felszerelése a legjobb volt, halat mégsem fogott. Még szegényben marad a meghívással. Nem lesz más hátra, elmennek az üdülősor végén nyílt falatozóba.

Telt-múlt az idő, és nem jött hal a horogra. Dudáltak.

A fiatalember otthagyta a stéget. A bejárati kapunál állt a jól ismert öreg fekete Mercedes.

- Jó helyen tetszik járnai! - kiabált oda főnökének. Nevét és rangját nem akarta a környék tudtára adni.

Bana Dénes a kocsival állt, nézelődött.

- Látom fiam, ragaszkodik a megszokott szerénységéhez. Még a barátait is a szegényebbek közül válogatja.

Igaza volt az elhárítás főnökének. Nem kellett ahhoz felderítői véna, hogy megállapítsa, jobbról is balról is

sokkal több pénzzel megépített hétvégi házak álltak.

- Úgy nézzen itt körül, ezredes elvtárs - mondta a fiatalember -, hogy két évvel ezelőtt még ilyen házak álltak sorban, mint ez is. Azóta mindkét oldalon gazdát cserélt a tanya. Amit ott lát, az egy vásározóé, a másik szomszéd a téesz főmérnöke. Nincs itt szegénység, ha az isten háta mögött is ilyen házat építenek.

- Látom. Azt is látom, hogy a maga barátja se nem zöldséges, se nem italboltos. Talán fűtő, mint maga? Ebben a gyönyörű környezetben nemsokára kiírhatják a kiskapura, hogy skanzen. Láttam már idejövet, hogy egyiknél, másiknál is rikácsol a gazdagság. Maga milyen épít, Hód fiam? - kérdezte humorizálva.

Beosztotta nemcsak értette a tréfát, de ha úgy kívánta a helyzet, mással is megértette.

- Csak szerényebbet, mint amilyen az ezredes elvtársé lesz, mert hogy fizetésemelést is szeretnék magától, nemcsak irigységet.

Járkáltak, körbenézték a házat, a kertet.

- Jól van, jól - mondta Bana. - Nem elveszett ember maga replikában. Hát a horgászatban? Lesz-e halászlé?

- Ha nagyon akarja, ezredes elvtárs, lesz. Megbeszéltem a falatozóban, hogy odamegyünk, ha nagyon kiéhezünk. Várnak bennünket. De ha van ideje és türelme, drukkolhat, hátha meghozta a szerencsém. A horgászathoz az is kell, nemcsak hal és horog. Jelentem ezredes elvtársnak, hogy a három közül még csak a horog van jelen. A botomon kívül még mást nem fogtam.

- Magát röhögik ki a halak vagy a kukacát? Mert, hogy kuncogást hallottam a víz felől.

A kis ház előtt szinte virított a zöld pázsit. A fürdőmedence, arrébb a kerti lugas, a szalonnasütő, a part közelében a kis konyhakert mind majd csak megszólalt. A parti nádasban vágott tisztáson át vaslábakon álló hídon lehetett a horgásztéghez jutni. Nekivetköztek, hogy süsse őket a nap, és egymás mellé ültek egy-egy bottal szerencsét próbálni.

- Lehet, hogy engem is kikuncognak itt a halak, ha szolidárisak magával, Hód - mondta Bana. - Különb valóban spéci szerszámok ezek a botok. Mit tud maga a halakról?

- Amennyit nagyon régen tanultam az iskolában. Tanultam vagy nem, mindegy, de nem sokat. Megismerni sem tudom őket.

- Hát azt tudja-e, hogy van-e a halnak füle?

- Hát. . . Nem hiszem, különben miért mondanák, hogy süket, mint a hal.

- Tudja meg és ne feledje: nincs füle. Kopoltyúja van, de azt nem fülelésre használja... így hát nyugodtan kezdje és mondja: mi újság. Kezdje a végén. Csak röviden, ne sokáig zavarjuk a csend nyugalma.

- Jelentem: Román Mártonnak valóban hülye dolgai vannak. A Bóta lány halála óta mintha kriptába vonult volna. Eddig sem volt beszédes, most egészen szófukar. Megválogatja azt is, hogy melyik kérdésre ad választ. Ha elvégezte a dolgát, elvonul a lakásába. A vállalatnál, ha vége van a munkaidő utáni takarításnak, be lehet zárni a kapukat. Az Egyesülésnél senki sem túlórázik.

Hód aztán azt mesélte, hogy három nappal ezelőtt jelentette be Bótánénak, hogy ezután éjszakára is bent marad, engedélyt kapott az igazgatótól, hogy ott lakjon. Azzal a szándékkal mondta el neki, hogy ő újságolja el Román Mártonnak. Az elgondolás bejött. A gondnok már aznap este leoltotta az udvari lámpát, amely máskor egész éjszaka égett. Bótáné ezt szóvá tette neki, de Marci kurtán intézte el a dolgot.

- Nem kell, hogy égjen.

- De én félek a sötétben - mondta Bótáné. - Megnyugtatóbb nekem, ha villanyoltás után világosság van az udvaron.

- Nem érdekel - közölte Román. - Intézze el az igazgatóval.

- Bótáné nem mert szólni az igazgatónak - folytatta tovább Hód a jelentést. - Éjszakára az épület udvara tehát sötét. A pihenőszobám ablakából nem lehet odalátni Román lakására. Szobám ajtaja arra a

lépcsőházra nyílik, ahol az udvari lift van és ahol a halott Bóta lányt megtalálták. Sötétben észrevétlenül lehet kimenni a folyosóra. Éjszakára kinyitom a legközelebbi irodaját, ahonnan az udvart és a gondnoki lakást is figyelemmel kísérhetem. A házfelügyelőnek és Románnak a házi központon keresztül éjszaka is van kapcsolata egymással.

Egyik éjjel arra lett figyelmes, jelentette tovább a főhadnagy, hogy a nagy csendben lemezzörgést hall. Mintha vasdoboz, vasláda vagy vasajtó záródott volna. Az udvarról láthatta, hogy a legfelső emeleten az egyik irodában nyitva maradt az ablak. A zaj abból az irányból érkezett. Hód figyelte, de semmi sem történt. Nagy sokára bekopogott Bótánéhoz, nevét suttogta, nehogy megijedjen. Halkan jött az ablakhoz, Bótánén látszott a meglepetés és a félelem. Hód csendben mondta neki:

- A felső emeleten nyitva maradt egy ablak. Csapkodja a huzat, be kellene zárni.

- Jaj, Simonkám! Nagyon félek. A lábam is remeg. Dehogy merek én kimenni. Szóljon Marcinak, neki a dolga.

- Ne féljen, Bóta néni, itt vagyok. Elmegyünk Marcihoz, és szólunk neki.

Mielőtt bekopogtak volna, Bótáné az asszonyok természetével előbb hallgatózott az ablaknál.

- Van nála valaki - súgta.

Tényleg, belülről valóban csendes beszélgetés hallatszott. A suttogásszerű hangból csak érzékelt lehetett, hogy a nő nem magyarul beszél. A sötétítőfüggönyön át látszott a benti halvány világítás. Bótáné biztatta Hódot, hogy kopogjon be. Éppen hogy felérte az ablaküveget, amit megkopogtatott. A női beszéd abbamaradt, Román félve húzta el a függönyt. Az udvari sötétben csak a fűtő alakját láthatta.

- Mi van? - kérdezte és vigyorgott, mint egy fakutya. Sejtelmes, egyben riasztó volt a háta mögül szűrődő gyér világításban.

- Jöjjön ki, Marci. Zárjuk be az ablakot, nyitva maradt a második emeleten, és csapdossa a huzat.

Román csak vigyorgott.

- Nem érdekel. - Elengedte a sötétítőfüggönyt, és többé semmi sem látszott.

- Hagyjuk, Bóta néni - mondta a fiatalember. - Ha őt nem érdekli, az ő dolga.

Hód pedig figyelte, hallatszik-e zörgés, van-e fent valaki. Marci szobájából továbbra is kiszűrődött a női hang. Kétségtelenné vált, hogy nem magyarul beszél. Német szavakat és közben Marci hangját hallotta. Furesa mód magyarul is, németül is beszéltek. Esetenként érthető volt a szöveg. - Engem simogass - mondta Román Márton.

Bana hirtelen hangosan közbekiáltott

- Rántsa meg a zsinórt! Zabálja a hal a csaliját, és maga még csak oda sem figyel!

Hód valóban elkalandozott. Láta ugyan, hogy rángatja valami a zsinórt, de eszébe se jutott, hogy csináljon valamit. Bana feszítette meg helyette a zsinórt, azután nagy szakértelemmel fűrésztotta a zsákmányt. Néha-néha a manőverező ponty megmutatta aranyszínű hasát.

- Ha el nem megy a bestia - mondta Bana -, egy vendégsereg jóllakhat belőle.

Vesződés után zsákmányuk lett a három és fél kilós, valóban gyönyörű ponty.

- Ezt most ki fogta? - kérdezte Bana. - Maga vagy én? A maga horgán van, az biztos, csak hogy az én kezemben a bot.

- Sorsoljunk, ezredes elvtárs.

- Azt ne. Elégedjünk meg a megosztott helyezéssel, és lássunk a halászléhez. Maga csak beszéljen tovább. De előbb gyűjtsünk rá.

Leültek a szalonnasütő melletti tőkére. Bana a Symphoniát, Hód a Sopianae-t szívtta.

- Hol is hagytam abba? - kereste Hód a beszéd fonalát.

- A simogatásnál.

- Igen. Volt nála valaki, a hangokból erre következtettem. De hogy mikor és hogyan ment be hozzá észrevétlenül, azt most sem tudom elképzelni. Előtte nem sokkal még takarítani láttam. Azelőtt senkivel sem volt. Bóta Edit tragédiája után a beszélgetést is kerülte. Most meg közlékenyen és bizalmasan szórakozott valakivel. A nő sem lehetett érzéketlen bábu. Szavakat suttogott, hangokat hallatott, amit Marci kissé hangosabb közbeszólásaitól nem lehetett érteni. Kacagással szaggatott sikolyt hallottam, és felismerhetetlen zörejt. Lehetett az asztalborulás, de lehetett a férfi puffanása is, mintha legurultak volna az ágyról.

- Tudja min mosolygok, főhadnagy elvtárs? - szólt közbe az ezredes. - Maga nemegyszer bizonygatta, hogy ez a Román Márton egy fásult, gyermeteg teremtés. Szánni és sajnálni való, gyámoltalan. Az orvosok azt mondják, hogy ártalmatlan bolond, csendes örült. És most maga miről beszél? Egy kéjenc play boyról. Hát hány arca van még a maga csendes örültjének?

- Arca csak egy van - tűnődött Hód. - Lehet, hogy az álarca több. Nem lesz könnyű a feladatok végére járni.

- Figyeljen ide, főhadnagy elvtárs - mondta Bana. Eszébe jutott Erdössinek adott szava. - ígéretet tettem egy barátomnak, aki azt kérte, hogy nyomozzam ki Bóta Edit gyilkosát. Azt a feladatot kapja tőlem: bizonyítsa be Bóta Edit gyilkosságát.

- Bebizonyítom, ezredes elvtárs!

Bana meglepődött.

- Mi a fene! Azt mondja, bebizonyítja?

- Igen. Bebizonyítom.

- Maga szerint sem öngyilkosság ?

- Nem.

- Akkor pedig gyilkos is van. Lehet, hogy pont a maga Marcija. Ez lenne az új álarca?

- Nem. Az én érzésem...

- Jó, jó... Nem kérem, hogy beszéljen világosabban. Járjon a végére, de vigyázzon, ez csak szorgalmi feladat, nem a mi hatáskörünk.

Hód sokat sejtetve, főnökének ellentmondva adta tudtul.

- Abban én nem lennék olyan biztos, ezredes elvtárs.

- Hogyhogy??

- És ha van kapcsolata a Cave Club ügyel? Nem lennék meglepődve, ha kiderülne, hogy Riesét, Weimant és a Bóta lányt ugyanaz az ember gyilkolta meg. Akkor mi a helyzet, ezredes elvtárs? - kérdezte titkolózó képpel Hód.

Bana játékosan beosztottjára förmedt.

- Ne bosszantson. Hagyjon főzni! Ne tegyen darazsat a fülembe. Ha most elgondolkodom azon, amit mondott, kétszer, háromszor is megsózom a halászlét, és annak maga lesz az oka. Új variációkat nem gyártunk. Érti, fiam? Tényeket szeretnék hallani! Azután én is mondok újabb tényeket.

- Én befejeztem. És ha minden jól megy, találkám lesz valamelyik éjszaka... Meg akarok ismerkedni Román Márton nőjével. . . Ennyi feladattervem van a közeljövőre.

- Meg Bóta Edit. - Bana gondolatait rendezgette, aztán közölte beosztottjával. -... Szóval... A boncolás megállapította, hogy a Bóta lány nemi szervében spermamaradékok voltak. Tehát a halál előtt nem sokkal közösült, vagy az is lehet, hogy a halál beállta után közösült vele valaki. Külsérelmi nyomok nincsenek a lányon. Ahonnan lezuhant, a kövön nikotincseppek voltak. Ez származhat az elejtett vagy eldobott fiolából, elképzelhető, hogy akkor cseppent le, amikor a lány öngyilkossági szándékból kiitta vagy itatták vele. Bóta Edit szája szélén is maradt nikotin, a ruháján nem. - Az ezredes megkavarta a hagymát. - Na, ez az egyik.

A másik: fényképek vannak az autóstáskámban. Az öltönyöm mellett. Kiveheti. Nem akarok zsíros kézzel belenyúlni. Vegye ki a borítékot, aminek a csücske látszik. - Bana várta, amíg Hód teljesíti a kérést, addig nem beszélt, figyelte beosztottját. - Három fénykép van benne. Nézze meg sorban - mondta, és közben kavargatta a zsíron piruló és a környéket illattal elárasztó hagymát. - Mutassa, melyiket nézi? A főhadnagy kettőt is nézett egyszerre.

- Ezek testvérek, ezredes elvtárs?

- Nem. Amelyiket most mutatja, gondolom nem véletlenül, maga is felismerhette: a Bóta lány.

- Igen. Az érettségi képe.

- A másik kettőt ne is mutassa. Figyelje meg jól őket. Sok közöttük az eltérő vonás, de ugyanaz a típus, ugyanaz a szőke szépség. Csak formában és magasságban térnek el. Tehát létezik valaki vagy valakik, akinek vagy akiknek ez a típus tetszik.

- Ezek kicsodák? Megtévesztésig hasonlítanak egymásra.

- Az egyik Csomós Gizella, a másik Bányász Aliz. Unokatestvérek. Csomós Gizella 1983-ban disszidált. A Hegyaljai Egyesülés egyik termelőszövetkezetének üdülőcsoportjával ment ki Bécsbe három napra és nem jött vissza. Itt a központban dolgozott, így került be a tévész-csoportba is. Bányász Aliz és Csomós Gizella barátnők is voltak, nemcsak távoli rokonok. Bányász Aliz a Korfusz Budai Szövetkezetnél volt statisztikus. 1984-ben kapott útlevelet. Svájci meghívásra ment ki, és nem tért vissza. És most fogódzkodják meg, Hód! Mindketten Hamburgban élnek, és szép haszonnal dolgoznak Kundermann úrnak a Cave Clubban!

Hód meglepődött. Nem is kicsit.

Bana felengedte lével a rószaszínre pirult paprikás hagymát, és szeme sarkából figyelte a főhadnagyt. Kutatta a tekintetét, mi jut ravasz beosztottjának az eszébe. Kitalálta. Elnevette magát.

- Igen, igen, Hód. Keressük a nyomokat, fáradunk, maga éjszakázik, és holmi német nő után szaglászik, ezekből nem tudunk meg annyit, mint két fényképből egymás mellé téve.

A fiatalember inkább bosszankodott.

67

- Igen, igen, ezredes elvtárs, Kundermann a bolondját járhatja velünk. Mert nem csak bort, úgy látszik: lányokat is importál tőlünk.

- Igaza van, főhadnagy.

Hódnak a történetek kapcsolódásából komor gondolata született. Valami bizonytalan sejtése volt, ezért nem mondta ki. Főnöke látta a változást, de nem törődött vele. Fontosabbnak tartotta, hogy újabb meglepetéssel szolgáljon.

- Folytatom. Működik Hamburgban egy harmadik szépség is. De az koromfekete, kissé testesebb, mint a szőkék. Csakhogy ez a szépség is a Hegyaljai Egyesülésnél dolgozott. Azt hiszem helyes, hogy igazat adtam magának.

- Nem csodálkoznék azon, ha a harmadik festené magát, azért volna fekete.

- Ördöge van. Itthon még szőke volt. De úgy látszik, meggondolta magát, valakinek az ötletére látott fantáziát a fekete színekben. Amíg a másik kettő kék szemű, fehér bőrű, addig ez a harmadik kreol. . . Szűrje le a sűrűjét. . . Elemezzem, amíg én belefőzöm a halszeleteket. Ideje lenne enni is.

A fiatal nyomozónak valóban meg kellett emésztienie a hallottakat, hogy főnöke gondolataival azonosulhasson. Hangosan gondolkodott és fogalmazott.

- Három nő az Egyesülés-kapcsolatból... a Cave Club üzletházba... Úristen. A szag mellett egy nyom! Lehet, hogy sejtem már, miért kellett meghalnia annak a szerencsétlen Bóta lánynak.

- Ki ne kiabálja! - intette le Bana a beosztottját. - Nem véletlenül adtam azt a parancsot, hogy bizonyítsa

be a gyilkosságot. Azt sem véletlenül mondtam, hogy új variációkat nem gyártunk. Főlöszleges. Éppen eleget tudunk. Mégsem lesz könnyebb a dolgunk, sőt. Hogy is mondta? Lányokat is importálnak? No de hagyjuk... Ennek a halászlének jobb szaga van... No, nem! Rosszul mondtam, szaga csak az Egyesülésnek van. Ennek illata. Isteni! - csettintett egyet. Kis levelet vett ki a kondérból, a fakanálon megfűjta, és megkóstolta. - Felséges... Na, eleget dolgoztunk, kezdjük az evéshez. Maga itt az ismerős, terítsen, én meg tálalok. Ja, és jegyezzen meg egy nevet: doktor Herédy Ákos... Vegyész mérnök és ott dolgozik, ahol maga. Bor és nőügyekben szakember.

Hód kötődve kérdezte a főnökét:

- Tetszik gondolni, hogy a legközelebbi szerelmi ügyemben vagy netán Román Márton titokzatos nőjét illetően tanácsra lesz szükségem?

- Hja, fiam, az ember soha nem tudhatja.

10

A fiatal, kalapos, diplomatatáskás férfinak az a érzése támadt, amint belépett az autószerelő műhelybe, hogy ronccstelepen jár. Mert amerre nézett, nyomott, tépett karosszéziás, többnyire ablak nélküli, erősen sérült kocsik álltak nagy összevisszaságban. Az egyik alól a hegesztőpisztoly szemrontó fénye vakított elő. A férfi oda tartott.

- Jó napot - szólt hangosan.

A fény kialudt, az aknából egy védőszemüveges fej bukkant elő.

- Jó napot. - A fejhez kéz is tartozott, amely feltolta a szemüveget. - Mi tetszik?

- Kérem - mondta a férfi. - Van egy tízéves Skodám. Es százás. Vizsgára szeretném vinni.

- Ne is folytassa - jött az aknából a hang. - Mi csak karambolos kocsikkal foglalkozunk.

- Nem lehetne mégis, hogy... - próbálkozott volna a megrendelő, de a szerelő lakonikus volt:

- Nem.

Odalent kigyulladt a villódzó fény, jelezvén, hogy a téma befejeztetett.

A kalapos férfi még állt egy darabig, a közfalat szemlélgette, hogy hátha mégis újra szóba állnak vele, aztán vállat vonva megfordult, és kiment a műhelyből.

Az utcán jobbra fordult, és gyorsan bekanyarodott az Egyesülés kapuján. Alighogy beért, levette a kalapját, a diplomatatáskájához fogta, és beköszönt a portásfülkébe:

- Csókolom, Bóta néni.

- Jó napot, Simonka. Na, kapott csempét?

Simonka, azazhogy Hód, a szobájában átöltözött, overallba bújt, s közben enyhe bosszúsággal a nyomozói munka természetén töprengett. Miért van az, tűnődött, hogy sokszor az ember hiába szakítja össze az éjszakát a nappallal, hiába koslat valami parányi nyom után, hasztalan erőlködés minden. Itt van például Román titokzatos nőlátogatója. Napokon keresztül leste: honnan érkezhét, hogyan juthat be a gondnok lakásába. Az udvaron keresztül biztos, hogy nem. Hát akkor hogyan?

Bótáné elfecsegte, hogy ez, meg a szomszéd ház valamikor egy udvar volt, és a gondnoki lakás közfala azonos a szomszéd garázsával. Ezek szerint lehet, hogy a garázs és a gondnoki lakás kapcsolatban van egymással? Sajnos, kiderült, hogy nem. A rövid idő alatt is, amit a garázsban töltött, megbizonyosodhatott arról, hogy a közfalon a piszok meg a festék és apró salétromnyomokon kívül nemhogy ajtó, de még lyuk se nagyon van.

Aztán Bóta Edit halála. A vizsgálat megállapította: némi alkoholszint és spermányomok. Nemegyszer végigjárta a lépcsőt, a legfelső emeletig, amit Edit utolsó útjaként megtehetett. De hova akart menni? Mi

van odafönt? A padlás, egy laboratórium és két kis raktár. Onnan szerzett volna nikotint, ami végül is a halálát okozta? És egyáltalán: szeretkezik valakivel, nyilván boldog, aztán ez a mindig mosolygós, vidám alaptermészetű lány egyszerűen megiszik egy ampulla nikotint és leugrik az emeletről? Képtelenség. Talán valaki felcsalta az emeletre, mert ott jóformán senki nem jár? Éppoly csendes a földszinti bejáró előtere is. És Bóta Edit lépcsőházban szeretkezik? Megint képtelenség. És hova lett a férfi? A partner? A kapun nem ment ki idegen, ha csak nem saját kulccsal. És az a férfi végignézte volna a lány öngyilkosságát? Vagy ő itatta volna Edittel a halálos mérget? Miért? Ha pedig ő itatta, akkor semmi más nem lehet, mint jól megfontolt gyilkosság. Ha pedig megfontolt, annak előzményei is vannak. Előzménynek kevés egy randevú éjszaka a lépcsőkön. Mert biztos éjszaka történhetett, hiszen nappal az arra járók felfedezték volna a holttestet vagy meghallották volna a puffanást. Bótáné csak azért nem hallhatta, mert kábult volt a sok nyugtatótól, Román meg bizonyára bömböltette a magnót meg a televíziót.

A tegnapi nap sem hozott morzsányi eredményt sem. Bana ezredes figyelmébe ajánlott egy nevet: dr. Herédy Ákos. Bótáné szerint: a doki. Övé az emeleti labor. Bor és nőszakértő.

Mikor Hód látta, hogy világosság van az emeleti laborban, bekopogtatott.

Negyven-negyvenöt éves lehet és tényleg jóképű, összegezte pillanatok alatt a nyomozótiszt a látványt, külön hatásos az öszülő halánték és a koromfekete bajusz.

- Jó napot kívánok. Bocsánat a zavarásért, de én vagyok a fűtő. Doktor Herédyről nem sugárzott az öröm.

- És?

- Mindjárt itt a fűtési szezon, előtte meg kell vizsgálni a csőrendszert, a radiátorokat. Különösen itt, a legfelső emeleten nagyon fontos a légtelenítő csap szerepe. Mert tetszik tudni...

Hód képes lett volna még percekig is a keringtetőkről beszélni, ám a fehér köpenyes mérnök egy intéssel elvágta a szót:

- Tessék. De, ha lehet, gyorsan... - És visszafordult az üvegholmijaihoz, azokkal matatott.

Hód nagy hozzáértést mutatván, a légtelenítő csappal babrált, és mindenáron beszélgetést szeretett volna provokálni.

- Tessék már mondani - próbálkozott -, igaz, hogy itt készülnek az Egyesülés borai?

A mérnök bosszúsan morgott:

- Esze tokja.

- Mert azt mondják, hogy... igazi bor már nincs is.

Herédyt valóban bosszantotta a fűtő tudatlansága. Kissé ingerülten ugyan, de elmagyarázta, hogy a bor kezelés, érlelés, néha házasítás nélkül nem bor.

- Nahát - álmélkodott. - Ezt nem is gondoltam. És tessék mondani... igaz, hogy az idén gyenge lesz a termés?

- Gyengébb, mint tavaly.

- Biztos a nikotin - vetette oda Hód. - Megette a nikotin. A vegyész elnevette magát:

- Mi ette meg?

- Nagypámnak, tetszik tudni - találta ki hirtelen -, Ercsiben volt egy kis szőlője. Maga gondozta, maga permetezte. Nikotinnal meg gállickővel. Aztán egyik évben pocsék lett a termés, alig volt szőlő. Akkor mondták, hogy biztos agyonpermetezte, hogy megette a szőlőt a nikotin.

Herédy egy kémcsőben áttetsző folyadékot lötyögtetett.

- Hülyeség - mondta, és megrázta a kémcsövet. - Ma már nem dolgozunk nikotinnal. Annál sokkal kitűnőbb és hatásosabb vegyszereink vannak.

- A laboratóriumokban sem? - tette tovább a tudatlant Hód.

- Nem. Mi legalábbis nem. - Herédy be akarta fejezni a diskurzust. - Soká lesz még kész?

- Egy perc, doktor úr. - Visszacsavarta a szelepet, aztán összepakolta a szerszámokat. - Meg is vagyok. Bocsánat a zavarkodásért.

Voltaképpen megtudta, amit akart: az emeleti laboratóriumban nem használnak nikotint. Akkor valószínűleg, és ha hinni lehet a vegyésznek, nincs is. Ebből pedig logikusan következik, hogy Edit nem innen szerezhette a mérget, nem ezért jött fel. A földszinti laborból sem származhatott a nikotin, mert Herédy úgy mondta: mi legalábbis nem használunk. Akkor ott sem lehet. Magával hozhatta? Vagy az az esetleges partner, akivel az emeleten volt? Akivel szeretkezett?

Szóval a legtökéletesebb kérdésgubanc, jellemezte magában Hód a pillanatnyi helyzetet, amely egy sikeres szál megtalálásával nemhogy megoldódna, hanem minden kérdés másik kettőt vonz maga után.

Ez a nap sem hozott semmit. Csak - az autószerelő műhelytől - egy feltevés kudarcát. Hód nagyon elégedetlen volt. Ezzel az elégedetlenséggel vette a fényszórós lámpáját - amely szinte megvakította azt, akire rálötte a fénysugarat -, és úgy tizenegy tájban fellopózott egy harmadik emeleti irodába.

Többször volt már itt éjszakai figyelőállásban. Ide az udvar zörejei is felhallatszottak, a gondnoki lakásból kiszűrődő zenét és hangokat is észlelhette, amellet jól láthatta az udvari lámpa által megvilágított lépcsőházbejáratot Román ajtajával együtt. Ugyanakkor a szemközti irodák ablakait és a hátsó lépcsőt is megfigyelhette.

Az Egyesülés épületének tömbje sejtelmesnek tűnt a gyér világításban. A falakkal körülrzárt térségben szinte a csend suhogása is hallatszott. Az égbolt felől a főváros felett villódzó fények villanásszerűen remegtették az udvar árnyékokkal teletűzdelt falait.

Hódot álomosság kerülgette, hiszen napok óta alig aludt valamit, azt is délelőtt, mikor a vizes kazánokkal végzett. Nem volt még itt a fűtési szezon, a kazánok csupán forró vizet szolgáltatnak a mosdóknak, laboratóriumoknak meg annak a kis töltőrészlegnek, amelyet külön épületként ragasztottak a székházhoz. Így a délelőtt mindig nyugodtnak tűnt, pihenésre, alvásra is alkalmasnak. Bótáné meg néhányan úgy tudták, hogy a szorgalmas fűtő ilyenkor, délelőttönként készül a majdani egyetemi felvételre.

A fiatalember Román ablakait leste. A sötétítőfüggönyön halvány fény derengett át, ami azt jelentette, hogy gazdája még nem oltott villanyt, tehát valószínűleg ébren van. Este úgy tűnt, hogy a gondnoknak ismét vendége van, mert újra hallani vélte a németül beszélő nőt - feltételezte, hogy a vendég még mindig Román Mártonnál tartózkodik.

Most jutott először eszébe, amióta a titokzatos látogató után lesett, hogy vajon mit szerethet az a nő a tébolyodott gondnokon? Arról már hallott, hogy az örültek irtózatosságot testi erővel rendelkeznek, és ahogy semmiben, úgy a szexualitásban sem ismernek határt. Lehet, hogy Román Márton vendége is ezért kiabált olykor-olykor hangosan is? És igaz lenne, hogy Román és Edit? Hogy - amint a gondnok mondta a főkapitányság nyomozójának a kórházban - a gyilkosságot megelőző éjszaka Edit Mártonnál volt? Lehet, hogy Márton maradékait mutatta ki a boncolás a lány altestében?

Hirtelen valami felriasztotta éber szunyókálásából. Erőszakosan tompított, de nem teljesen titkolható, surlódásszerű neszt hallott. Megfeszített idegekkel elemezte az éjszaka most már beszédes csendjét. Határozottan megállapította: a zaj fentről, a padlás felől jött, mintha belső reteszt távolított volna el valaki. Hód próbálkozott már a lemezből készített padlásajtó kinyitásával, de az volt az érzése, belülről retesz tartja fogva. A zaj pedig onnan jött. Enyhe ajtócsikordulással együtt. Bármennyire is óvatosan bánt vele valaki, a csukódásban Hód felismerte annak a hangnak árnyaltabb rezgését, amit vagy két hete egy éjszaka mintha már hallott volna.

A padlásról tehát bejött valaki a lépcsőházba. Vajon hová megy? Hód roppant óvatosan megnyitotta az iroda ajtaját, hogy jobban hallja a neszeket. Eltökélte: csak akkor fed fel magát és száll szembe vele, ha történetesen ebbe az irodába jönne. De ha a lépcsőházban lefelé indul az éjszakai látogató, akkor elengedi maga előtt és megfigyeli: mit csinál az épületben.

Mintha a laboratórium ajtaját nyitnák. Mind a három zárat. Az illető tehát a laboratóriumra kíváncsi. És

bizonyára nem kapkodja el a látogatást, mert már percek óta bent tartózkodik.

Hód felpakodott a lépcsőn, egyik kezében támadásra készen a reflektoros lámpájával. A falhoz simulva lépkedett hangtalanul, minden pillanatban készen arra, hogy a titokzatos vendég kilép a laboratóriumból, és szembetalálkozik vele.

A laborajtóhoz osont. A középső zár kulcslyukán pici kis imbolygó fény szivárgott. Az illető tehát valóban bent van. Hód a lélegzetét is visszatartotta, amint benézett a parányi kulcslyukon. Annyit látott, hogy egy férfialak zseblámpafénynél keres valamit az asztalokon, szekrényekben. A fény ide-oda pásztázott a helyiségben, ebből a nyomozótiszt arra következtetett: a látogató sem lehet valami nyugodt. Éppen ezért kétszeres óvatossággal figyelte a fény ugráló játékát, hogy bármelyik pillanatban elrejtőzhessen a kilépő idegen elől. Igen ám, de hova, jutott hirtelen eszébe. Nem nagy a választék: két raktár, mindkettő bezárva, tehát idő kellene, amíg kulcskészletéből kiválogathatná a megfelelőt - és a nyitott padlás.

Még ideje sem volt, hogy válasszon, amikor bentől a fény gyorsan közeledett az ajtóhoz. Hód szinte macskaugrással a padlásajtónál termett, és belépett rajta. Biztos, hogy zajt keltett vele, de abban reménykedett, hogy a hívatlan vendég nem hallja a saját lépteitől és vélt biztonságérzetétől. De azért úgy állt a lemezajtó mellé, hogy ő legyen előnyös helyzetben, ha rányitnak. Egy biztos, hogy az illető ezen az ajtón keresztül távozik valamerre, hiszen ezen is érkezett.

A kinti zajok azt mutatták, hogy az ismeretlen az egyik szemközti mintaraktárban kíván tovább vizitálni, mert annak a zárját nyitogatta. Aztán az ajtócsukódás jelezte, hogy nem sikertelenül.

Hód, miután szeme hozzászókkott a sötétbe, megpróbált tájékozódni a padláson. Gerendák keresztül-kasul, s középen meg hátul, a tűzfalnál kémény. A középsőt választotta, a mögé húzódott és várt. Nem érzékelte, hogy mennyi idő telhetett el. Csak azt, hogy kérdésgyűjteménye jókorát nőtt, amióta itt a padláson tartózkodik. Nem csupán azzal, hogy ki lehet a titokzatos betörő és vajon mit akarhat ellopni, de olyanokkal is, hogy miért éppen a laboratóriumban és a mintaraktárban ügyködik. Ha pénzt akarna elvinni, a páncélszekrény a földszinten van a pénztárszobában. Ha italt akarna, azt is a földszinten találhatná a töltőhelyiségben. Ha laboratóriumi felszerelésekre pályázik netán, jóval többfélét és mennyiségben is többet találhatna szintén a földszinten. Akkor miért éppen ez az emeleti labor és a mintaraktár a célpont? Mi lehet a laboratóriumban olyan, amit érdemes megnézni vagy eltulajdonítani? A mintaraktárban dobozokat lelhet és százsámra kis címkézett üvegeket, amelyekben az évek óta forgalmazott borminták vannak. Csak nem azokból akar lopni?

A lépcsőházi zaj ajtócsukódást, zárörgést jelzett. Tehát jön. Hód a kémény mögé rejtőzött, megmarkolta a kézilámpát, és minden ízével figyelt.

Végre nyílt a padlásajtó. Az idegen belépett. Két keresztvassal -legalábbis így vélte Hód - elretheszte belülről az ajtót, majd zseblámpájával végigvillogott a padlástéren, s egyenesen a hátsó kémény felé tartott. Hód nagyon óvatosan átkerült a kémény innenső oldalára, ha netán visszavilágít a férfi, ne vehesse őt észre. A zseblámpa fénye megmutatta, hogy az idegen a kémény mellett, a megbontott tűzfalon keresztül jut át a szomszéd ház padlásterébe. Aztán onnan is ajtó csukódása, zárása hallatszott, majd vastag, puha csendbe burkolózott az épület.

Hód várt egy keveset, aztán megkereste az átjárót, és követte a látogató útját. Visszamehetett volna az Egyesülés lépcsőházába is, azonban nem tudta volna elretheszteni maga mögött belülről a padlásajtót, márpedig az kétségtelen bizonyíték lenne az esetleg újból betörőnek arra, hogy felfedezték a titkos bejáratot. E padlásról is vasajtó vezetett ki. Hód gyorsan talált zárba illő kulcsot. Egy függőfolyosóra jutott, amelynek végében sötétedett a lépcsőház. Végig kellett mennie a folyosón. Az egyik lefüggönyözött ablak mögött még világosság volt. Önkéntelenül is az ajtóra nézett, ahol a gyenge holdvilág egy réz névtáblát világított meg: Kozári Gerzson. Lopakodva ment a lépcsőházig, onnan már nyugodt léptekkel haladt le, s megkereste a kapualjban a házfelügyelői csengőt.

Öreg, köntösös férfi csoszogott ajtót nyitni, miközben dűnnyögött valamit, amiről kiderült, hogy kérdés, és Hódnak szánta:

- Hol volt az úr?

A nyomozótisztnek hirtelen a körfolyosón látott név villant az eszébe. Roppant nyugalommal mondta:

- Kozáriéknál.

A házfelügyelő többet nem tudott szólni, mert az ötvenes, amit Hód a kezébe nyomott, elfeledtette vele a további kérdéseket. Roppant barátságosan zárta be a távozó mögött a nagykaput.

Hód az utcán kezdett kiengedni. Végre rágyújthat. Nem dohányzott ugyan rendszeresen, de olyankor, amikor megfeszített idegmunkát végzett, bizony jólesett levezetőnek a füstölés.

Van tehát egy kíváncsi látogató, morfondírozott, aki a szomszéd padláson lyukat vágva jutott vagy jut be az Egyesülés székházába. De hogyan távozik? Ő is a házfelügyelőn keresztül? Vagy saját kulcsa van? Esetleg cinkosa lakik ott? Vagy talán ő maga? Már megint mennyi kérdés és mind-mind válaszolatlan.

Jó lenne azonban megtudni: hiányzik-e valami a mintaraktárból? Hagyott-e valami nyomot a betörő?

A hátsó kapun tért vissza, és egyenesen felóvatoskodott a raktárakhoz. Első dolga volt, amint bejutott, hogy lehúzta az ablakrolettákat, majd felkattintott egy asztali lámpát, s annak kevés fényénél megkísérelt nyomot találni. A hosszúkás rakodóasztal fiókjában szállítóömbök, ceruzák, golyóstollak, bélyegző meg egyéb irodista apróságok, az ördög tudja, hogy hiányzik-e belőlük valami. Ugyanígy járt a polcokkal is. Doboz doboz mellett, rajtuk évszámok, a dobozokban pedig apró üvegek. Csak pontos leltár állapíthatná meg, hogy hányat vihetett el a látogató, ha egyáltalán elvitt valamit.

Hód kényszeredetten oltotta el a villanyt, húzta fel a rolettákat, aztán bezárta az ajtót, és lement a szobájába.

Onnan látta, hogy Román széthúzza a sötétítőfüggönyt, kinyitja az ablakot, és vigyorogva szellőztet.

És akkor Hódnak eszébe jutott egy képtelen ötlet. Egy holnap, azaz ma végrehajtandó extrém ötlet.

Szombat hajnali három óra volt.

11

- A világ leghülyébb ötlete, de megteszem - erősködött magában Hód, azaz Matkó Simon, a Hegyaljai Egyesülés központjának fűtője. Felkelt, megborotválkozott, jobbik ruhájába öltözött, hogy elegánsan lásson furcsa tervének kivitelezéséhez: meglesi Román Márton, amikor délután elmegy, és csatlakozik hozzá! Nem szól semmit, kérdésekre sem válaszol, megy mellette, ahová az, ha szól hozzá, beszélni fog, ha nem, ő sem mond egy szót sem. Nem engedi, hogy a gondnok belé kössön, vigyáz, hogy ne kerüljenek vitába. Majd elválik, mi kerekedik ki belőle. Ha másra nem, játékra jó lesz. De lehet, hogy beüt a számítása, és barátságba kerülnek, amivel eddig hiába próbálkozott.

Útra készen leült az udvari lépcsőház belső lépcsőjére. Innen az ajtón át látni lehetett Marcit, ha kijött a lakásból.

Szombat délután volt, a szűk udvarról a nap sütése csak az égbolton látszott, és érződött, hogy sétára kellemes az idő.

Egyszer csak parádésan kiöltözve megjelent Román. Fehér ing volt rajta, csíkos mintás kék nyakkendővel, acélkék, rászabott öltöny, fekete, fényes lakkcipő, derűs sárga nagy karimás kalap, kezében összecsucskható ernyő, a csuklóján lógva. Nagy nyugalommal, kissé mereven lépkedett a körúti kijárat felé.

Bótáné azonnal észrevette, amint elhaladt a nyitott ablak előtt. Kedveskedve szólt oda:

- Hova, hova ilyen szép időben?

A gondnoknak feje sem mozdult, hogy megnézzze, vajon ki kérdezte, kinek válaszol rövid tömörséggel:

- A lányokhoz...

Bótáné Matkóra kacintott, és azt súgta az elhaladó Román háta mögött:

- Hallotta? Lányokhoz... Szegény... Vele megy maga is?

Hód biccentett, aztán igyekezett, hogy Marcival együtt léphessen ki a kapun.

Az öregasszony halkán figyelmeztette.

- Vigyázzon vele, Matkó úr. Aranyos egy ember. De sosem lehet tudni. Látja, hogyan öltözött? Ki fogják nevetni. Lehet, hogy elviszi a rendőr. Vigyázzon rá.

Hód egyáltalán nem fogta fel tragikusan a történeteket. Tény, hogy a gondnok öltözködése nem vallott józanságra, no de mi nem divat a mai világban?

A kapun kívül, anélkül, hogy szólt volna Románhoz, egyszerűen mellécsatlakozott. Az rá sem hederített, módosan haladt a Belváros felé. Az első gyalogátkelőnél megállt, tétozva, megvárta a zöld jelzést, de nem ment át, balra fordult a Nagykörút felé. A Lenin körút sarkán várakozott egy cseppet, aztán sietős léptekkel a Nyugati pályaudvar irányába tartott.

Egyetlen szó nélkül érkeztek a Nyugati étterem bejáratához. Elhaladtak a ruhatár előtt, ahol nem volt senki. Marci levette kalapját, belépett az étterembe, és nyílegyenesen haladt egy kiszemelt asztal felé. Ez az asztal történetesen foglalt volt, mellette mindegyik szabad, Román mégis a foglaltat szemelte ki.

Hód - látván a szituációt - finoman megfogta a férfi karját, amelyben a kalap és az ernyő volt, és odairányította egy másik, de szabad asztalhoz.

- Ide ülünk, Marci.

Az nem szólt, mint egy engedelmes gyerek, leült.

Hódnak úgy tűnt, hogy a gondnok álomkóros. Amilyen humorosan indult a délután, most riasztóan komolynak tűnt a helyzet. Marcin látszott a tébolyodott állapot, ami másnak talán egyáltalán nem szűrt volna szemet.

Egy ismerős pincér közeledett:

- Mit parancsolnak, főhadnagy elvtárs?

Kellemetlen volt a kérdés, Hód figyelemre méltó mosollyal nézett Marcira, aki úgy látszott, nem is észleli a körötte történeteket, bambán meredt maga elé, mint a holdmániákusok.

Hód hirtelen tőle kérdezte - közben a pincérre kacsintott.

- Mit kér, főhadnagy elvtárs?

Marci nehezen, csak a másodszori kérdésre reagált.

- Kávét nekem is és a fűtő úrnak is.

A pincér Hódra bámult, akit nyomozó főhadnagynak ismert, a megismételt szemhunyorításból értette meg a helyzetet. Rövid idő alatt visszatért a két kávéval.

Marci maga elé húzta a kávéspoharat, mellényzsebéből kis üvegcsét vett elő, és belecseppentett a kávéjába.

Hód csak nézett:

- Cukor helyett? - kérdezte, és figyelte Román minden rezdülését. Marcit nem érdekelte a kíváncsiság. Visszakérdezett:

- Kér maga is?

- Mi az? Orvosság?

Marci ingerült lett:

- Kér vagy nem kér?!

- Kérek.

A gondnoknak nem volt szándékában, hogy a cseppentős üveget odaadja, de engedte, hogy a kezéből

kivegyék. Nem vette észre, hogy Hód a kávéscsésze mellé, a kistányérba cseppentett. A főhadnagy mindjárt látta és megnyugodott: nem nikotin.

Marci kortyolgatta a kávé. Hód ugyanezt tette, vigyázott a tányérjára cseppentett folyadékra, békén hagyta Románt, aki feszesen ült, néha a székre nézett, ahol az esernyője és kalapja volt.

Hód gondolatainak erős alapot adott a megfigyelés: Marci addig fog így ülni, amíg bódult világából vagy ő, vagy valaki más ki nem mozdítja.

A kávé elkortyolgatása után a gondnok szája széle elhúzódott, mint aki savanyúságot ízelet. Azután derűs képet vágott. A szeme csillogott.

A főhadnagy félig megnyugodott: a szertől Marcinak nem lesz baja. Legfeljebb még jobban elbódul, hisz gondolatai láthatóan talán nem is a földön járnak.

Közeledett feléjük a pincér, Hód egy intéssel elküldte.

Román - furcsa módon - észrevette az akciót.

- Miért küldte el a pincért?

- Megyünk a lányokhoz, nem?

- Fenét. Itt van randink...

A főhadnagy erre a válaszra nem számított. Lehet, hogy tényleg randevúja van?

- Vár valakit, Marci?

Az asztaltárs titokzatosan mosolygott:

- Majd elvállik...

Fogyasztás nélkül ültek. Nem jött senki. Hód, hogy történjék valami, megszólalt.

- Már késik...

- Én is késtem - mondta Román.

- Annyit nem késhettünk. Menjünk, akad más.

- Nekem csak Ő kell. Megígérte.

- Mit ígért?

- Hogy a feleségem lesz.

- Akkor valóban várni kell.

Hód látta: a gondnok arcán egyre bárgyú a mosoly, aztán Román egyszerre felkacagott:

- Úgyse jön. Megöltem.

Kész téboly, vélte Hód. Itt ül egy csendes örülttel, a Nyugati étteremben. És most mit kezdjen vele? Itt nem hagyhatja, elvinni nem tudja, elvitetni nem akarja. Talán, ha beszédre kényszeríthetné!

- Miért ölte meg? - kérdezte hirtelen, bár mi sem volt tőle távolabb, mint az a gondolat, hogy Marci gyilkos.

- Mert szeretett. Engem ne szeressen senki.

A főhadnagy belátta, hogy kérdésekkel nem halad semmire. Mi lenne, ha karon fogná és tényleg valami női társaságba vinné? Meg kellene próbálni.

- Ott van egy nő a bejáratnál, menjünk vele - intett nagy gyorsan az ajtó felé.

Román felvillant.

- Edit?

Hódot nem lepte meg a kérdés.

- Igen, Edit.

Marci a bejárat felé nézett. Nem lehetett tudni, hogy elképzel-e ott valakit vagy sem.

Hód felállt, hogy így kényszerítse Marcira saját akaratát.

- Menjünk...

A gondnok is felállt. Hód egy szalvétába burkolva, óvatosan zsebre tette a kistányért, amelyre a szerből cseppentett. Feltűnés nélkül távoztak. Román a kijáratnál már nem is kereste a nőt. Szótlanul - ahogy jöttek - vonultak hazafelé.

A ház utcai kapuja nyitva volt. Marci az udvaron otthonosan ment lakása ajtajához, kinyitotta, gyorsan belépett. Megfordult, és útját állta a fűtőnek. Vigyorgott:

- Ide nem jön be.

Köszönés nélkül bezárta maga után az ajtót. Hód hoppon maradt az udvar közepén.

Nem volt késő, a televízióban a híradó utáni műsor ment. A főhadnagy megkopogtatta Bótánénál az ablakot, és hangosan beszólt:

- Bóta néni. . . Kérdezni szeretnék valamit.

Az öregasszony a függöny mögül lesett ki. Intett, hogy menjen a bejárat ajtóhoz.

- Jöjjön be gyorsan, zárjuk be az ajtót. - Hód hallgatott az értelmes behívásra. - Félek, Matkó úr.

- Mi a baj? Nyugodjék meg.

Bótáné remegett.

- Aludjon itt az éjjel, nagyon félek. Itt volt az épületben.

- Ki volt itt?

- Amikor maguk elmentek, kimentem megnézni, nem hagyták-e nyitva a kaput.

- És?

- Kiléptem az ajtón, éppen akkor ugrott el Marci ablakától, oldalra a felvezető lépcsőre. Láttam jól. Egy férfi. Torkom szakadtából rákiáltottam: Mit keres itt? De nem szólt, kirohant a kapun. Én meg magamra zártam az ajtót, és vártam, hogy jöjjenek...

- Hogy nézett ki az a férfi?

- Nem tudom, lelkem. Nagyon megijedtem.

- Mégis, magas, alacsony?

- Nem tudom, Simonka. Férfi volt, az biztos. És aludjon itt. Nagyon félek. Az az alak idejön éjjel, és megöl mindannyiunkat. Istenem, mi lett ebből a székházból? Egy bűntanya.

- Ne lásson rémeket, Bóta néni. Jelezzen, ha valamit észlel.

- Jaj, Simonka, dehogy merek én jelezni. Meghalok rögtön, ha rám töri az ajtót. Ne menjen el.

Hód maradt volna, hogy az asszonyt megnyugtassa. De nem maradhatott. Hátha még az épületben van, vagy visszatér az illető. Bement a szobájába, overallt vett, aztán reflektoros lámpájával végigjárta az emeleteket. Sem a laboratóriumban, sem az irodákban nem talált senkit. Pedig most szívesen farkasszemet nézett volna a látogatóval, aki szerinte nem is lehetett más, mint az éjszakai betörő. De nagyon biztos a dolgában, ha már délután is mutatkozik.

Visszatért a helyére, és lesben állt.

Bótáné kiabálására riadt fel:

- Matkó úr!.. Matkó úr!

Most vette észre, hogy a lámpa is ég. Kiszaladt az udvarra. Bótáné a szobaablakban, a rács mögül kiabált:

- Jöjjön gyorsan! Nem hallja?

Marci őrzöngött. Jól lehetett hallani és érteni a kiabálást:

- Te fenyegetsz?... Mi jogon fenyegetsz engem? Igenis, adtam neki. Az enyém, meg az öcsémé... Gazember! Te lakolsz meg, nem én... Majd én taposlak el!

Bótáné nyöszörgött:

- Csináljon már vele valamit, Simonka! Hallja, megöl valakit!

A főhadnagy hiába nyugtatta, az asszony csak hajtogatta a magáét:

- Megöl... Megöl valakit...

Hód - maga sem tudta volna megmagyarázni, miért - de azt érezte: fölösleges lenne kitenni magát annak, hogy a gondnok esetleg elzavarja, ha bekocog hozzá.

- Senkit sem öl meg, legyen nyugodt - mondta voltaképp magának is, meg Bótánének is. - Egyszerűen megviseltek az idegei. Rémeiket lát.

Pedig Román Mártonnal ezúttal nem rémlátomás gyötörte. Hanem egy hang, amely az imént hívta telefonon:

- Te örült! Adtál a cseppekből a fűtőnek. Egyszer már figyelmeztettek. A mostaniért meglakolsz. Eltaposlak, mint egy poloskát.

Románnak megint ismerősnek tetszett a telefonáló. Aztán elkapta a dührohám.

12

Késő délután az Egyesülés épületében már csak a takarítók tartózkodtak. Bótáné bent ült a kuckójában, terítőt horgolt. Várta, hogy a takarítók is végezzenek, és akkor neki is lejárt a kapuszolgalat. Újabban szeretett kézimunkarajzról horgolni, mert ez lekötötte a figyelmét, nem úgy, mint a kötés, amit - két sima, egy fordított - minta nélkül is lehetett bütykölni.

Az üres kockákat számolgatta a rajzon, amikor a fülke tolóablakán kopogtak.

Huszonegy-huszonkét éves, magas, barna lány volt, buggyos ujjú, kézimunkázott blúzban, tetszetős, erős és mégis nőies testalkattal. Mosolygós szeme, szolid megjelenése bizalomkeltő volt.

Bótáné kiszólt az ablakrésen, ami mindig nyitva volt, ha nem fűtött a fülkében.

- Kit keres, kedveském?

- Bóta Andrásné.

- Én vagyok.

- Teri néni személyesen?

- Ismersz valahonnan?

- Mónus Kati vagyok. Andris bátyja unokatestvérének a lánya Szurdokpüspökiből.

Bótáné nem találkozott még Kattival. Tudta, hogy férjének Szurdokpüspökiben van rokonsága, akikkel nem tartottak kapcsolatot, mert édesanyja temetése napján összekülönböztek a hagyatékon. Nem is ment a férje Szurdokpüspökibe. Halottak napján is csak a sírhoz mentek gyertyát égetni, senkit nem látogattak meg

a faluban.

- Mi járatban vagy, kedves?
- Ha lehetne, nem itt mondanám el.
- Jól van, jó. Nemsokára bezárhatom a kaput és bemegyünk. A fülkébe alig fértek ketten.
- Honnan tudta édesapád, hogy itt lakunk? Járt már felénk?
- Teri néniéknél még nem, de tudta a címet, ismerős Pesten. De

gyönyörű is ez a Budapest. Gyalog jöttem a Keletiből. Édesapám mondta, hogy fél óra alatt ideérek. Jó lett volna látni a metrót is, hogy milyen, de gondoltam, hogy a föld alatt mégsem lehet annyi érdekes, mint a föld felett. - Szinte pirosodott a füle, ahogy magyarázott. - Tessék elhinni, nem is gondoltam volna, hogy ennyi kirakat létezik a világon. Amerre jöttem, mindenütt csak kirakat, szebbnél szebb holmikkal. Itt aztán lehet válogatni, nem úgy, mint Pásztón vagy Hatvanban. Mintha csak búcsú lenne, annyi itt az ember. Nem volt nehéz Pestet megszokni?

- Mindent meg lehet szokni, ha rá vagyunk szorítva.
- És a munkája? Nem nehéz?
- Annak nem mondható.
- Mindig így. . . bezárva, nem rossz? És a kert? Nem hiányzik a kert?
- Dehogynem! A nyűgje nem hiányzik, már nem bírnék vele, de hogy kimenjek és természetet lássak, meg szomszédot. . . Az bizony hiányzik.

Kati lelkesen kérdezgetett tovább:

- És Editke? Jár még iskolába?

A kérdés belemarkolt az asszonyba. Elpityeredett.

- Meghalt. Öngyilkos lett... Vagy más... Még most se lehet eltemetni, vizsgálják.

A vendég lánynak részvét volt a hangjában:

- Ne tessék haragudni. Nem tudtam. Fogadja részvéteimet. Bótáné szipogott:
- Te mikor láttad utoljára?
- Nagyon régen. Nem is emlékszem rá. Ő két osztállyal járt lejjebb. Régen el tetszettek jönni a faluból...
- Hát igen, igen...

A takarítók mindig megvárták egymást. Egyszerre mentek el most is. Beköszöntek a fülkébe.

- Lehet zárni. Jó éjszakát.

Bótáné becsukta a nehezen járó, de könnyen zárható, nagy üveges kaput.

- Most már nincs semmi dolgunk. Gyere, bemegyünk az én kis otthonomba.

A lakásban Kati érdeklődéssel nézett széjjel.

- Aztán mi dolgoz Pesten, Katikám? - kérdezte Bótáné.
- Erről szeretnék beszélni. Itt maradhatok egy éjszakára, Teri néni? Ma még nincs szállásom.

Bótáné örült is, hogy végre nem kell egyedül töltenie az éjszakát.

- Persze, hogy itt.

Katin is megkönnyebbülés látszott, hogy pesti útja ilyen jól kezdődik.

- Tudja, Teri néni, itt akarok dolgozni Pesten - kezdte magyarázni. - Állást keresek. Amikor Pásztón

befejeztem a középiskolát, az áfész-nél helyezkedtem el. De nem tetszik a hely. Az iskolával országszerte sokat jártam sportversenyekre. Láttam, milyen sok szép város van Magyarországon. Nem akarok leragadni Pásztón. Mindig hallom a rádióban meg a tévében, mennyi állást hirdetnek Pesten. Hát itt szeretnék dolgozni, szétnézni, szórakozni egy kicsit.

Bótánének rossz szájíze volt a pesti szórakozásoktól. Ahogyan értette, az nem tetszett neki.

- Szórakozni? Miért nem még inkább férjhez? Férjet is kaphatnál, százat. Szeretni való teremtés vagy. Hidd el lányom, nincs semmi jóság a szórakozásban. Nagyobb boldogság a család.

- Úgy értettem - sietett a válasszal a lány -, hogy emberek közé járn. Zenét hallgatni, megkeresni, aki hozzám való. És ha találok olyan embert, bizony isten, férjhez megyek, Teri néni.

- De a szórakozás. Nem tudom, hogy elvezet-e a jó házassághoz. Persze, mások vagytok ti, fiatalok. Szórakozhattok, van időtök, lehetőségetek, én munka közben ismertem meg szegény uramat.

Kati változatlan lendülettel magyarázta álláspontját:

- Tudja, Teri néni, én huszonkét éves vagyok. Szeretek és tudok dolgozni. Nem félek én attól, hogy nem megyek férjhez. De ha nem találom meg azt, akivel az életemet elképzeltem, hát maradok egyedül. Megélek magam is.

- Ne gondolkozz így, nem jó - Bótáné sóhajtott. - Kell az ember a háznál. Amikor egyedül maradtam, akkor tudtam, hogy az élet egyik fele az ember. Most, hogy szegény Editkém sincs, az egyedüllet még fájdalmasabb. Te nem akarsz gyereket?

- Dehogyan! Hármát vagy négyet. Mi is ennyien voltunk, tetszik tudni.

- Hallottam... De veled csak most ismerkedtem meg. - Nézte egy darabig a lányt, aztán azt mondta: - Sok hasonlatosság van közted és Editkém között. - A fénykép a fiókos szekrény tetején volt, onnan adta Katinak. - Nézd, milyen szép gyerek volt - pityeredett el újra Bótáné. - Ha nem lennél ilyen gesztenyebarna, még több hasonlatosság lenne köztetek. Ő már itt nőtt fel Pesten, azért lett olyan nyápicca hozzád képest. Te a levegőn nevelkedtél, ő meg ezen a füstös, sötét udvaron. Fél fejjel lehetsz magasabb bála. Az arcod formája, a szemed állása, mutasd az orrod, épp olyan mint az övé. A mosoly is az arcodon.

Katit megnyugtatta Bótáné beszéde. Érezte, hogy nincs iránta elenszenvel - amitől tartott -, pedig ő is Bóta bácsi rokonságából való.

Bótánét is megnyugtatta a társaság, volt kivel beszélgetni, észre sem vette, mennyire múlt az idő. Tíz óra volt. Az órára nézett, és eszébe jutott, hogy ebben az időben szokott félelemmel ágyba feküdni Amíg el nem aludt, remegett, mert várta, mikor kopog rá az éjjeli látogató.

- Jaj, kedveském, meg sem kérdeztelek, nem vagy-e éhes. Egy kis vajás kenyérral meg tejeskávéval megkínálhatlak.

- Nem kérek semmit, köszönöm, nem vagyok éhes.

- Nagyon elbeszélgettük az időt. Már sehol sincs nyitva üzlet. Mit adok neked reggel?

- Á, ne tessék izgulni, van a táskámban friss hazai tojás, meg pucolt csirke. Süthetünk tojást most is, ha kíván egy kis jó falusi tojást.

- Nem kívánok én semmit, neked akartam.

Éjfél lehetett, amikor lefeküdtek. Katinak a lánya helyén ágyazott Bótáné, frissen húzott ágyneművel. Kati nagyon gyorsan elaludt. Bótáné még sokáig ébren volt. Magányosságában megváltásnak tűnt Kati. Azon töprengett, hogyan tudna rajta segíteni. Félálomban várta, hogy reggel legyen. Amikor Kati megmozdult, anyáskodó gondoskodással ébresztette.

- Na, mit gondoltam ki az éjjel? Amíg nem lesz helyed, maradhatsz nálam. Beszélek az igazgatóval, biztosan megengedi, hogy itt lakhass, mert tudod, ez szolgálati lakás, és veled nem fogok félni. Nem akarlak megsérteni, mert ti iskolázott lányok vagytok, de ha takarítani volna kedved, a vállalatnál lehetnél takarítónő.

Katinak tetszett a gondolat. Szólt volna, de Bótáné félreértette a mozdulatát. Bocsánatkérően

magyarázta.

- Persze, csak addig, amíg jobbat nem találsz. Addig is pénzt kereshetsz. És akkor már hivatalosan lakhatsz velem. Én szívesen osztózom veled. Persze, lehetsz te úri kisasszony is, van itt Pesten sok iroda, válogathatsz köztük.

Kati hálás volt szándékáért.

- Nagyon kedves Teri nénitől. Nem tudom, elfogadhatom-e a szívességet, hogy itt magánál maradjak. A takarítástól nem félek, de azért nem adnak annyi pénzt, mint az irodai munkáért. De ha itt nem kell fizetni a szállást... annyival többet ér az állás is.

- Örülök, hogy így gondolkodsz. Még ma beszéllek az igazgatóval. Bótáné már reggel elújságotta Erdőssi Kornélnak, hogy itt van egy rokon lány Pásztórol, és szeretne egy kis ideig nála lakni, és hogy szívesen lenne takarítónő az Egyesülésnél, ha lehetséges.

Délután, amikor az igazgató távozni akart, Bótáné ismét megállította.

- Igazgató elvtárs! Ugorjon be hozzám. Odahaza van a kislány. Nézze meg! Meglátja, milyen szorgalmas. Takarít. . . Nagyon jól jár vele.

Erdőssi megmosolyogta Bótáné igyekezetét, akin látszott, hogy összes ravaszságát előszedte, csak hogy elérhesse célját.

Kati a konyhában volt, ahonnan paprikás étel szaga terjedt az udvarra. A lakáson látszott a friss tisztaság és a rend.

- Jó napot, kislány! - szölt Erdőssi. Kati háttal állt.

- Jó napot. Kít tetszik keresni?

- Magát. Ha jól tudom, Kati. Ugye?

A lány visszafordult, és kíváncsian mérte végig a vendéget:

- Igen. Kihez van szerencsém?

Erdőssinek tetszett Kati viselkedése. A vidéki lányt nem ilyennek gondolta. A szemrevalóbbak közé tartozott. Sportos mozgása, határozott fellépése, illetudása jó benyomást keltett.

- A leendő igazgatójához, kislány. Bótáné beszélt velem reggel a maga dolgában. Milyen iskolája van?

- Közgazdasági gimnázium. És két évig dolgoztam a pásztói kórház laboratóriumában.

- Nagyszerű. Mielőtt bárhová elígérkezik, beszéljünk az elhelyezkedéséről.

Katit nem hatotta meg, hogy egy igazgató vele szóba állt. Nem lepte meg Erdőssi ajánlata sem.

- Köszönöm, igazgató elvtárs. Valóban szétnézek előbb. Ha lehet, kórházban szeretnék dolgozni. De a takarítást most elvállalom itt. Fiatal vagyok, bírom a munkát, kell a pénz.

A kapuban Bótáné izgatottan és kíváncsian várta az igazgatót.

- Na, milyen?

- Remek kislány - mondta Erdőssi. - Beszélje rá, hogy nálunk dolgozzék. Én is tudok neki laboratóriumban helyet adni.

Kati meg sem próbált mást keresni magának. Amikor Bótáné dicsekedve megmutatta neki a padlásterén kialakított laboratóriumot, Kati a nyakába ugrott.

- Ennél szebb munkahelyet el sem tudok képzelni! Mint egy patika. És ez a kilátás a budai hegyekre! Isteni! Mit csinálnak itt?

- Én bizony nem tudom - mondta Bótáné. - Majd megmondja a doki.

- A doki? Ki az?

- Úgy hívják, hogy doki. Valamilyen doktor. Ha megkapod a takarítást, te fogsz ezen az emeleten is takarítani. Azért mutattam meg neked. Ez a doki laboratóriuma. Van itt az udvarban másik laboratórium is, a földszinten. Ott dolgoznak a laboránsok. A kislányom is ott dolgozott. Addig ne vállald el itt a munkát kedves, amíg nem tudod, mit kell csinálni. Nehogy szégyenben maradj.

- Ugyan, Teri néni. Nem ördögös dolog ez. A kórházban már a második napon tudtam baktériumot tenyészteni a vizsgálatokhoz. Semmi az egész.

- De azért beszéld meg. Szégyen volna nekem is, ha nem felelnél meg és felmondanának!

A vállalatnál nem keltett feltűnést Kati gyors munkába állása a laboratóriumban, Bóta Edit helyén. Egy volt a többi között. Biztos fellépése, határozott magatartása, szellemessége azonban hamar kiemelte a többiek közül. Feltűnt a kollégáknak, és szemet vetett rá a doki, doktor Herédy Ákos is.

Már az első találkozás alkalmával megcsípkedte Kati "rózsás kis arcoskáját".

Kati azonban rálegyintett a kezére.

- Eléggé piros az, nem kell annak pirosítás!

- Maga mindig így harap?

Kati nagyon komolyan mondta.

- Elnézését kérem, doktor úr.

Herédy kész volt arra, hogy illemre tanítsa a falusi libát, ha szellemeskedni fog. Az elnézést kérésre, amilyen hangsúllyal Kati mondta, azonban csak tartózkodó komolysággal válaszolhatott.

- Én kérem elnézését. Hülye vicc volt.

Kati és doki kapcsolata éppen a tartózkodás és az udvariasság miatt volt feltűnő a kolléganőknek.

- Veled még nem próbálkozott? - kérdezte egyik nap Ildi, egy nagy fenekű lány, szintén a laborból.

- És ha igen?

- Na azért, mert a doki eddig még mindenkiel próbálkozott, és mindenkinél volt sikere. Jó fej! És... elért valamit?

- Megtudta, hogy kettő kell a tánchoz.

- És ha hív abba a táncba?

- Abba a táncba, amire te gondolsz, én nem megyek. De ha valóban táncolni hív, oda igen.

Ildi gúnyosan nevetett. - Elmégy te négykézláb abba a másik táncba is.

- Miért? Te már voltál?... Milyen táncos a doki?

A lány behunyt szemmel suttozta: - Halálán jól csinálja. Kati be akarta fejezni a témát:

- A rövid táncokat nem szeretem.

Kati munkába lépésével megnövekedett a földszinti laboratórium forgalma. Az osztályvezetők maguk vitték le a feljegyzéseiket, amelyekben valamilyen vizsgálat elvégzését kérték. Maguk mentek le a vizsgálati eredményért is.

Úgy látszott: Herédy is szívesen járt be hozzá. Amikor reggel bejött, az első útja a földszinti laborba vezetett. Katit önálló vizsgálatokkal bízta meg, és azokról szóbeli tájékoztatást is kért. Különböző instrukciókkal műszeres vizsgálatokat is adott, amelyeket csak az emeleti laborban lehetett elvégezni. Máskor ezeket maga csinálta.

- Nagyszerű - dicsérte meg nemegyszer a kollégák előtt, amikor jól fogalmazott, értelmes beszámolót kapott Katitól. - Magának vegyésznek kellene lennie. Jó érzéke, egyéni vegyész-intelligenciája van.

Kati szellemesen válaszolt a dicséretre.

- Doktor úr úgy tud udvarolni, hogy az ellen nem lehet védekezni. Még csak belekötni sem tudok.

Aki hallotta volna az első csipkelődő találkozásukat, értette volna azt is, amiről virágnyelven beszéltek. A doki kevés szóból is jól sejtette, hogy Kati nem egyszerű eset. Vagy ellenfél vagy barát. Mindkét szerepben nagy.

Bekövetkezett az a beszélgetés is, amire Kati előre készült. Nemcsak azért, mert erről a kolléganői sejtetéssel suttogtak már, más oka is volt rá. Kíváncsi volt Herédyre, mint magánemberre, akiben már érezte a szakma erősségét, a nagyvonalúságot, a szellemes társalgót.

A doki a kolléganők előtt kérdezte, minden előzetes bevezetés nélkül.

- Szeret táncolni?

- Szeretek - mondta a lány, és hozzátette: - Állítólag tudok is.

- Nagyszerű. Fogadjon el tőlem egy meghívást, és maga mondja meg, hogy hová.

- Ha egyeztetni tudjuk az időt, szívesen.

- Magának melyik este jó?

- Sajnos, este nem lehet. Lelkiismereti kérdést csinállok abból, hogy este Teri nénivel legyek, aki fél egyedül. Meg aztán van nekem egy mellékállásom is. Ha nem tudná, a felső emeletet, ahol a maga laboratóriuma is van, én takarítom. Munkaidő után tehát még foglalt vagyok. Munkaidő előtt pedig azt hiszem, maga nem ér rá. Herédyn látszott, hogy meglepődött.

- Nem tudtam, hogy takarít is. Miért csinálja?

- Pénzért - mondta nagyon határozottan és egyszerűen Kati.

- Szép és nagyon becsülni való.

A laboratóriumi lányok izgatottan figyelték, hová jut a doki Katival.

- Köszönöm. Tehát? - Kati szemében furcsán ragyogott a kérdés.

- Az időt és a napot maga mondja meg, a helyet én.

- Rendben. Az időpont: péntek délután. Szombaton reggel is tudok takarítani. Lesz időnk táncolni sötétedésig.

A doki mindjárt helyet is javasolt.

- Felmegyünk a Várba, a Non stop-ba. Megfelel?

- Nem ismerem. Legfeljebb lesz magáról véleményem.

- Hohó, akkor visszavonom. És nem mondom meg, legyen meglepetés.

Kati kacéran és határozottan válaszolt. Azt már tudta róla a vegyész, hogy bizalmaskodásra senkit sem hatalmaz fel a magatartása.

- Rendben, doktor úr. Legyen meglepetés!

Kati nem csinált titkot abból, hogy pénteken a dokival randevúzik. Akik ismerték a vegyészt, nem lepődtek meg. A doki nagy nőcsábász hírében állt és meg kell adni, volt is alapja. Kati kolléganői nyíltan fecsegték arról, hogy mikor és hol, hogyan szórakoztatta őket. Történetükben nem kevés dicsekvésre adott okot, hogy kire mennyit költött az egyedül élő gavallér. A doki és Kati randevúja csak Matkó Simonnak volt újság. Bótánénak Herédy Ákos nem volt rokonszenves. Neki Simonka volt a jó, akit nagyon ajánlott a lánynak.

- Nem vetted még észre, hogy mennyire sürgölődik körülted Simonka? - kérdezte Katitól.

- Ilyen ő mindenkire, Teri néni.

- Nem jól látod. Nem akarlak rábeszélteni. . . Kati közbeszólt:

- Nem is lehet.

Bótáné csak tovább fújta a nótát:

- Jól járnál velem. Szorgalmas. Ha felveszik az egyetemre, meglátod, sokra viszi. Mikor akarsz férjhez menni? Sietni kell már egy huszonegy éves lánynak. Én tizenhét éves koromban már szültem.

- Az régen volt, Teri néni - nevetett Kati. - Ma már nem úgy szórakoznak a lányok, hogy szülnének is.

- Éppúgy beszélsz, mintha romlott lennél. Így viselkedsz az anyád előtt is? - korholta Katit. Nem szokott hozzá ehhez a közlékenységhez, sem a szókimondáshoz. Bár tetszett neki, mert jó ok volt a korholásra. A saját lányával nem mert volna így beszélni. Igaz, Edit soha nem viselkedett úgy, hogy az rosszallását váltotta volna ki. Anyai ösztöne súgta úgy, hogy Kati szemét ki kell nyitni Simonkára.

- Ezzel a Simonkával el tudnám képzelni az életedet. Anyád is boldog lenne. Szép meglepetést okoznál karácsonyra.

- Ne tessék viccelődni! Nem akarok én ripsz-ropsz férjhez menni! Aki nagyon akar, hamar ráfázik.

Simonka mindig mosolyogva köszönt Katinak. Egyszer azt mondta Bótáné jelenlétében.

- Hallom, hogy táncolni megy a dokival. Hát velem? Velem is szívesen eljönne valamikor?

- Szívesen, Simonka. Csak hívjon.

- Akkor hívom. Már most.

- Ebben a pillanatban? - A lányból jóízűen bugyborékol a kacagás.

- Ha akarja, ebben a pillanatban is. És, ha azt mondom, hogy velem táncoljon előbb és ne a dokival?

Látszott: a kérés jólesett Katinak.

- Én szeretek táncolni.

- Én is. Ha mindig jönne, mindig táncolnék.

Bótáné lelkesedve biztatta a rokon lányt.

- Menj kedves. Vissza ne utasítsd ezt a fiút!

- De Teri néni, pénteknél előbb nincs időm.

- Lárifári! Ha végeztél, kislányom, kicsípitek magatokat, és ma is mehetnek. Nem kell egész éjjel táncolni.

- Éjszakára nem is akarom magára hagyni.

- Ne is, fiam. De ha tíz órára hazajöttök, még nincs késő. Csak gyertek haza.

Kati Hód elé állt:

- Akkor?

- Segítek magának a takarításban.

Bótáné gyerekes örömmel engedte őket útjukra, s hosszan nézett utánuk az ajtóból:

- De szépek vagytok.

13

Eta, Bana Dénes titkárnője Bótánénak Ilonka néni néven mutatkozott be. Elnézést kért a késő délutáni zavarásért, más módja nem volt csak ez, hogy Matkó Simon fűtővel beszélhessen. Kérte Bótánét, keresse meg és mondja Matkónak, hogy siessen a telefonhoz, mert fülkéből hívja.

Hód a lakásával bíbelődött, amit az igazgatótól kapott. Használt bútorokat barkácsoltatott. A telefonban felismerte Etának, Bana titkárnőjének hangját.

- Kapcsolom a főnököt. . .

- Itt Bana. Egy szót se szóljon, amíg meg nem értett. Most köszönjön nekem, hogy kezét csókolom, Ilonka néni. Megértett?

Hód engedelmeskedett:

- Kezét csókolom, Ilonka néni. Honnan tetszik hívni?

Bana elismeréssel nyugtázta beosztottja felfogását.

- Jól kezdte. És most hallgasson végig. Megérkeztem Egerből, a Keleti pályaudvaron vagyok. Segítségre van szükségem, vagy vásárolni szeretnék, vagy amit akar. Intézze ahogy tudja, egy órán belül itt legyen. Végeztem.

- Igen, Ilonka néni. Megértettem. Tessék várni a pályaudvar kultúrtermében. Odamegyek. Kezét csókolom.

A főhadnagy nem tudta mire vélni a berendelést. Történhetett valami? Mi az a sürgős dolog, ami nem várható még egy napot, amikorra jelentéssel volt megbeszélve a Bem rakparti sétányon.

Az elhárítás főnöke dühös volt. Az íróasztala mögött járkált. Feszítette az ingerültség, belevörösödött, ette a mérget. Már megint anyósa telefonhívása dühítette fel. Ezt még meg sem emésztette, amikor Pintér alezredes a jelentésével még ráöntött a csordultig telt pohárra. Mérlegelés nélkül kérte titkárnőjétől, hogy teremtsen kapcsolatot Hóddal.

Pintér alezredes a jelentéssel utáni pózban állt főnöke előtt. A cigarettáját sem merte elővenni, hogy rágyújtson. Várt. Végül bátorságot vett, hogy megállítsa főnökét a járkálásban.

- Az a véleményem, ezredes elvtárs, hogy Hód ügye előtted is kisebbnek tűnne, ha nem ingerelne valami egészen más ügy. Javasolnám, hogy amíg a főhadnagy befut, azt a másikat rendezd. Riese gyilkosának felderítése a Hegyaljai Egyesülés problémájának megoldását nem hozza közelebb. A Riese-ügy mellékvágány.

- Éppen ez a baj - mordult fel Bana. Jobb kezével olyan nagyot lendített a levegőbe, mintha azzal kidobhatta volna a mérget. - Nem értem a fiút. Mi történt vele? Nem halad előre. Kifűjt, mint a zalai gáz! Nincs több szufila benne? Vagy ez a megbízás meghaladja az erejét?

Pintér próbálta elterelni főnökének viharos gondolatait.

- Megkínálnálak a magaméból, de tudom, hogy te nem ezt szívod.

Bana ránézett tébláboló helyettesére, és annak viselkedéséből ítélte meg önmagát. Hangosan felnevetett, de látszott rajta, hogy nem tud megbékélni. A saját cigarettájából kínálta vissza Pintért, aki gondolkodás nélkül zsebre vágta a magáét, elfogadta a főnöki szívnyalót. Még tüzet sem adott, hogy az ezredest azzal is lekösse. Néhány erős szippantás után előmerészkedett a javaslatával.

- Meg kell várni Hód jelentkezését. Amíg megérkezik, abban a másik ügyben nem lehetnek a segítségedre?

- A segítségemre? - Bana kissé elgondolkodott, azután hirtelen felderült. - De igen. - Ahogy ezt kimondta, már meg is enyhült. Az Egyesülés ügyére orientált. A nyomozás jelenlegi állásában igazat kellett adnia helyettesének. Nem is tudja, mi ingerelte fel, hiszen a beszámolóban Pintér nem mondott terhelő dolgokat Hódra, csupán az dühítette fel, hogy nem haladt előre. No, de ez a másik dolog, a kutyaszalonnal! Anyósa szerzett egy kutyapedikűröst, és megbeszélte vele, hogy este a vője érte meg, s hazaviszi a Csöpikéhez. Ő, az elhárítás főnöke fogja furikáztatni a hájas dög pedikűrösét! Ez már több a soknál. Ez a gombóc nem megy le a torkán.

- Tudnál a segítségemre lenni! Mondd le a pedikűröst. Amíg pedig én beszélek Hóddal, te menj fel légy szíves az anyósomhoz, és rúgd meg ott, ahol én gondolom.

- Az anyósodat?

- Az lenne az igazi megoldás, de isten őrizz, nehogy gyermeki tiszteletlenséggel vádoljon a lánya. Az anyós helyett azt a dögöt, akit agyonzabáltatnak csokoládéval, meg öntetes diós palacsintával, és már járni is lusta. Képzeld, azt találta ki az öreglány, hogy a körmei miatt dökög a hájpacni.

Pintér érezte, hogy főnöke borúja oszlik. Hagyta, öntse csak ki mérgét, ne legyen olyan keserű a leve. Humorral segítette megbékélni.

- Van egy javaslatom, főnök. Neked éppen olyan jót tenne, mint a kutyának.

- Halljam.

- Terjessz elő egy kérelmet a miniszterhez, hogy a személyi használatú kocsid engedélyét írják át a kutyára. És, hogy biztos legyen az eredmény, javasoltasd a kérelmet az anyósoddal.

Bana elnevette magát.

- Nem rossz tipp. Te meg fogalmazz meg a miniszter helyett egy levelet, amelyben felkéred a következő nagylelkűségre az anyósodat. Ajánlja fel kedvenc állatát az SOS Gyermekfaluvá, ott majd a kutya egészsége érdekében a gyerekek megeszik helyette a csokoládét meg a palacsintát, és manikűrözés nélkül is jól fog tudni futni. De félre a viccel, Béla. Mondd. . . bohócnak nézek én ki, hogy ez a vén hárpia ilyen szerepeket oszt ki nekem? És a lánya csak azt hajtogatja, hogy hagyd rá, gyerek már.

- Igaza van, főnök, hagyd rá. Ha ráhagytad, ezen a problémán már túl vagy.

- Rendben. Térjünk vissza a másikra. - A telefonhoz ment. - Eta kérem, hozzon nekem egy pohár tiszta vizet, és egy szál Marlborót Pintér elvtársnak.

A titkárnő az utasítás szerint járt el. A Marlborós dobozon látszott, hogy felbontották, és a felnyitott papírfedelet visszahajtogatták. A cigarettával Pintért kínálta.

Pintér elvette a dobozt és belenézett. Csalódottan pislantott a titkárnőre és Banára.

- Valóban csak egy szál van benne. Bana elégedetten heherészett.

- Ahogy az utasítás szól, Pintér elvtárs. - Majd a titkárnőjéhez fordult. - Még megkérem egy szívességre, azután hazamehet. Telefonáljon a kutyaszalonba, mondja le azt a pedikűröst. Ha problémázna, fizesse ki, de fel ne menjen a lakásomra! Szeretett anyósomnak pedig telefonálja meg, hogy nekem még dolgom van. A pedikűröst nem viszem, mert megharapta egy nevetlen kuvasz, és a kutyák hálátlanságára tekintettel felmondta az állását. Pesten ő az egyetlen kutyapedikűrös.

A titkárnő tudta, hogy miről van szó, beavatottan mosolygott.

- Tessék csak rám bízni.

- De ne engedje az anyósodat szóhoz jutni, Etuka, mert akkor még reggel sem megy haza. Mondja el röviden a hírt, köszönjön el, és tegye le a kagylót. Tudom, magának is nehezebbre fog esni, hogy nem folytathat bájcsevegést, de ellenkező esetben maga vállalja a következményeit. Végeztem, jó pihenést.

A titkárnő elment, Bana leültette az álldogáló Pintért, aki még mindig nem tudta, mitévő legyen a kezébe adott egy szál Marlboróval.

- Ülj le, Pintér elvtárs. - Tüzzel kínálta helyettesét, ő maga is rágyújtott. Szippantgatott.

Pintér nem kezdeményezte a beszélgetést. Várta főnöke szavát, amely a cigarettafüst mögül hamarosan hallatszott is.

- Azt is megértük, öregem, hogy Hód orra előtt meg tud lépni egy Steiner. Egy ilyen semmi ember.

- Engedelmet, de semmit sem változott volna a helyzet, ha ő kapja el és nem Beleznai emberei. Aprópó! Mi legyen Steinerrel?

- Beszélgessek még veled. Ha megfelelően kerek a vallomása, vegyetek fel róla jegyzőkönyvet, de legyen meg hangszalagon is. A jelentéseket megtartjuk, a szalagot elküldjük az Interpolnak. Megvárjuk,

hogyan reagálnak, s majd azután döntünk.

- Hát igen... - gondolkodott el Pintér a történeten. - Szerencse is kell az élethez. Tulajdonképpen el is engedhetnénk. De várjuk meg az Interpol tájékoztatóját. Hátha van valami a füle mögött.

- Tulajdonképpen hogyan akadt horogra?

Pintér a cigarettáját nézegette, még el lehetett olvasni rajta a feliratot. Az is gyönyörködtette.

- Egészen véletlenül, főnök. Tulajdonképpen nem ő volt a célpont. Azzal jött át a határon. Ő Weimann nem tudom hányadik utódja. Megállás nélkül futott Pestre. Az Osztapenkótól kísérte két emberünk, mégis szem elől tévesztették. Hirtelen ötlet alapján másik két embert küldtem az Egyesülés épületének megfigyelésére. Arra gondoltam, hogy ő is feliratkozhat Hód éjszakai látogatói közé. Embereim csak kijönni látták. Jönni? Futott, ezredes elvtárs, de kint a járőkelők között lelassított. A fiúk a pasas nyomába eredtek, és követték a szálláshelyére. A hotel előtt ott állt a szem elől tévesztett személykocsi. A szálló portása elmondta, hogy Emil Steiner az illető, két napra foglalt szobát. Délután öt órakor érkezett, fél hatkor már elment hazulról, és most tért haza. A portás telefonon szólt fel neki: - Steiner úr, vendégei vannak, itt várják a hallban.

Bana felállt, kinézett a titkárnő szobájába, aki már nem volt ott. Nyitva hagyta az ajtót, és visszaült a helyére.

- Mondd tovább.

- Steiner meg sem kérdezte ki az. De meglepődött az ismeretlen látogatókon. Nyomozóink közölték, hogy a Jókai utcai Hegyaljai Egyesülés székházában tett látogatása felől szeretnének érdeklődni. Steiner összeesett, mint egy bábu, amelyiknek elszakadtak a mozgó zsinórjai. Bent kérdés nélkül folyamatosan elmondta, amit már ismertettem, és a végén még meg is esküdött, hogy az igazat, csakis az igazat mondta.

Bana elnevette magát.

- Szegény ördög. Azt hitte, hogy a bírák előtt áll? Te elhiszed, hogy az igazat mondta?

- Azt hiszem.

- Én is. De az a körülmény, hogy öntevékeny volt vallomásával, elmondta, és meg is magyarázta az épületben tett látogatásának célját, nekem ez azt súgja, hogy ez a fickó sokkal többet tud, mint amit elmondott. Nem akarta, hogy meséje hézagai közben kérdezősködjének és egy esetleges keresztkérdés összezavarja, és akkor kiderüljön más is, amiről esetleg nem is kérdeztük volna.

Pintér elgondolkodott. Főnöke beleláthatott ennek a kis ügynöknek a veséjébe, pedig nem is állt valóságban előtte.

- Igazad van, Bana elvtárs. Csak ez a körülmény teszi érthetővé a félelmét. Mert, amit elmondott, amiatt tulajdonképpen nincs mitől félnie. Mi történt volna, ha elcsípi az épületben? Keresett valakit. Nem csinált semmit, csak hallgatózott és észrevették. Zavarában futott el. Ha csak erről beszél, esetleg gyanús marad. De így anélkül, hogy kérdezték volna, vallomást tett, nagyon hihetően, bizonyíthatóan, amiben bűncselekmény nincs.

- Egyetértünk, Béla. Ezek után mi a feladatod?

- Rá fogjuk vezetni, hogy arról is beszéljen, amit feledtetni akar.

- Helyes. Erről ennyit. A továbbiakról, ha Hód itt lesz. Milyen cigarettád van?

Pintér a zsebében kotorászott. A Marlboro üres dobozát vette elő.

- Abban nincs semmi. Más, amivel megkínálhatnál?

Pintér felállt, a nadrágzsebéből elővett egy agyongyűrt papírtasakot, aminek a formája is elárulta, hogy nem sok van benne. Bana nem állta meg élcelődés nélkül.

- Mondd, Béla, hányan dohányoztok a családban?

Pintér csodálkozott, nem értette a kérdést, jól tudta, hogy főnöke teljesen ismeri otthoni körülményeit.

- Csak én.

- Én is így tudtam. De még soha nem láttalak hazulról eljönni teli doboz cigarettával. Talán a hat gyermeked közül dohányzik valaki? - az ezredes jót nevetett saját viccén.

Aztán bocsánatkérően szólt: - Ne haragudj, pajtás, humornak szántam, de látszik, hogy nem értetted annak. Szívjuk az enyémet. Ez már a harmadik doboz. Pedig még nem is kínáltalak. S ebben sincs több, mint a tiédben. Ejnye, a fenébe is, most meginnék egy kis pálinkát. Nem ártana egy kis dopping Hód előtt. De Eta biztos, hogy elzárta...

- Nem tudnánk kinyitni? - ajánlkozott Pintér.

- Nem hiszem. Fogalmam sincs, hogy Eta hol tartja a páncél kulcsát.

Pintérnek rafinált kérdés jutott eszébe.

- És ha a fegyveredre lenne most szükség?

- Nyertél! A tartalék kulcs! Elismerésem jeléül a kerítésszagotát kapod. A konyak valahol a repiszekrényben van, azt tényleg Eta kezeli.

Pintér kiment az előszobába, poharakat hozott, Bana töltött, koccintottak. A kicsike pohárból a pár csepp pálinka szemvillanás alatt eltűnt.

- Nem töltök többet... Szájfertőtlenítésre, a sok bagó után ennyi is elég. A jó munkához talán sok is...

Pintérnek ízlett az ital, lement volna még abból legalább egy kortynyi, nem egy nyeletke, ami a pohárban elfért. Ha ilyen kínálásra került a sor, Bana szerette az élcelődést.

Pintér tiszteletben tartotta főnöke vicceit, de nem volt bátortalan a viccelődés ringjében. Tartotta poharát.

- Túl vagyunk a munkaidőn...

- Azon igen, de a munkán nem.

- Ahhoz még kell egy kis dopping... Így mondtad, nemde? Ha jól rezeget a fülcimpám.

Bana maga is akarta, hogy igyanak még, töltött, aztán elpakolta az üveget az itallal együtt. Kopogtattak.

- Beléphet - mondta az ezredes.

Hód az ajtónál vigyázzban állt meg. Arca nyugodt volt, feszültségnek, zavarnak nyoma sem látszott rajta.

- Ezredes elvtárs, parancsára megjelentem.

Pintér alezredes a mély süppedésű fotelben érdeklődéssel várta az eseményeket. Bana a kopogtatáskor a szoba közepén állt meg. A düh izzása már elhamvadt benne, a méreg helyett a pálinka pirosította kicsit az arcát. Komoly volt és komoly maradt, a főhadnagyot szinte odaparancsolta az ajtó elé.

- Maga az a híres Hód - mondta. Nem kérdésként, nem is gúnyolódva, inkább elgondolkodva. De a hangsúlyból érezni lehetett, hogy nincs megelégedve kedvencével.

- Jelentem, fedőnevem Hód.

A főhadnagy tekintete nem árulta el, hogy a hangsúlyt neheztelőnek érzi, és nem érti, miért ilyen a főnöki fogadtatás.

Bana már nem neheztelt beosztottjára, de a véleménye az ügyel kapcsolatban, amiért berendelte, még nem változott. Fülében csengett helyettesének nyugtató véleménye, hogy meg kell hallgatni előbb. Még járkált elgondolkodva, megszokásból. Hód változatlanul az ajtónál várakozott.

- Ha van cigarettája gyújtson rá kérem. Aztán jelentsen.

Hód nem gyújtott rá.

- Az éjszakai látogatón kívül csak beszámolni tudok az elmúlt napok munkájáról. Jelenteni valóm, amivel

szabadna az ezredes elvtárs idejét eltölteni, nincs. E pillanatban a szomszéd ház lakóit szondázom.

- Hát ennyi... - összegezte Bana.

A megjegyzésében már volt neheztelés. - Maga azt mondta, hogy be fogja bizonyítani Bóta Edit meggyilkolását. Kérdem, hogy mikor?

- Időt mondani nem tudok.

- És a gyilkost ismeri már?

- Jelentem, nem.

- Na jó...

Banán látszott, hogy fegyelmezi magát. Nem akarta, hogy beosztottja előtt indulatok kerítsék hatalmába, mint délután. Elővette cigarettás dobozát, elgondolkodott, senkit nem kínált, rágyújtott.

Hód feszélyezve érezte magát az ajtónál. Elővette ő is cigarettáját, sietett öngyújtóját lángra lobbantani, hogy főnökét tűzzel kínálja.

Bana elfogadta.

- És, ha én most megmondanám, hogy ki a gyilkos? - Szünetet tartott. Nehezebbre esett, de más választása nem volt, kimondta. - Például Román Márton?!

Pintér meglepődött, a főhadnagy megdöbben.

Bana ismét szünetet tartott, hogy a meglepetés egy kissé elüljön, várt, hogy szóljon, akinek van mondanivalója. Hód érezte, hogy rajta a sor.

- Bizonyítani még nem tudok. De Román Márton ellen nagyon kevés a gyanúsítási alapom.

- Nekem nem! Közlöm magával, hogy megidéztem tanúvallomásra. A vége az lesz, hogy letartóztatják, mint a gyilkossággal alaposan gyanúsíthatót.

- Ezredes elvtárs! - mondta nagyon határozottan Hód. De Bana belefojtotta a szót:

- Van jelentenivalója, főhadnagy?

- Kérésem van.

- Tessék.

- Bár az a látszat, hogy nem haladt előre a nyomozásom, arra kérem ezredes elvtársat, ne vonja vissza tőlem azt a felhatalmazást, hogy szabad kezet ad az ügyben.

- Ezt mivel indokolja?

- Nem tartanám szerencsés fejleménynek, ha Román Márton félelmében vagy érzelmi alapon nem tárgyyszerű vallomást tenne. Beszámíthatatlan állapotában bármikor tett volna eddig is beismerő vallomást. A letartóztatásával a gyilkost futni hagynánk.

- Tudja maga kérem, hogy a gyilkosság éjszakáján Bóta Edit Román Mártonnal együtt volt? És tudja azt is, hogy Román Márton ellen vannak tanúvallomások?

- Ellene igen. Ezt tudom. De a gyilkosság tanúsítására nincsenek. Ezt eléggé megvizsgáltam, és felelősséggel nyilatkozom, hogy minden csak szóbeszéd.

- Ami persze, beigazolódhat. A gyanú már alap...

- Igen, beigazolódhat. Meg nem történt dolgokat gyakran láttam már bizonyítottnak, de a megtörténtek bizonyítását sokkal ritkábban. Amíg a gyanúnak száz bizonyítása is lehetséges, az igazságnak csak egy.

Hód szavai, mondatai igen határozottan hangzottak. Bana rendre is intette:

- Ne filozofáljon, főhadnagy elvtárs. Ezt a témát fejezzük be. Arra vigyázzunk, hogy ártatlanul senki se

bűnhődjék.

- Csak még egy hetet, ezredes elvtárs - mondta Hód, ezúttal sokkal halkabban.

Bana kitért a kérés elől. Nem szívesen tette, de kedvence kérését nem teljesítette.

- Ezt a témát befejeztük.

- Értettem, ezredes elvtárs. Távozhatok?

- Marad. Üljön le!

Pintér őszintén sajnálta Hódot.

Bana megvakarta a fejét. Nem is figyelte, hogy a többiek dohányoznak-e, csak kínálta őket a cigarettával. Hódhoz szólt.

- Mondja, ki az a Mónus Katalin?

A fiatalembernek torkán akadt a füst. Bana erről is tud?

- Jelentem, Bótáné vidéki rokona. Feljött Pestre, és nálunk kapott laborasszisztensi állást.

- És arról tud, hogy ez a vidéki lány, aki feltűnően hasonlít Bóta Editre és a két disszidált, most Hamburgban működő hölgyre: Csomós Gizellára és Bányász Alizra, táncolni jár dr. Herédy Ákossal, akit voltam szíves a maga figyelmébe ajánlani?

- Engedelmet, ezredes elvtárs, nem jár, csak egyszer volt. Mint ahogy egyszer velem is.

- Hallottam - közölte röviden Bana. - És? Könnyű Katit táncba vinni?

Az nem volt meglepő, hogy Bana mindenről tud, de a kérdés nagyon személyesnek tűnt. Úgy hangzott, mintha ez a személyes vonatkozás is érdekelné az ezredest. Hód megkerülte a nyílt választ.

- Ártatlan szórakozás volt és hasznos időtöltés.

Bana észrevette beosztottja tartózkodását, amit nem vett jó néven.

- A nyomozás vagy a nyomozó érdekében? Ezt megkérdezhetem?

- Bármit válaszolnék, a válasz értelmezése hit kérdése. Engedélyt kérek, hogy ezt ne fejtegessem.

- Megindokolná, hogy miért?

- Magam sem tudom, hogy melyik válasz lenne az őszintébb. Azt kell mondanom, hogy a nyomozónak és a nyomozás érdekében is hasznos időtöltés volt.

Bana eddig türtőztette magát, de most kifakadni készült.

- És az ilyen hasznos időtöltések miatt toporog egy helyben a munkája! Mit tud felmutatni, főhadnagy? Hány hete már, hogy beépült az Egyesülés központjába? És letett az asztalra valami eredményt?

Hód valami olyasmit akart mondani, hogy a felderítés talán a legnehezebb feladat az elhárításban, de főnöke nem hagyta megszólalni:

- Ezt a témát is befejeztük. Azzal, hogy tartsa nyitva a szemét Mónus Katalint és Herédy doktort illetően is. Más: aznap, mikor Román Mártonnal a Nyugati étteremben volt, Bótáné megkergetett valakit, aki a gondnok ablaka alatt hallgatózott.

- Igen, ezredes elvtárs. Amikor este hazamentünk, Bótáné elmondta az eseményt. Sajnálom, hogy nem voltam akkor otthon, találkozhattam volna az idegen, padlásán közlekedő éjszakai látogatómmal.

- És ha otthon lett volna?

- Gondolom, nyakon csípem...

- Aha... Csak úgy? Miért? Csiklandozni akarta?

- Jelentem, megcsiklandoztam volna szívesen, hogy végre kibökje, miért jár éjszakánként az Egyesülés épületében.

Bana leforrázta a főhadnagy elmúlt, vérmes reményeit.

- Ki kell ábrándítanom, fiam. Azt az urat nyakon csípték. Csiklandozás nélkül is bőbeszédű. Nem a maga embere. Az az úr aznap jött Magyarországra. Hallgassa meg Pintér elvtársat. Majd ő bemutatja magának.

Pintér távmondatokban mondta el Emil Steiner vallomását. Augusztusban járt először Magyarországon. Riesével jöttek egy bizonyos Hörgen úr megbízásából. A feladatot Riese kapta, Steiner csak az útitársa, s alkalmasint segítőtje lett volna, ha Riesét nem ölik meg. Győrről Riesétől azt a feladatot kapta, hogy a szálló előtt figyelje Weimant, és ha távozik, erről értesítse. Riesék Bécsből bérelt kocsival jöttek, a saját kocsijukat kint hagyták. Steiner egész éjjel virrasztott a szálló közelében parkoló kocsiban megbújva, Weimann autója közelében. Éjfél felé Riese kijött, és valamilyen csomagot tett be Weimann kocsijának csomagtartójába. Aztán egész éjjel nem mutatkozott. Steiner látta útra kelni Weimant. A portáról telefonon akarta értesíteni Riesét, de a telefont nem vették fel. Erre azt választotta: megnézi, hogy Weimann merre felé távozik. Látta, hogy a városban megállította a rendőrség. Félrehúzódva megvárta Weimant és követte. Sajnos ez észrevétlenül nem sikerült. Weimann gyorsított, ő utána. Amikor Weimann bizonyos lehetett, hogy követik, esztelen gyorsasággal szeretett volna meglépni. Ekkor Steiner is felfedezte, hogy jön a nyomában egy kocsis, ezért lassított. A követő megelőzte, ekkor látszott, hogy száguldó rendőrségi autó. Steiner lassított, és elhatározta, hogy kerülő úton visszatér Győrbe. Arról már letett, hogy kövesse Weimant, mert összefüggést látott a győri igazoltatás és a Weimann után száguldó rendőrség között. Weimann karamboljának színhelyén nem akart megállni, de attól félt, hogy a kötelező segítségnyújtás elmulasztása miatt esetleg baja lehet, ezért fékezett, s a rendőröktől megkérdezte: segíthet-e valamiben. Amikor azok megköszönték és újtárra küldték, azonnal távozott. Elindult, amikor meghallotta Weimann kocsijának robbanását. Mindjárt tudta, hogy az csak Riese csomagjától származhatott. Reggelre visszatért Győrbe. Riesével nem tudott beszélni. A szállodai portások rövid kicsengetés után nem zavarták a pihenő vendéget. Félelmében visszaiszkolt Bécsbe, és onnan telefonált Riesé-nek. Csak Bécsben érezte magát biztonságban társa váratlan és gyanús távolmaradása miatt. Akkor tudta meg, hogy Riesét a szobájában halva találták. Ez elegendő volt neki, hogy megbízatását befejezettnek tekintse. Hazament Hamburgba, ő vitte a hírt annak a bizonyos Hörgen úrnak. Most másodszer izgalommentesebb feladatot vállalt. Meg kellett tudnia, hogy ki az a Sütő úr, akivel Riese is kapcsolatot akart létesíteni. Hörgen úr fényes üzleti ajánlatával kereste volna fel. Erről a Sütő úrról akart felvilágosítást szerezni Román Mártontól, akinek a nevét és címét Hamburgban kapta meg. De hogy mi kapcsolata lehet Román Mártonnak a feltalálóval, azt nem mondták. Román Márton telefonon nem állt vele szóba, ezért akart személyesen találkozni vele. Ebben a szándékában akadályozta meg Bóta Edit édesanyja. Pintér beszámolójából Bana rövid összefoglalót adott.

- Riesét kinyírta valaki. Weimann gyorsajtásból eredően lötte ki saját magát, de ha ez nem következik be, kinyírta volna a robbanás. A Weimann ügyet lezárhatjuk. Riese gyilkosát Magyarországon hiába keressük, de a vizsgálatot mégis folytatjuk. - Aztán Hódinak tett fel két kérdést: - Mit szól a csendes örültjéhez? Ismeri maga azt a bizonyos Sütő urat?

- Nem hallottam még ezt a nevet.

- Nem is fogja. Ez a Sütő fedőnév. De ha jól ügyeskedik, a szexbajnok Marcikája bemutathatja magának. Ez a mi emberünk. Erre mérget vehet. Egyetért már Román Márton letartóztatásával?

Nagyon nehéz volt kimondania:

- Igen, ezredes elvtárs.

Hód csalódást és fáradtságot érzett. Bana döntésének jogosságát el kellett ismernie. Ennek ellenére még mindig kérdéses volt előtte Román Márton bűnössége. Csalódott volna a csendes örültben? Mindmáig esküvel is mert volna tanúskodni mellette, bizonyítottóság híján. Maga előtt látta azt az embert, aki a légynek sem tudott, de nem is akart volna soha ártani. És ennek a Román Mártonnak lenne köze a Cave Club szervezett bűnbandájához?

Bana is, Pintér is megértéssel nézték a hitehagyottnak tűnő, maga elé bámuló embert. Csöngött a telefon.

Bana vette fel.

- Bana ezredes... Igen... Még itt vagyok. Gyere... Zimonyi akar valamit - mondta a többieknek, tájékoztatásképpen.

Zimonyi, a laboratórium vezetője nem sokkal később jelentkezett Bana szobájában.

- Örülök, hogy még itt talállok, ezredes elvtárs. . . És magának is... biccentett Hódnak. - Nagyon ügyes dolog volt elhozni azt a kistányért a vendéglőből.

Az elhárítás főnökének kérdőn emelkedett a szemöldöke:

- Amennyiben?

- Amennyiben a tányérkán levő folyadékcseppek laboratóriumi vegyvizsgálatának eredménye pontosan egyezik a Cave Gold és a Cave Blau elnevezésű italokban levő hatóanyag Interpol által végzett vegyvizsgálatának birtokunkban levő eredményével! Bana felugrott:

- Hogy van ez?

- Vagyis a tányérra csepegtetett folyadék és az említett italokban található ajzószer vagy hatóanyag egy és ugyanaz!

- És mire következtetsz ebből, Zimonyi elvtárs? A laboratórium vezetője finoman hangsúlyozta:

- A következtetés, meg a többi a ti dolgotok. Holnap átküldöm a laborvizsgálat írásbeli anyagát. Csak ezt szerettem volna közölni, ezredes elvtárs... Megbocsáttok, de várnak rám.

- Kérlek, kérlek - mondta Bana. - Köszönöm. - És járkálni kezdett az íróasztal meg a fotelek között. Aztán megtorpant. - Na, mit szóltok hozzá? - Hódot külön biztatta:

- Maga... Maga tányértolvaj. - A hang már melegebb volt és megbocsátóbb.

Pintér válaszolt először a kérdésre. Kérdésekkel:

- Eszerint az Interpol feltevése mégis helytálló és mégiscsak Magyarországról származik a titkos varázsszer? Sőt, mi több: a Hegyaljai Egyesüléshez vezetnek a szálak?

Hódnak jólesett Zimonyi elismerése és a megváltozott főnöki magatartás. De ez a laboratóriumi eredmény valósággal mellbe vágta.

- Engedje meg, ezredes elvtárs, hogy kérdezzek valamit.

- Kérdezzen.

- Ha a szálak vagy egy szál valóban az Egyesüléshez, közelebről Román Mártonhoz vezetnek vagy vezet, ha, amint ezredes elvtárs mondotta: ő a mi kulcsembertünk, akkor ugye el tetszik tekinteni az őrizetbe vételtől? Véleményem szerint Román csak úgy vezethet el bennünket a megoldáshoz, ha szabadlábán marad.

Bana egy darabig haragosan nézett a beosztottjára, aztán kiengedett az arca. Sőt, mintha parányi büszkeség is csillant volna a szemében, ahogy a főhadnagyra fortyant:

- A fene egye meg, megfogott! - majd csendesen közölte: - Persze szabadlábán marad. - Újra leült. - Úgy látom: felgyorsulnak a dolgok, elvtársak. Itt is, odakint is. Kiderült, hogy a Kundermann és a Hörngen cég is meg akarja szerezni az e pillanatban még ismeretlen Sütő úr találmányának receptjét vagy a találmányt magát. Erre vall Riese és Weimann halála, Emil Steiner és a maga éjszakai látogatójának felbukkanása. Bizonyos, hogy az említett üzletemberek nem nyugszanak bele a kudarcba, és újra csak akcióba lépnek... De akcióba kell lépniük nekünk is. Román Márton valóban kulcsemberré vált, a maga feladata főhadnagy elvtárs, hogy én nem bánom milyen trükkel, de kiszedje belőle mindazt, amit a Sütő fedőnevű feltalálóról tud. Gondolom, hasznos lenne most már a gondnok német nyelvű avagy németül szeretkező hölgyvendégének felderítése... Ugyancsak a maga feladata továbbra is a Bóta lány gyilkosának kiderítése, mert osztom a véleményét abban, hogy esetleg szoros kapcsolat lehet Riese, Weimann és Bóta Edit halála között. Feladata továbbá a Mónus Katalin-Herédy kapcsolat szemmel tartása. Nagyon hasonlít az a lány az Egyesülés egykori disszidens hölgyeire. Nem szeretnék meglepetést. A Nyugatról érkező, újabb Hörngen vagy Kundermann pasasok felderítése, figyelése, egyáltalán: a Hegyaljai Egyesülés külföldi

üzletelése a mi gondunk, Pintér elvtárs... Értjük egymást? - Bana, hogy végképp megvigasztalja Hódot, azt mondta záradékkal: - Különb a kistányérakcióért megdicsérem.

Hód fel akart ugrani, hogy elmondja a szokásos, a dolgozó nép szolgálatáról szóló formulát, de az ezredes rászólt:

- Maradjon csak ülve. Mit ugrál, mint a tőkebe esett cinege? Mindhárman nevettek. Akkor újra megszólalt a telefon. Ismét a főnök vette fel.

- Bana, tessék... Nálam van, igen. Pintér elvtárs, téged keresnek. Pintér átvette a telefont. Látszott, hogy jelentést hallgat. Közbe-

közbekérdezett:

- Mikor történt? Milyen az állapota? Értem. Intézkedjék, hogy külön szobába helyezték. Gondoskodják az őrzéséről!

Pintér enyhén sápadt lett.

- Mi az? Mi történt? - kérdezte Bana.

Az alezredes minden mondata drámaian hangzott:

- Román Mártont ezelőtt egy órával a Jókai utcai kapubejáratnál megtámadták. A mentők súlyos, életveszélyes állapotban szállították kórházba. A támadók elmenekültek a sötétben.

14

Erik Kundermann a bécsi villa márványkandallós nagytermében tartózkodott a legszívesebben. A hatalmas ajtókon és ablakokon át a kilátás azt az érzést keltette, hogy a szobában van a pihentető, békés világ. A kristálycsillár a nappali fényben is csillogott. A zöld brokátfüggönyök arany szövése a lombok között átbújt szép sugarakat sejtette. A park ősfái az ablakok és franciaajtók kereteiben díszlegetek.

Kundermann álmodozásaira ezt a szobát választotta. Terveit itt szőtte, és itt mesélte el Hildának is, akinek véleménye mindig érdekelte. Szerette sikereinek elismerését hallani. Hilda tárgyilagos megjegyzései ellenére is vakmerő elképzeléseket dédelgetett. Terveinek alapja a pénz volt, amit erőnek és hatalomnak hitt.

Ezen a délelőttön Kundermann izgatottan járkált a süppedő szőnyegeken. Hol itt, hol ott igazított meg egy vázát, szobrot, mintha a gondolataiba csak úgy illett volna bele egy-egy figura.

- Olyan elképzelésem van - magyarázta Hildának -, hogy itt lesz a székhelyem. Ebben a környezetben könnyebben tudom megszervezni elképzeléseimet. Hiába, más ez, mint Hamburg.

- Látom - jegyezte meg a titkárnő. - De magának főnök, kell az üzleti feszültséggel terhes légkör is, ahol az élet hétköznapija és a munka fáradtsága is érződik. Az is kell magának.

- Lehet. De lássa be, hogy itt is lehet feszült és izgalmas a légkör. Nem kellene megvenni magunknak ezt a villát? Itt lenne a kettőnk irodája. Ha egy évben csak egyszer kötünk olyan üzletet, mint Magreb úrral akarunk, a legkisebb jutalom egy ilyen iroda. Igen... Értse, ahogy mondtam. Maga nagyszerűen segíti a munkámat, kedves Hilda. A tanácsai néha aranyat érnek. Még szerencsém, hogy magának nincs tőkéje, különben félnem kellene magától, mint ellenféltől.

Hilda mosolyával finoman érzékeltette, hogy tudatában van a főnöke által megfogalmazott taktikai erősségének és üzleti rafináltságának.

- Maga egy picit túlbecsül engem. Udvarolva kedveskedik, esetenként bátorít is, közben nagyon jól tudja, hogy én, mint ellenfél teljesen ártalmatlan lennék. Örülök, hogy alkalmas vagyok arra, amire alkalmaz. Nekem is nagyon megfelel, és szórakoztat ez a szerep. Kundermann sétálgatott, hol itt, hol ott nézett ki a díszes parkba.

- Magát nem teszi boldoggá ez a környezet?

- Boldoggá nem, de megelégedetté igen.
- A kettő között lát valami különbséget?
- Igen. A boldogságban van, a megelégedettségben nincs féltő érzés.

A vezér bólogatott:

- Nagyon igaz. Bizonyítani is tudnám magának. Én csak boldog vagyok. - Kundermann a tekintetével elkalandozott. Emlékei között keresgélt. Felfedezett valamit. - Ha jól meggondolom, magát még nem láttam boldognak. Mondja, mi tenné boldoggá? Hozzá tudnám segíteni?

- Még nem gondoltam rajta. Maga se foglalkozzék velem, főnök. Szerintem a boldogság nem üzlet, amit egyetértő akarattal meg lehet kötni.

Hilda tudta, hogy ez nem az a téma, amit Kundermannal tárgyilagosan meg tudna beszélni. Kedve sem volt a boldogságról csevegni. Válasz nélkül hagyta főnöke vitatható megállapításait, engedte, hogy csak az üzleteit tervezgesse.

Drexlernek a közelmúlt idők sürgető kudarcai miatt kívánsága volt, hogy Kundermann hívja meg és tárgyaljon Dávid Blumenstock professzorral. Hilda a meghívásnak értelmét látta, de annak, hogy a tárgyalásba Drexlert is bevonják, nem.

- Hárman sokan lennénk - mondta.

Kundermann követte Hilda tanácsát, de megkérdezte:

- Látja valamilyen hátrányát?

- Alakulhat úgy, hogy nagyon bizalmas megállapodásra lesz szükség. Abban az esetben, ha az én jelenlétem is felesleges, feltűnés nélkül távozhatok. A professzornak azon kívül is lehetnek bizalmas kapcsolatai, amiről mi tudunk. Nem szükséges, hogy hallgasson róluk, ha felismeri, hogy kamatoztathatja azokat üzleti kapcsolatainkban. És Drexler személye ezt megakadályozhatja.

- Egyetértek. A maga jelenlétéhez azonban mindenképpen ragaszkodom. Blumenstock orvosi konzultációra kapott meghívást e villa tulajdonosának özvegyétől. Sem a cím, sem a külsőségek, sem a fogadtatás nem mond majd ennek ellent. A meghívó özvegyasszony távolléte sem lesz feltűnő. Mire rádöbben a professzor, hogy egészen más céllal kapott meghívást, a meglepetésen túl lesz... Nemde?

A márványkandallós teremben fogadták. A házigazda udvarias volt, mosolygott.

- Erik Kundermann üzletember vagyok. - Hildát egy kis túlzással mutatta be, hogy ne legyen kérdéses a jelenléte. - Hilda kisasszony, üzlettársam és bizalmasom.

A társalgást bevezető udvarias szavak alatt a professzort elgondolkodtatta, hogy üzletemberrel találkozott egy konzultáló orvos helyett, de a körülmények és a hármas társaság a fényűző környezetben mindenesetre barátságosak voltak.

- Őszinte leszek és nyílt - kezdte nagyon célratörően Kundermann.

Ez az őszinteségi szándék azonban nem hatott meggyőzően, amit az orvos azonnal meglátott. Blumenstock mosolygott magában, azzal az elhatározással, hogy semmit nem árul el észrevételeiből, és kívárja, mit akar a vendéglátója. Azután ítéli majd meg, mennyire lehet ő is őszinte és bizalmas. Észrevehető magabiztossággal érzékeltette, hogy nem csupán az őszinte szavakból ért.

- Nem feltétlenül szükséges őszintének lennie. Ha üzletről van szó, abban az esetben az a lényeg, hogy nekem is üzlet legyen.

Hilda beszédesen nézett főnökére. Lám! Ez az, amire figyelmeztette, aminek a valószínűségét többször hangoztatta. Ez az ember lehet kiváló idegspecialista, de amellettsé kiváló üzletember is. Sem a hírnevet, sem a hírrel járó vagyont nem lehet üzleti szellem nélkül megszerezni.

Kundermann ösztönei azt súgták, hogy rátérhet ajánlatára. Ámbár eredeti elképzelésén változtatni kell. S ez némileg és pillanatnyilag elbizonytalanította.

A professzornak megint jó szeme volt, mindezt észrevette. Örült neki, hiszen éppen ezt akarta. Válasza volt arra a meglepetésre, hogy nem az orvosi szakvéleményére van most szükség.

Hilda próbálta áthidalni főnöke hallgatását.

- Egy üzlettársunk gyógykezeléséről lenne elsősorban szó. Az ön szanatóriumában szeretnénk elhelyezni.

Hilda és Kundermann azt várták, hogy a professzor érdeklődjék a személy felől.

De Blumenstock ehelyett így válaszolt:

- Szanatóriumom speciális, extra, modern terápiát biztosít kiváltságos betegeknek. . .

- Ezzel számoltunk - felelte Kundermann. - Ugyanis gondunk van a szanatóriumi elhelyezéssel. Az ön segítségével azonban megoldható, professzor úr.

- Ha ez így van, annak a pénz sem lehet akadálya. Virágnyelven beszélgettek. Látszott, hogy szórakoztatja őket a köntörfalazás. Hilda ezt nem tartotta célravezetőnek.

- Elsősorban üzlettársunk egészsége az aggasztó - mondta.

- Erre van az orvostudomány és a specialista.

A professzor megjegyzése nem volt nagyképű. Jól érthető üzleti megjegyzés volt.

- A honorárium... természetesen...

A professzor Kundermann szavába vágott, tudtul adva, hogy ez nem lehet sem beszédtema, sem alku tárgya.

- Természetesen egyenlő értékek cseréjével...

Hilda most látta elérkezettnek a pillanatot arra, hogy pihentesse az urakat, és közben barátkozásra alkalmas körülményeket teremtsen.

- Kérem, függesszék fel egy kis időre a tárgyalást. Szendvicset és italt szeretnék tálaltatni. . .

A másik szobában már várakozott a személyzet. Svédasztalt toltak be, és innivalókat kínáltak a kis guruló asztalokról. Miután eleget tettek feladataiknak, illedelmesen távoztak. Hilda bájos mosollyal kínálta a professzornak a teremből nyíló és fényárban úszó márványborítású fürdőszobát.

- Ha fel akarja frissíteni magát. . .

Kundermann egy másik szoba felé távozott. Ezt az időt Hilda arra használta fel, hogy a tárgyalóasztalon kis terítőket, tányérokat helyezzen el.

Kundermann taktikázott. A bezárt ajtó mögött is hallotta Hilda beszélgetését. Várta, hogy Hilda barátkozzék meg előbb a professzorral, csevegjenek egy kicsit másról is.

A titkárnő kivette a vendéget a teraszra, elragadtatással magyarázta, milyen szép a környék, milyen csodálatosan tudnak élni az emberek a kultúra vívmányaival és a természet értékeivel. Hilda tudta, hogy semmi különlegeset nem mutat a professzornak, akinek Tirolban legalább ilyen szép, ha nem szebb villája van. Blumenstock elismerően viszonozta Hilda rajongását, bár a jelzőkben és az értékelésben előkelően tartózkodó volt. Hilda bájoságát, kedvességét, nőies előzékenységét s nem utolsósorban pompás alakját nem vette észre.

- Ez egy rideg ember. A szükséges elismerésen kívül semmit nem fog értékelni, mert még nem tudja, hogy mi lesz az alku tárgya - gondolta Hilda.

A professzor Kundermann emberi és üzleti megmérettetésén túl volt, idejét látta, hogy a tárgyra térjenek. Kimérten fogyasztott néhány szendvicset, dicsérte a rajnai bort, a finom kávé, az asztalon levő elegáns cigarettákat végignézte, de egyre sem gyűjtött rá. Amikor úgy látta, hogy elegendő volt a kissé mesterségesen erőltetett üzleti szünetből, félreérthetetlenül kérdezte Kundermanntól.

- Hallhatnám akkor az elképzelését?

A vezér nem volt az az érzéketlen, aki ne tudná, mikor lehet előrukkolni.

- Akit a szanatóriumba szeretnék juttatni, Magyarországon van.

- Ismerem?

A professzor kérdése úgy hangzott, hogy abban benne volt a válasz is. Inkább bátorítani akarta Kundermann-t, hogy beszéljen végre az üzletről.

- Igen. Az ön féltestvére.

- Gondoltam. És mi a probléma? Talán veszélyezteti az üzlet érdekeit?

Blumenstock ezzel a megjegyzéssel adta tudtára a szokatlanul óvatosan tárgyaló Kundermann-nak, hogy olyan orvossal áll szemben, aki már régen felállította az alapító vezérigazgató üzleti diagnózisát.

Hilda bosszankodva látta a fejleményeket. Csodálkozott főnökén. Miért kertel még mindig, hiszen annyiszor alájátszott a professzor... Nem csoda, hogy megunta. Fejbólintással bátorította Kundermann-t és segítette is.

- Értésüléseink szerint egészségi állapota nagyon megromlott.

- Sajnos igen - mondta a professzor, érzékeltetve, hogy nem mondhatnak neki újságot. - Az édesanya halála nem borította ki annyira, mint a tragédiával végződött szerelmi história. És az a támadás, amelynek most volt részese.

Hilda kitűnően játszott. Váratlanul érte a professzor jólétesültsége, azonban nem mutatta, hanem kedves bókot engedett meg:

- Ön elismerésre méltóan, nagyon jól tájékozott. . . A professzor csak Kundermann-nal akart üzletelni.

- Igen, Kundermann úr, ezt ön is tudja. Ezért is hívott engem... Beszéljünk nyíltan... Tegyek valamit? Miért és hogyan?

- Féltestvérenek a betegsége az ön specialitása. Vigye el a szanatóriumába. Egyre több értelmetlenség történik körülötte. A végén ártatlanul fogják gyilkosság vádjával elítélni.

A professzor tudta, hogy Kundermann most félre akarja vezetni. Hogy ne vesztegessék hiába az időt, leállította.

- Attól ne féljen. Csak akkor ítélik el, ha rábizonyítják. Ön is nagyon jól tudja, hogy ezt a gyilkosságot nem ő követte el.

Kundermann-t egymás után érte a meglepetés. Már veszedelmesnek látta a professzor jólétesültségét. Lehet, hogy azt is tudja, hogyan történt a gyilkosság? Próbálta más beszédtemával megközelíteni, hogy megbizonyosodjék róla.

- Román Mártonnak már éppen elég kellemetlensége volt miatta. Persze, a ráterelő gyanúnak saját maga az okozója. Ezért lenne nekünk is szükséges, hogy kimentsük a környezetéből.

Blumenstock megállította a sok szöveget.

- Félre az érzelmekkel! Úgy gondolom, egyértelmű volt a kérdésem. Egyértelmű legyen a válasz is. Mi a javaslata, Kundermann úr, hol találkoznak az érdekeink?

Kundermann egy kicsit kutyaszorítónak érezte a szituációt. Megkísérelte jobban előkészíteni a leendő szöveget.

- Félő, hogy egészsége attól a szertől romlott meg, amit mi használunk italainknál, és aminek kivonatából ő rendszeresen kap. Bizonyítva akarjuk látni a betegségét, nem elég csak hinni és elhitetni, hogy a körülmények rontották egészségi állapotát.

- A Sütő úrtól kapott vizsgálati eredmények önnek nem kielégítőek?

Kundermann arcára erőltetett egy üzleti mosolyt.

- Az ön vizsgálati eredményeiben jobban bíznék, professzor úr.

- Megbízhat a Magyarországról kapott értesüléseiben is. Azok egyeznek az én tudományos vizsgálati megállapításaimmal.

Ez a tájékoztatás Hildát is meglepte. Hirtelen zavarát leplezve elfordult, hűtött pezsgőt vett ki a jeges vödörből, és Blumenstocknak nyújtotta.

- Megkérhetem professzor úr? Ez a kedvenc pezsgőm.

A professzor magabiztosan derült vendéglátóinak meglepődésén. Elvette Hildától a pezsgős palackot, nyugodtan, időt húzva nyitotta, hogy a pillanat merevsége engedjen, és töltött.

- Valóban különleges ez a pezsgő, Hilda kisasszony - mondta, mikor letette a poharat.

- Ön ismeri a mi italunkat?

- Volt szerencsém hozzá. Megvallom, a szert kísérleti gyógyításra is felhasználom a szanatóriumban.

- És mi a véleménye róla?

- Tudnia kell, Kundermann úr, hogy az ital hatóanyaga Sütő úrral közös találmányunk. Annyira, hogy egymás nélkül, külön-külön, egyikünk sem tudná előállítani.

Ez a közlés még nagyobb újság volt. Úristen, mi lehet még a háttérben?

- Gratulálok. Remek, hogy így egymásra találtunk. Most már mindent értek, professzor úr. Gondolom, hogy Sütő úrral együtt eddig is részese volt az üzletnek. Így még inkább indokolt elmondanom, hogy milyen veszélyt látok, és beszéljük meg: hogyan tovább.

- Már egy órája várok, Kundermann úr. Tudom, hogy önnek van elképzelése, nekem pedig elsősorban szerepem lesz, ha jól sejtem.

- Igen.

- Tehát?

- Több dolog igazolja, hogy nincs jobb megoldás. Román úr, számunkra egyre veszélyesebb. Ki kell csábítanunk Magyarországról. A jelenlegi egészségi állapota mellett csak az a biztos, ha az ön felügyelete és kezelése alatt áll!

A professzor bólintott.

- Egyetértünk. Meg kell mondanom: én szívesen vettem volna már korábban is, ha kijön. Nem sikerült rábeszelnem. Betegségének egyik eredője az anyaimádat és az a rögeszme, hogy édesanyja közelében érez csak megnyugvást. Ez a rögeszme gyógyíthatatlan, de kezelhető. Többek között erre a kezelésre használok azt a cseppet, amit féltestvéremhez Sütő úr juttat el és ami az ön italának is, hogy úgy mondjam: varázsanyaga. Sajnos, a varázsanyag készítése teljes egészében Sütő úr titka. A hatóanyag - már említettem: kettőnké. Ami az enyém belőle, ártalmas mérge, de Sütő úr, hadd mondok így, hogy szelídítésében lesz belőle az, amit gyógyászati célra használok én, és amit üzletszerzésre kamatoztat ön. Erről ennyit. Egyébként óva intem, hogy még egyszer megkísérelje elteteni láb alól a féltestvéremet.

Kundermann felháborodottan tiltakozott:

- Ki kell hogy kérjem magamnak ezt a gyanúsítást! Becsületszavamra, ez nem az én akcióm volt!

A professzor elengedte a füle mellett a tiltakozást:

- Román Mártont inkább védelmeznie kell. Érti? Több mint tízéves bizonyíték nekem a féltestvérem arra, hogy a jó hatású gyógyászati szer az egészség károsodása nélkül fogyasztható. Nekem mint féltestvér is kedves, de nem kevésbé fontos üzleti érdekem az élete. - Blumenstock kortyolt a pezsgőből. - Tehát azt mondja: csábítsam ki Magyarországról ?

- Mindenképpen. Nagyon megbolygatott darázsfészek most a Hegyaljai Egyesülés székháza.

- Igen, igen, Kundermann úr. Rossz húzás volt annak a lánynak a halála is. Én nem állítom, hogy önnek

köze volt hozzá vagy nem. De az is és a féltestvérem elleni merénylet is ostobaság, kérem. Majdnem-hogy öngyilkosság. Ismervén a magyar belügyi szerveket, most irgalmatlanul rászállnak Román Mártonra és a laboráns lány halálesetére is. És kérdelem én, Kundermann úr, mi lesz, ha valamiképpen nyomára jutnak Sütő úrnak, aki révén a féltestvérem rendszeresen kapta a szert? Mi lesz? Megmondom: lebukás. És bedugult mindnyájunk számára a magyarországi aranyforrás. A Cave Club hálózat pedig örökre lehúzhatja a rolót!

Kundermann rémálmaiban sem szerepelt mindaz, amit most Blumenstock fehéren-feketén elétárt. Látszott, meg is ijedt tőle. Kicsit remegett a szája, ahogy kérdezte:

- Akkor... mit javasol?

Blumenstock úgy érezte, átveheti az irányítást:

- Önnek is, nekem is a féltestvéremre, Sütő úrra és a találmányra van szükségünk. Igaza van, sem Román Márton, sem a feltaláló nincs biztonságban Magyarországon. Ergo: ki kell csábítanunk mindkettőt! Azonnal!

A vezérigazgató aggódva kérdezte:

- És ha nem akarnak jönni? Blumenstock határozott biztonsággal válaszolt:

- Gondolom, erre is vannak eszközeink, Kundermann úr. . . Kundermann a professzor elmenetele után legalább egy órát ült

összetöppedve a karosszékben. Aztán utasította Hildát:

- Rendelje ide nekem Difalcót.

A hajdani aranyásó rézkarcán merengett fátyolos képpel a vezér, amikor a nagy fülű kis gyilkos besettenkedett a szobába:

- Megint baj van, signore?

15

A kórház harmadik emeletén, az intenzív szoba mellett volt egy kétágyas kórterem. Itt az igazgató főorvos kijelölt betegek kaptak helyet. A szobában Román Márton egy napig magában lakott. Támadói csúnyán elbántak vele. A fején levő kötéstől csupán a füle és az arca látszott, a nyakán és a jobb válla körül a mellkasi rész volt befáslizva. Látogatása tilos volt. Senkit sem engedtek a közelébe. Időnként benézett az ajtón egy fehér köpenyes civil férfi.

Másnap szobatársat kapott. Kötözése és a begipszelés mutatta, hogy az új beteg állapota rosszabb, mint az övé. Naponta többször is bement hozzá egy nővér, és megitta vagy megigazította az ágyát. Az új sérültnek a kötözés alól csak a szeme volt látható. Sínhez rögzített bal karját, begipszelt bal lábát vékony takaró fedte. A takaró nélküli karjával és lábával enyhítette a hőséget. Szemhéjain gyöngyözött a veríték.

A rendőrség lefényképezte a szobát és a betegeket. Amikor Banának megmutatták a fényképeket, csaknem nevetőgörcs fojtogatta. Pedig el tudta képzelni, hogy a kötések, mindenféle gipszek merevsége milyen kényelmetlen lehet.

- Szegény Hód! Azt már hallottam, hogy egy szerencsétlent ilyen csomagolásban gyógyítottak meg, most hallom azonban először, hogy egy egészséges ember ilyen csomagolásban nyomorodott el.

A főhadnagy ötletét Bana eredményre vezethető megoldásnak találta. A kérdés csak az volt: bírja-e Hód napokig, amíg az esetleges látogatók révén valamit megtudhatnak.

Hód mellé összekötőt adott, akit a telefonközpontban helyeztek el. Ide szerelték a beszélgetések felvevőkészülékét is, a mikrofon Hód kötözésében volt. Egyébként kötése úgy készültek, hogy szükség esetén kiugorhasson az ágyból, és sínbe tett karral, begipszelt lábbal is cselekvőképes legyen.

A nővérke, aki esetenként bement hozzá, vizes ruhával törölgette verejtékező szemhéját, és hűsítette testének szabadon hagyott felületét.

Román Márton sajnálkozással csodálta. Mondta is a nővérnek:

- Szegény fickó. Olyan mozdulatlan, mint egy halott. Szerencse, hogy etethető és itatható.

A főorvos figyelmeztette Román Mártont, hogy az ő engedélye nélkül látogatók, idegenek a szobába nem jöhetnek. A másik beteg, akit a fény is zavart, sötét szemüveggel látták el.

Román Márton első látogatóját a főorvoshoz irányították. Elegáns, szemüveges úriember volt.

- Dávid Blumenstock professzor vagyok Ausztriából. Román Márton a féltestvérem.

- Kolléga? - tudakolta a főorvos.

- Elnézést, félreérthető volt a bemutatkozásom. Idegspecialista vagyok.

- Üdvözlöm. Doktor Csetneki igazgató főorvos. Bátyjának csúnyán roncsolódott a koponyája. A halántéka mellett is erős ütést kapott. A fejsérülés egymagában halálos lehetett volna. Bal mellkasában négy bordája törött. Igen erős fájdalomcsillapítókat kap. Agyi sérülést nem lehetett megállapítani. . . Tud ön arról, hogy a bátyját a közelmúltban rövid ideig idegstanatóriumban kezelték?

- Igen... Az orvos véleménye szerint bátyám épelméjű, és csak az általa rendellenesnek ítélt dolgokra reagál zavarodottan.

- Az itt tanúsított magatartása alapján nem tapasztaltam, hogy szellemileg ne lenne egészséges.

- Mit javasol, főorvos úr, mikor látogassam meg? Ő még nem tudja, hogy itt vagyok.

- Ha van ideje Budapesten maradni, inkább várjon még.

- Kérem - Blumenstock búcsúzni készült. . . - Szeretném azonban önt felkérni, vállalja el bátyámat saját betegének. Erről nem szükséges, hogy ő tudjon. Itt a névjegyem és a hotel telefonszáma, amelyen értesíteni lehet.

Zárt borítékot tett az igazgató főorvos asztalára. Látszott, hogy a névjegyen kívül mást is tartalmaz.

Amikor a gondnok a fájdalomcsillapítóktól elaludt, Hód megkérte a nővért, hogy sétáltassa meg a folyóson. Idegesítő volt a mozdulatlanság, bőre a kötések alatt csúnyán viszkedett. Pedig türelemmel viselte a kényszerítő kényelmetlenséget.

Román Márton második látogatója a rendőrségtől jött. A támadás körülményeiről kérdezgette.

A beteg mellkasi fájdalmakat, fejében forró zsi bongást érzett. Ezeket már megszokta, de ha mozdult, feszítő és lüktető fájás kínoztta. Agyát azonban tisztának vélte.

Hód is úgy találta, hogy Marci esze sokkal jobban vág, mint az utóbbi időben. Behunyt szemmel hallgatta a párbeszédet.

- Tehát hogy történt?

- Moziba akartam menni... De nem kaptam jegyet. Sétálgattam a Nyugati pályaudvar előtt, azután haza tartottam.

- Hány óra lehetett?

- Nem tudom. A mozi nyolckor kezdődött volna.

- Folytassa, Román úr. De ha érzi, hogy fáj a beszéd, pihenjünk.

- A Jókai utcai kaput kinyitottam, készültem bemenni, amikor megszólított egy férfi.

- Hogy nézett ki?

- Nem figyeltem. Feléje fordultam ugyan, de nem törődtem vele, a kérdését sem akartam meghallani.

- Magas volt? Milyen idősnek ítéli? Hogyan öltözködött?

- Soha nem figyeltem senkinek a ruházatát. Várjon... Olyan magas lehetett mint én, harminc-negyven

éves. A kabát alól kapta ki, amivel megütött. Fájdalmat éreztem a homlokomon.

- Beszélte előtte vagy közben valamit?

- Amikor megszólított, már beléptem a kapun, úgy fordultam hátra. Egy pillanatra szemben voltam vele, de sodró erővel mellbe vágott, így tántorogtam be a sötét kapualjba... Próbáltam védekezni... Hirtelen haragomban meg is tudtam volna ölni. Egyik ütéssel kicsit ellöktem, de akkor egy másik, egy kisebb ember is megjelent a kapu nyílásában. Ez hátulról torkon ragadott, elveszítettem az erőmet. Villámlásokat láttam, és szikrazuhatag hullott a szemembe. Azután már nem láttam, és nem éreztem semmit... Itt tértem magamhoz.

A nyomozó kérdéseivel igyekezett könnyíteni a beteg vallomásán. Tesztszerűen fogalmazott, hogy Román kiválaszthassa a helyes választ.

- A második emberről megállapította, hogy kisebb volt, mint maga. És az első?

- A kisebbik nagyon fürge volt. Keze, lába, teste úgy mozgott, mintha rángatták volna. Bizonyosan tudott karatézni.

- És az első? - tért vissza a megválaszolatlan kérdésre a rendőr. -Milyen frizurát viselt? Valamilyen jellegzetességet nem vett észre rajta?

- Kerek, fekete sapkája volt. A haja körben kilátszott.

- Honnan közelítette meg magát?

- Aki megszólított, hogy várjak egy kicsit, már ott állt a kapuhoz közel. Amikor beléptem, váratlanul ugrott nekem.

Amennyit a beteg elmondott, abból a nyomozó megértette, hogy meglepetésszerű támadással, a kinyitott kapu mögött akartak elbánni vele. A támadók jól számítottak. Az akció után a kaput bezárva, a gyilkosságot csak az épületben tartózkodók fedezték volna föl.

- Ha találkozna velük, megismerné őket?

- Ugyanolyan körülmények között, ugyanott, hogyha mozzanataiban is meglevenedhetne előttem, talán igen. De így elképzelve, nagyon bizonytalan.

- Haragosa van?

Románnak a telefonfenyegetések jutottak eszébe. Azoknak akkor sem tulajdonított fontosságot. Nagy valószínűséggel hallucinációnak hitte. Meg volt győződve arról, hogy azoknak nem lehet kapcsolata a támadással. Aki megfenyegette, csak az épületben tartózkodhatott. Most is bejuthatott volna a székházba, értelmetlen dolog lett volna őt a kapu előtt várni.

- Azt hiszem, összetévesztettek valakivel.

A nyomozó határozottan vélekedett, hogy magabiztos hiedelméből Románt kiábrándítsa és gondolkodjék a támadás okához kapcsolódható személyekről.

- Ne higgye, hogy összetévesztették. A kapun más nem jár be. Magát a kapunál várta, aki megszólította. Az udvarban más nem lakik.

- De igen. Bótáékon kívül Matkó Simon, a fűtő.

- Képzeletben álljon vele a tükör elé. Összetéveszthetők maguk ketten?

- Hát bajosan...

Ha a betegárs Hód nem ismerte volna jól a főnökét, csodálkozott volna, miért engedte Román Márton közelébe Emil Steinert, akinek lebukását Pintér alezredes mesélte el. A főorvos maga vezette be, majd megnézte a másik sérültet, igazított sötét szemüvegén és kiment.

Steiner azzal kezdte:

- Ki ez a szerencsétlen?

- A főorvos betege. Valami gazdag muki. Úgy mondják, karambolozott.

Steiner halkán suttogta:

- Várjunk egy kicsit, míg elalszik.

Hód egyre lassúbbodó lélegzet után mozdulatlansággal és az alvó szuszogásával érzékeltette, hogy hamar elaludt. Akkor Steiner közel hajolt a gondnokhoz.

- Nézze, Román úr. Higgyen nekem, közös az érdekünk.

- Ha nem megy el - sziszegte dühösen Román -, ide hívom a főorvost... hogy tegye ki és soha ne engedje be hozzám. Hagyjon békén! Telefonon is megmondtam, hogy nem ismerem magát, nem is akarom ismerni. Nem érdekel, ki küldte. Maga közönséges szélhámos, vagy felbérelt provokátor.

Marci egyre ingerültebb lett. Suttogva beszélt, és az nem arra vallott, hogy másokkal is közölni szándékozna mondanivalóját. Steiner azonban nem tágitott.

- Mondja meg, hol találom Sütő urat, és már itt sem vagyok.

- Nem ismerek semmiféle Sütő urat!

- Kundermann úrról sem hallott?

- Nem.

- Riese urat sem ismerte? - makacskodott Steiner.

- Őt sem ismerem. Menjen a fenébe!

- Én nem az kérdeztem, hogy ismeri-e, hanem, hogy ismerte-e. Mert hogy halott.

A gondnokot ez sem lepte meg. Ezzel már eléggé bizonyíthatta volna Steinernek, hogy valóban nem ismerte. De Steiner nem adta fel a küzdelmet. Mindenáron meg akarta tudni, hogy ki az a Sütő. A rendőrségről azért engedték ki, hogy ezt kiszimatolja. Ennek ellenében ígéretet kapott arra, hogy ha végrehajtja a megbízást, elengedik. És mehet haza. Utoljára megpróbált ráijeszteni Román Mártonra. Azt remélte : a támadást követően ez talán eredményre vezet.

- Oké, hogy fél és senkiről nem akar tudni. De az talán érdeklő, hogy a támadóknak mi lehetett a célja? Nézzen magára. Nem akarja észrevenni, hogy útban van valakinek?

- Ehhez semmi köze - mormogta Román.

- Stimmel. Lehet, hogy maga egyiket sem ismeri azok közül, akiket kérdeztem, Sütő kivételével. És lehet, hogy Kundermann is ismerős, ha máshogy nem: hallomásból. Ő az, aki megvásárolja Magyarországról azt a szert, amiről maga is tud, és amit maga is használ. Lehet, hogy fogalma sincs, ki csinálja, de azt biztosan sejti vagy tudja, hogy kitől kapja. Nekem elég ennyi is. Azzal az emberrel akarok beszélni. Sütő úrnak sem mindegy, magának sem. Ha tudtam volna előbb is találkozni vele, talán elkerülhette volna ezt a támadást. Én azzal a megbízatással jöttem, hogy figyelmeztessem Sütő urat. Elöttem ezzel a céllal jött volna Riese is, akit megöltek, még mielőtt találkozhatott volna vele. De kinyírtak egy másik embert is.

- Magát miért nem ölték meg? - kérdezte Marci, hogy kontrollálhassa látogatója igazmondását.

- Mert még nem tudnak rólam. Ha megtaláltam Sütő urat és figyelmeztettem, máris menekülök.

- Jobban tenné, ha már most iszkolna.

- Csakhogy engem jól megfizetnek, ha figyelmeztetem Sütő urat. Érti már?

Marciban összeállt valami feltevésféle. Két ember azért halt meg, mert Sütőt ismerte. És Edit?... Lehet, hogy őt is azért ölték meg, mert ismerte Sütőt? És most őt is azért akarták kinyírni, mert azt hiszik, hogy neki is ismerős Sütő? És a telefonfigyelmeztetések? Lehet, hogy azért hagyták helyben ilyen csúnyán, mert a figyelmeztetéseket nem vette komolyan? Egyáltalán, ki a fene lehet az a Sütő, akit ilyen veszélyes ismerni?

- Ide hallgasson, jóember - mondta. - Meg kell értenie: nem ismerem Sütő urat. Nem ismerem, pedig a

történetek után én is szeretném megismerni.

- Lehet, hogy álnév. Gondolkozzon... Nem sejti?

Marci gondolkodott. Steinert kiküldte, szívjon el egy cigarettát, és nézzen jól körül.

Az ügynök a folyosón elhaladt a nővérszoba előtt, azonnal ráköszöntek.

- Nem megyek még el... Csak elszívok egy cigarettát.

Hód, ahogyan eddig is, ezután is egyenletes, lassú lélegzetvétellel tettette az alvó beteget. A sötét szemüveg alatt csak néha-néha nyitotta fel szempilláját, annyira, hogy lássa: mi történik körülötte. Marci hosszan figyelte őt. Steiner nemsokára visszatért.

- Erre a környékre senki nem jöhet. Örülhet neki, hogy ide került. A beteg még mindig az összefüggéseken és Sütő személyén gondolkodott.

- Bárhogy is töröm a fejem - közölte -, nem tudok segíteni magának. Higgye el, engem is érdekelne Sütő személye. Megpróbálom kikutatni. Keressen maga is valami megoldást. Ha megtudta, szóljon nekem. Elszámolni valóm lenne vele.

Steiner hitte, amit Román mondott. De vajon a rendőrség is elhiszi a kudarcot? Meg tud-e így is szabadulni a zsaruktól? Nagy kár, hogy nem találta meg Sütőhöz a kapcsolatot, két legyet üthetett volna egyszerre: elbúcsúzhatna a nyomozóktól és megbízója, Hörgen úr is fizetne.

Hódot megnyugtatta Marci és Steiner beszélgetése. Az eredmény is hízelgett neki. Megerősítette Románról kialakított véleményét és azt, hogy elsősorban Sütő személyének felderítése a lényeges. Steiner látogatása után megkérte a nővérkét, sétáltassa meg egy kicsit. Már egészen jól ment a járkálás. Hódot a folyosói séták alkalmával tájékoztatták az eseményekkel kapcsolatos nyomozás fejleményeiről. Ilyen tájékoztatás során tudta meg, hogy Marcit rövidesen meglátogatja egy külföldön élő testvére. A testvér, amióta Budapesten tartózkodik, csak Román Márton főorvosával találkozott, de annál többször megfordult a Váci utca elegáns szórakozóhelyein és az Átrium Hyatt Hotelben, ahol ismerkedő szépségek társaságában szokott vacsorázni. Költekezése a külföldiektől megszokottakhoz képest szolid, de semmiben nem korlátozza magát.

A pontos leírásból Hód ráismert a professzorra. Szintén a főorvos kísérte be, Román gyógyulásáról a legjobb véleménnyel volt.

- A találkozájukat úgy időzítettem - súgta a főorvos -, hogy Román úr betegtársa a nyugtató hatása alatt jól aludjék.

Blumenstock úgy vélte, hogy ez az előzékenység nem csak személyének szól, hanem annak a borítéknak is, amelyben a névjegyét svájci frank fémjelezte.

- Örülök, hogy jól vagy, Márton - kezdte, és mintha valóban örült volna. - Már voltam itt, de az állapotodra tekintettel nem zavartalak. Jobbnak láttam azt is, ha előkészítem a látogatásomat. Hogy érzed magad?

A gondnok is örült a messziről jött rokonnak.

- Köszönöm, testvér, jól. Semmire sem lehet panaszom. Ebbe a különszobába tettek. Biztos tartottak attól, hogy itt a kórházban fejezik be a tettesek a munkájukat. Egyébként már vártalak... Mostanában nagyon sok csalódás ért. Talán legjobb volna már nem is élni.

- Ne butáskodj, Márton! Köpj mindenre, ami nem jó és ami neked nem kell. Megteheted - Blumenstock hangja fojtottá vált. - Gyere ki hozzám. Ha csak rövid időre is. Közben elcsendesülnek körülöttem a bonyodalmak... Úgy látszik, érdekeket veszélyeztetted, hogy ezt csinálták veled.

- Te tudod, miért tették? - lepődött meg Román.

- Csak sejtem. De sejtelmem ritkán csal - mondta a vendég nagyon elővigyázatosan. Nem akarta, hogy ez téma legyen kettőjük között.

A beteget azonban nem lehetett ennyivel kielégíteni. Éppen Steiner látogatása volt az, ami elindította

gondolkodásában az ördögmotollát.

- Járt nálam egy Emil Steiner nevű egyén, nem ismered véletlenül?

- Emil Steiner? Nem ismerem... Mit keresett nálad?

A kérdés azonban elárulta Marcinak, hogy ezt a Steiner-féle látogatást a testvére különösnek tartja. Gyanította, hogy a professzor ismeri Steinert, de elővigyázatosságból nem szól róla. Különben miért kérdezte volna, hogy mit keresett nála? Arra gondolt, hogy felfedi a beszélgetés témáját, és a testvére reakciójából, esetleg a tanácsokból fogja megtudni az igazat.

- Valamilyen Sütő úr felől érdeklődött. Blumenstock hirtelen kérdezte:

- És te?

- Én semmiféle Sütő urat nem ismerek. Pedig nem ártana ismernem. Steiner szerint neki köze van ahhoz, hogy engem megtámadtak.

Blumenstock sokat tudóan vélekedett.

- Marhaság. Kinek mi érdeke volna, hogy téged bántsanak? Ártottál valakinek? Útjában vagy valakinek? Gondolkozz!... Ezt csak azért mondom, nehogy tévútra kerülj. Nehogy olyanok között keresd a rosszakaródat, akik között nem találhatod meg.

- Miért mondtad, hogy érdekeket sértettem? Ezzel te is azt mondtad, hogy útjában vagyok valakinek. Akit te ismerhetsz. Akkor tudj arról is, hogy két alkalommal már fenyegettek. Azt is mondta a telefonáló, hogy kíméletre nem számíthatok. Eltaposnak, mint egy poloskát.

A testvér kétségbeesett.

- De hát mit csináltál?

- Semmit. Odahaza voltam, és ittam az italból, amit te küldesz nekem.

- Beszélte ezekről valakivel?

- Nem.

- Jól tetted.

Hód alig bírt nyugton maradni az ágyban. Tehát Román Márton a támadás előtt kétszer is életveszélyesen megfenyegették. És a szer, amely a Cave Gold hatóanyaga, ezek szerint ettől az ausztriai professzortól származik. Román mellett tehát ez a második kulcsembert. Nem beszélve az inkognitóban rejtőzködő Sütő úrról. Izgatottan figyelt tovább, mikor Blumenstock úgy mellékesnek tűnően megjegyezte.

- Különben Gitta üdvözl. Sokat gondol rád, és szeretne veled találkozni.

Marcira jól hatott a hír. Mosolya boldogságot árult el.

- Mikor jártál Hamburgban?

- Mielőtt eljöttem. Láttam a filmjét is.

- Sokkal szebb volt szökén. És mondd meg neki, ha találkozol vele, hogy lehet ő a lábakon járó örület, én csak akkor fogok örülni utána, ha ismét szőke lesz.

- Pedig most ő primadonna a szakmában.

Hód az utolsó mondatnál értette meg, hogy miről beszélnek. Eszébe jutott Bana beszámolója a horgásztanyán, a halászlé készítése közben. Bányász Aliz, Csomós Gizella és a harmadik. Ez lesz Gitta. Ennek Bana nem említette a nevét. Arra viszont emlékezett, hogy erről mondott a legtöbbit. Fekete szemű szépség, kreol bőrrel. Magyarországon még szőke volt, és üzleti érdekből festette a haját feketére. Marci valószínűleg közeli kapcsolatban volt vele, ha most üzent neki. És vajon miféle filmben szerepelhetett a nő, ha Román Márton tudja, hogy szökén szebb volt?

- Nem lehetél rossz nála - folytatta Blumenstock -, ha gondol rád és üzen. Nekem még egyikük sem

üzent ilyet, hogy szeretne velem találkozni. Irigylem az adottságaidat, Márton... Van most nőd?

- Nincs és nem is lesz.

- Hülyeség.

- Igen, hülyeség. De ha te egyszer megtudod, hogy milyen a nő igazi íze, ha szereted, akkor te is válogatni fogsz.

A testvér értette, miről beszél Marci. De ő más véleményen volt. Ő csak kezelte az ilyen ügyeket.

- Szóval Gitta nem felejtett el. És milyen gyönyörű lenne a találkozások!

- Én már nem akarom.

- Miért nem?

- Még kérded?... Itt hagyott, és elhagyott.

- Honnan tudod, hogy elhagyott? Te maradtál itthon! Szerintem vár téged. Én a helyedben találkoznék vele. Feledtetné azt a laboráns lányt, és kikerülnél ebből a káoszról, ami körülvesz.

- Nagyon jól tudod, hogy miért maradok. A professzor ismét befolyásolni próbálta:

- Kintről éppen úgy hazalátogathatnál édesanyád sírjához. És egészen más életet élhetnél. A kezelése is könnyebb lenne. Ha nagyon akarnád, vehetnél egy kis házat az itthoni látogatásaid idejére. És amikor hazajössz, te lennél a nagymenő. Hoznád a valutát... De nem akarlak ezekkel fárasztani.

- Nem fárasztasz, szeretek veled beszélgetni. Igazán csak te vagy, akivel őszintén beszélgethetek.

- Na látod. Ha megjönne az eszed, gyakrabban lehetnének együtt is.

A testvér a támadás részleteiről, a rendőrségi kihallgatásról, a kórházi ellátásról, a főorvosról érdeklődött még. Hódott ez hidegen hagyta. A hallottakat fontolgatta. Mi oka lehetne Blumenstocknak, hogy Román elhagyja az országot, mert a napnál is világosabb, hogy a professzor a csábítás apró trükkjeit alkalmazza.

Aztán egyszer csak Blumenstock megkérdezte:

- Valóban szeretnél találkozni Sütő úrral?

- Minél előbb, hogy megkérdezhessem: mit ártok én neki...

A testvér nyomatékkal válaszolt:

- Lehet, hogy hamarosan módod lesz rá, Márton.

Odakint ismerős női hang a nővértől érdeklődött Román felől. Kisvártatva Kati lépett a kórterembe. A beteg felujjongott örömeiben.

- Kati! Hát maga is meglátogat? Úgy örülök... Gondolni sem mertem volna rá.

Kati, mintha nem is látná a vendéget, odament Románhoz, és finom pusztit lehelt az arcára.

- Ugyan, Marci - korholta -, maga ezt furcsának veszi? Már régen bejöttem volna, de nem engedtek. Mindennap érdeklődtünk Teri nénivel. Telefonon mindent elmondtak magáról. Nagyon örülünk, hogy jól van.

- Ismerje meg a testvéreimet - jelzett Marci az ágy végénél álldogáló férfit.

Kati rácsodálkozott:

- Magának testvére is van? Még soha nem beszélt róla.

- Blumenstock professzor vagyok - mutatkozott be a férfi. - Nem élek Magyarországon, ritkán találkozunk és ritkán juthatok Mártonnak eszébe, hogy még nem beszélt rólam.

- Blumenstock?

- Igen. Márton féltestvére.

Hód a sötét szemüvege alól is jól látta, hogy a professzor amúgy férfi módra, talán kissé szemtelen és vetkőztető pillantással nézegeti a lányt, aki kétségtelen: remekül mutatott feszülő nadrágjában, blúza pedig igen előnyösen hangsúlyozta női mivoltát.

Aztán udvariasan búcsúzott:

- Én már készültem és megyek is, kisasszony. Nem zavarom magukat, beszélgessenek. Mártonnak, látom, jólesik ez a látogatás, és el sem tudja titkolni hogy örül. Szervusz, Márton.

A professzor várta, hogy Kati nyújtsa a kezét. De a lány nem mozdult.

- Viszontlátásra, Kati. Ne haragudjék, hogy így mondom, de nem tudom másként szólítani - mondta, és már indult volna.

Kati most nyújtotta a kezét.

- Mónus Katalin vagyok. Viszontlátásra.

Hód úgy vette észre, hogy a lány mintha pillanatokra benne felejtette volna kezét az elegáns férfi tenyerében...

16

A nyári zápor utáni délután kellemesnek és szépnek ígérkezett. Kati dudorászva, nevetgélve készülődött. Kicsit gondosabban csinosította magát, mint máskor. Az illet nem lehet nem észrevenni egy asszony szemének, különösen, ha kíváncsi is a készülődés láttán.

- Igazán csak kirakatokat fogsz nézegetni? - firtatta Bótáné. Nem nagyon mert kérdezősködni, és Kati kitérő válaszaiba sem tudott belekötni.

- Olyan hihetetlen ez, Teri néni?

- Igen, mert nagyon csinosítod magad.

- Azt akarom, hogy megforduljanak utánam. Ezt szeretem és jól szórakoztat.

Bótáné szívesen anyáskodott Kati felett, most is kedve lett volna tanácsokat adni, de a lány ezt ritkán fogadta el. Mióta együtt vannak, szóváltás nem volt közöttük, egy rossz mozdulatot sem tettek egymásnak. Ezért is óvatoskodott Bótáné, nehogy megromoljon a kapcsolatuk. Kati határozott egyéniség volt, minden megnyilatkozásában látszott, tudja, mit és miért tesz. Az elhatározásaiban sem lehetett megingatni. De azt soha nem tapasztalta Bótáné, hogy ne lehetett volna benne megbízni.

- Kár, hogy nincs itthon Simonka - mondta. - Ha így látna téged! Nagyon szép vagy, Katikám. Csinos ez az új ruhád is. Neked éppen azok a színek állnak jól, amik szegény Editkémmek is.

Bótáné közel volt ahhoz, hogy elérzékenyüljön. Ez egyáltalán nem lett volna kedvére Katinak. Nem hiányzott, hogy Bótánét vigasztalnia kelljen, ami az ő hangulatát is megrontotta volna. Megölelte az öregasszonyt.

- Hát nem tetszett észrevenni? Direkt azt akarom, hogy minél jobban hasonlítsak Editkére. Hogy éppen olyan szép legyek, mint ő, hogy engem is éppúgy tessék szeretni, mint őt.

Bótánénak jólesett a kedveskedés, felderült a képe, mosolygott, de bátortalanul örült, mert le kellett küzdenie az emlékekbe visszafurakodó gondolatait. Legszívesebben magához vonta volna a lányt, de tartózkodott, hogy meggátolja a készülődésben és ne gyűrje össze a ruháját.

- Olyan vagy, Katikám. Talán még szebb is. Edit nem volt ilyen határozott, ilyen felnőtt viselkedésű. Csak emiatt nem féltetek. Bátrabb vagy, mint egy férfi. És izmosabb is... Legény legyen, aki téged a lábadról levesz.

Bótáné azon törte a fejét, hogyan tudna a szeretetért viszonzásul Kati kedvébe járni. Eszébe jutott az ékszer. Odament a szekrényhez, amelyben Edit megtartott ruhái függtek és azok az emléktárgyak,

amelyektől nem akart megválni. Edit kézitáskájában, ahol a személyes iratai, iskolai bizonyítványok, fényképek és csecsebecsék voltak, ott tartotta arany karikafülbevalót is. Kivette, megforgatta a tenyerében, nézegette, látszott, hogy elgondolkodik. Észrevette, hogy Kati meglátta. Mint a csínytevésen kapott gyerek, pirulva mondta:

- Ezt neked adom. Vedd fel, hogy még inkább olyan légy, mint Editkém.

- Nem, Teri néni, nem fogadhatom el.

- El kell fogadnod, kislányom... Ilyet én nem hordhatok, eladni semmi pénzért nem adnám el. Rajtad tetszeni fog, és az nekem többet ér.

Kati tudta, hogy nem szabad ellenkeznie, úgy lesz leghamarabb túl ezeken a perceken.

- Jaj, de szép! Nagyon köszönöm, de csak ha viszonzhatom majd valamivel.

- Jól van, Katikám. Te tudod, mit csinálsz.

Katit tényleg szépítette a fülbevaló. Nézegette magát a tükörben, gyerekes örömmel mutogatta Bótánénak is, akinek szemében fénylett a boldogság, de sarkaiban ott csillogott az emlékezés könnycseppje is. Odament megint a szekrényhez, a táskából kivette a fülbevalóhoz tartozó nyakláncot, az égetett zománc medáliával.

- Vedd fel ezt is. A fülbevalóhoz kapta Edit.

Kati tiltakozni akart. Bótáné szeretetre méltó naivitással mentegetőzött.

- Ne tiltakozz, ezt nem adom neked... de a nyaklánc és a fülbevaló együtt, meg ez a takaros kis ruha! Nem lesz nálad szebb Pesten. Ha szőke lennél és egy kicsit alacsonyabb, le sem tudnám tagadni, hogy a lányom vagy.

Kati ismét magához ölelte a sovány öregasszonyt, akinek a szíve, a jóindulata, a szeretete, úgy látszik, nagyobb volt mint ő maga.

- Köszönöm, Teri néni. A láncot visszaadom, és legközelebb csak akkor tessék kölcsönözni, ha...

- Ha olyanak akarlak látni, mint a lányomat. Ugye, ezt akartad mondani?

- Igen. - Kati örült, hogy Bótáné a maga módján fogalmazta meg, amit ő félt kimondani.

Katinak találkája volt, de erről nem akart beszélni. Tulajdonképpen azért is készülődött különös gonddal.

- Mikorra jössz haza?

- Sötétedésre itthon vagyok.

Blumenstock már várt rá. Bent ült a Tangó bár szalonjában, ahol néhány, fotelekkel övezett asztalon kívül csak játék automaták voltak. A tompított, szinte sötét hangulatú fény banálisán hatott. A fényűzőséget utánzó kárpitokkal együtt harmadosztályú cukrászdának sem tűrték volna meg Ausztriában. Blumenstock nem szívesen választotta ezt a helyet, de félt, hogy Kati, akit Román Márton falusinak mutatott be, nem tud majd viselkedni, és feszélyezve érzi magát.

Annál nagyobb volt a meglepetése, amikor a lány megjelent. Öltözködésében, viselkedésében túltett a Váci utcai csinibabákon. Finomságával, egyszerűségével, festék nélküli természetes szépségével és formájával a külföldi szalonokban is versenyképes lett volna.

Blumenstock azonnal belátta, hogy nem lesz könnyű dolga Kattal. Amit partnere rendelt, ő is azt kérte: konyakot és kávé. A pincér kérdezetlenül is tudta, hogy milyen konyakot vigyen, mennyire lehet az új pénztárcáját kinyitítani.

Blumenstock jól fésült, modern őszes frizurája, vékony aranykeretes szemüvege, sportos alakjára szabott elegáns galambszürke nyári öltönye, ápoltsága nem illett az olcsó dekorációs környezetbe. Katiból ki is kívánczolt:

- Gazdag ember, szegény helyen...

- Nem volt jobb ötletem, de ha nem érzi jól magát... Kati szabadkozott.

- Maradjunk. Úgyis az az elképzelésem, hogy nem fog ártani nekünk egy kis séta, közben nézegetjük a kirakatokat. Kimehetünk a Dunakorzóra is.

Blumenstocknak nem tetszett az ötlet. Túl volt már a diákos sétáló korszakon. Ha szórakozásról van szó, inkább ül vagy fekszik, esetleg táncol, ha nagyon muszáj. De még nem mondott ellent.

- Sejtí, miért kértem ezt a találkozót?

- Nem gondolkodtam rajta. De ha kérdezi, azonnal is megválaszolhatom.

- Nos?

- Udvarolni és szórakozni akar.

- Miből gondolja?

- Csupán a korkülönbségből, az eleganciájából és a körülményekből.

Kati merészsége tetszett az elegáns úrnak. Jól tudta, hogy a korkülönbséget az ilyen természetű találkánál nem kell figyelembe venni. De diplomatikus volt.

- Ha kedve van szórakozni, részemről a szerencse. De egészen másról is szeretnék beszélgetni.

Katit meglepte a válasz.

- Akkor tehát tévedtem. Másodszor nem akarok. Tessék, magáé a szó. . .

- Először is szeretném megköszönni, hogy Mártont meglátogatta. A gyógyulásában ennek nagy szerepe lesz. Maga is láthatta, mennyire örült szegényke.

A lekicsinylő megjegyzés nem tetszett Katinak.

- Ha így beszél, nem lesz magáról jó véleményem. Egyáltalán, miből gondolja, hogy Márton számalomra méltó?

- Nem a maga száalmáról van szó. Ne értsen félre. Az enyémről pedig egyáltalán. Ismeri maga őt?

Kati meggyőződéssel mondta.

- Amennyire embert meg lehet ismerni, igen. Kevesen dicsekedhetnek annyi emberi értékkel, mint ő.

- Köszönöm, ez jólesett. Ezek után könnyű lesz a dolgom. Ha elmondtam, annak is nagyon fogok örülni, ha vacsorára a vendégem lesz.

- Csakhogy én nagyon korán vacsorázom.

- Keresünk olyan helyet.

- Akkor rendben.

A pincér nagy sokára hozta a konyakot és a kávé. A kiszolgálás gyorsaságát, udvariasságát legszívesebben kifogásolták volna, ha lett volna értelme. Mindketten összenéztek, megmosolyogták a pincért, egy volt a gondolatuk és a véleményük is.

- Majd én is ilyen gyors leszek a fizetésnél - mondta Blumenstock. Koccintottak, a férfi megitta a konyakot, és elkészítette a kávéját a tejszínnel és cukorral.

- Nekem nagyon kedves testvérem Márton - mondta közben. - Sajnos, keveset vagyunk együtt, pedig sokszor a segítségére lehetnék, és kellene is, hogy legyenek.

- Miért?

- Idegileg nincs rendben.

- Azt mondja?

- Ne értsen félre, nem tartom sem bolondnak, sem örültnek. Az idegei finomak, ebből következően betegesen érzékeny. Sajnos a körülményei sem rendezettek, aminek egyedül ő az oka.

- Ezt hogy értsem?

- Benne kísértetiesen élnek emlékek, amiktől vagy amikből nem tud, de nem is akar szabadulni.

- Emlékek? Milyen emlékei lehetnek? Soha senkivel nem találkozik.

- Ne abból induljon ki, hogy most ilyen. Az édesanyjával kapcsolatos emlékei mellett nyomasztóak a szerelmi kudarcai.

- Szerelmi kudarcok?

- Igen. Elárulom ezeket a legbensőbb titkait, mert szeretném, ha a segítségére lenne.

- Kezdem nem érteni.

- Márton alaptermészete pesszimista. Az ilyen ember a legkisebb kudarcot is tragédiának tekinti. A világ legtermészetesebb dolga, hogy egyszer befejezzük az életünket. Igaz, az édesanyja a korától még élhetett volna, de az élet terheitől megroppanva viszonylag korán meghalt. Ezt mindenki természetesnek tudná felfogni, ő nem. Úgy jár az édesanyja sírjához, mintha élő látogatna. Soha nem voltak barátai. Amikor ideje lett volna, hogy élettársat keressen magának, ennek érdekében sem sokat tett. Ő az az ember, akit el lehet venni férjül. És jól járnának vele. Szerencsésnek mondható kapcsolatai voltak az utolsó években, taval, tavalyelőtt és az idén is. Szinte sorozatszerűen. És sorozatosan érték csalódások is.

- Hogyhogy?

- Neki a szőke a zsánere. Ebben nagyon közös az ízlésünk. Volt egy lány: Gitta. Korban is illettek egymáshoz. Fekete szemű, szőke szépség volt, ízig-vérig boszorkány. Ő maga sem vette észre, hogy a Mártonnal kapcsolatos flörtből szerelem lett. A testvérem már a házasság gondolatával foglalkozott, amikor a lány két évvel ezelőtt egy külföldi útja végén Nyugaton maradt. Most Hamburgban egy klubban dolgozik, de akkor fogalmazok jobban, ha azt mondom, hogy abban a klubban a szépségét és boszorkányos tudományát kamatoztatja. Nem is kis pénzért. De még mindig szereti Mártont. Nemrég találkoztam vele, nekem mondta, hogy még most is férjhez menne hozzá. Tulajdonképpen Gitta volt Márton egyetlen nagy szerelme, akinek majdnem a helyébe lépett a Bóta lány. Tudja, aki olyan szerencsétlenül járt.

Kati úgy látszott: be akarja fejezni a témát.

- Remélem, Márton hamarosan felgyógyul. És megtalálja az igazit Gittán kívül is.

- Én kedvezőnek tartanám, ha Gittával.

- Egy konzumnővel?

Blumenstock nem akart vitázni.

- Eltértünk a témától - mondta -, még semmit sem szóltam arról, amit szeretnék, és semmit nem tudtam meg arról, hogy lehetünk-e partnerek Márton dolgában.

- Mindenben lehetünk. - A mondat határozottnak és kacérnak hangzott.

Blumenstock azonban elengedte a füle mellett.

- Marci érzelmeit átítatja egy nem természetes életfelfogás. Nem jó ez neki, mégsem tesz ellene. Amivel beéri és amit elfogad, voltaképpen egy magánkúra, amihez a gyógyszer én rendszeresen elküldöm.

Katit nagyon érdekelte a kúra.

- Maga? És Ausztriából? Blumenstock folytatta.

- Ez a gyógyszer csak arra jó, hogy stagnáltassa a beteg állapotát. Esetenként, amikor öngyilkosságra is képes lenne, letargikus állapotában ezzel a medicinával kábítja el magát. De ez nem megoldás. Be kellene őt dobni a nagy vízbe. Az életbe. Biztos, hogy nem fulladna meg. Ha szükséges, tud a létéért küzdeni. Ebben kérem a segítségét.

- És mit tehetnék én?

- Nagyon keveset kellene. És a legtöbbet érhetnék el vele. Láttá mennyire örült magának? Menjen be hozzá máskor is. Elintézem, hogy minél hamarabb kijöhessen a kórházból, ha maga megígéri, hogy patrónusa lesz, ha gondját viseli, viszonzásul...

Kati megszakította.

- Amit kér, nagyon szívesen. De nem tartok igényt a viszonzásra. Kissé sértő volt a befejezetlen megjegyzése.

- Nem lett volna sértő, ha végighallgat.

- Bocsánat.

- Viszonzásul meghívom magát. Jöjjön el. Akár egyedül, akár gardedámmal hozzám Ausztriába két-három hétre, akár egy hónapra is, de hozza magával Marcit. Ha szükséges: hitegesse. Kint lesz módunk a többit megoldani.

- Gondolja, hogy Mártonnak szüksége van a hitegetésekre? Kati gondolatai tükröződtek az arcán. Blumenstock ezt félreértette.

Kétkedést, hitetlenséget velt. Taktikusan bátorította hát.

- A maga személye, a közelsége, egészséges életfelfogása alkalmas volna arra, hogy Mártonnak megmutassa a helyes életmódot. Közben maga is jól érezné magát, ezt garantálom. Üdülhetne, pihenhetne, végső soron szórakozhatnánk is, nem kellene mindig csak Mártonnal lennie...

Katinak - ezt regisztrálta a férfi - nem volt ellenére az ajánlat.

- De még soha nem voltam külföldön. Útlevelem sincs. Nem tudom, megkapnám-e.

Blumenstock fölényesen mosolygott:

- Ha csak ez az akadály, ebben segítségére lehetek.

- Ezt még megbeszéljük. Az elhamarkodott döntés sose jó...

- Rendben - egyezett bele vidáman a professzor. - Akkor jöhet a vacsora? Van valami konkrét javaslata? Örülnék, ha valami nagyszerű helyet választana. Szeretnék egy kicsit udvarolni. Kíváncsi lennék, milyen eredménnyel tudok még csábítani.

A lány gondolkodni látszott.

- Mit szólna például a Várhoz? A professzor lelkesedett.

- Nagyszerű! Fizetek!

Blumenstock az utcán leállította a legelső taxit.

- A Halászbástyára. A Szent István szoborhoz.

Az étterem, az elegáns és remek vacsora, majd a bár már egészen más hangulatot keltett. Blumenstock otthonosabban, Kati felszabadultabban érezte magát. A Scotch whisky is megtette a hatását. A férfi a lány kezéért nyúlt:

- Van partnere?

Kati pillanatnyi szünet után válaszolt:

- Most nincs.

- És mit szólna egy öreg úr szórakoztatásához?

A lány felkacagott. Humorosnak tűnt, hogy az ötven éven aluli férfi, aki az ápoltság és finomság hatására alig mutatott többnek negyvennél, öregúrnak titulálta magát.

- Maga öreg? Ne nevetessen. Maga? Aki bizonyára falja a nőket, akit, kinézem magából, imádnak a fiatal lányok, és ha lehetne, elvételnek magukat. Az ilyen jó svádájú férfi, mint maga, férjnek sem rossz. Kár, hogy már bölcs ahhoz, hogy a szabadságát odaadja egy fiatal feleségnek. Maga öreg?!

A férfinak jólesett a bók.

- Tehát nem kell udvarolnom? Nem kell mondanom, hogy tetszik, hogy csinos, hogy s a többi?

- Pedig jólesik, ha mondják. - Hirtelen Blumenstockhoz fordult. - És ha nagyon tanulatlan vagyok még?

- Csak nem azt akarja mondani, hogy...

Kati a fejét rázta:

- Azt nem mondom. De a meggondolatlan és titokban lopott alkalmak, úgy érzem, még nem voltak az igaziak.

- Tehát voltak? Voltak ilyen alkalmak?

- Huszonegynéhány éves vagyok...

- És tőlem mit vár?

A lány somolygott, és csillogva nézett a professzorra.

- Maga egy nemzetközi kujon. Gondolom sok tapasztalattal, és mindegyik tapasztalatból elsajátított valamit.

- Nem gondolja, hogy kitüntet a véleményével?

- Ha magának ez kitüntetés?

- Igaza van, ez még nem igazán az. Csak magán múlik, hogy elismerésként is halljam.

Kati lesütötte a szemét.

- Nem is tudom - mondta. - Túl gyors ez nekem... Lehet, hogy maga a villámháborúhoz szokott, de nekem az eszem is meg kell győzőnöm, nemcsak a kíváncsiságom.

Blumenstock úgy búgott, mint egy exkluzív gerle:

- És meggyőzhető az az ész, darling? Szünet.

- Az érveken múlik, professzor úr...

Blumenstock nevetése győzelemfélélet szimbolizált, Kati pedig végét akarta vetni az estének.

- Ne haragudjék, de... mindjárt kilenc... Teri néni egyedül van. A férfi néhány szóval marasztalni próbálta - sikertelenül.

- Akkor, beleszakad a szívem, de hazaviszem.

Kati ezt sem fogadta el.

- Jót tesz egy kis séta. Szellőztetem a fejem legalább. És a busz van annyira gyors, mint a taxi.

Az autóbusz már feltűnt a kanyarban, amikor Blumenstock megkérdezte :

- És mikor látom?

- Hívjon fel. Éppen úgy, mint ma... És köszönöm a szép estét...

Blumenstock elegáns mozdulattal intett a továtúnó lány után, majd az órájára nézett, és lassan, komótosan lesétált a Széna térre. Ott fogott egy taxit, és a szállodához hajtattott. A parkolóban ott állt a kocsija. Beszállt, indított, és mintha csak az esti Budapestre lenne kíváncsi, kényelmesen gurult az utcákon, látszólag minden cél és útirány nélkül, akárha a kivilágításban gyönyörködne. Egy-egy háztömböt, utcanégszöveget többször is megkerült, majd átgördült az Árpád-hídon, és rákanyarodott a Szentendrei útra. S ott hirtelen sietőssé vált a dolga, beletaposott a gázba, és felgyorsította a kocsit.

Szentendrén a divatos étterem előtt stoppolt le. És besietett.

Nem sokkal később Román Márton szobatársáért betegszállító kocsit tolt be egy behemót, fehér köpenyes férfi. Alányúlt a sérültnek, óvatosan a kocsira rakta, és indult vele kifelé.

Román még nem aludt.

- Hová viszik ilyenkor? - reagált csodálkozva a látványra.

- A műtőbe. Sürgősen operálni kell...

A folyosón a kocsi leállt. A betegszállító a sérülthöz hajolt:

- A professzor Szentendrén e pillanatban fontos személlyel randevúzik.

- És ki az? - nyögte a beteg.

- Dr. Herédy Ákos, a Hegyaljai Egyesülés vegyész-mérnöke. Hód meglepődésében csaknem leesett a kocsiról.

Reggel Román Mártonnal, némi részvétellel a hangjában, a következőket közölte a soros nővér:

- Egyedül maradt, uram. Sajnálom, de a szobatársa az éjszaka műtét közben váratlanul meghalt. Isten nyugosztalja...

17

Bana ezredes jól vezetett, könnyedén, de magabiztosan fogta a kormányt, határozottan, kellő óvatossággal előzött, amire szükség is volt, mert meglehetősen nagy volt a szembejövő forgalom a hármas úton. Az elhárítás vezetője mellett Hód ült. Eléggé fancsali képpel bámult ki az ablakon a délutáni napsütésbe. Bana meg is jegyezte:

- Csak semmi betojás, fiam. Az az ember, akinek a halálhírét keltik, sokáig él.

Az ezredes hangjára a hátsó ülésen szortyogni kezdett valami. Bana hátramordult:

- Nem hozzád szóltam.

Az üléstakarón kövér, hosszú szőrű kutya feküdt, és nehezen szedte a levegőt.

- Azt hiszi, békén hagyott az anyósom, míg rám nem tukmálta Csöpikét, hogy hozzam el magammal szellőzni? Hadd jártassa meg a pedikúrt. . .

Hód a főnöke iránti tiszteletből visszafogottan nevetett, pedig a kutya és az ezredes láttán - elképzelve melléjük az anyóst - hirtelen hahotázni lett volna kedve.

- Hja, majd maga is megtanulja: mi a magyarok istene, meg az anyós, ha egyszer szegre akasztja a pártáját. . . - sóhajtott Bana, és levette a lábát a gázpedálról, mert lakott helyhez értek: Gyöngyös következett.

A város után az elhárítófőnök visszakanyarodott a témához.

- De az a maga szerencséje, hogy olyanok a nők, mint Mónus Katalin. Maga csak kukorékol körülötte, aztán mi történik? Jön egy külföldi pasas, tele dohánnyal, s a kisasszony már másnap randevúzik vele... Ugye mondtam, hogy vigyázni kell azzal a lánnyal. Ez a sülve-főve együttlét nem tetszik nekem.

A főhadnagy hümmögött, amiből olyasmit lehetett érteni, hogy neki sem. - Az meg pláne nem tetszik, hogy Blumenstock mellett feltűnt egy Lorin Glaser nevű úriember Münchenből, aki hogy hogy nem, de azon a napon, amikor Riesét megfojtották és Weimann agyonzúzta magát, minő véletlen, éppen abban a győri hotelben szállt meg.

- Gondolja ezredes elvtárs, hogy...

- Nem gondolok én semmit - akasztotta meg Bana Hód kérdését. - Csak elmondom, hogy mi nem tetszik

Blumenstock úr körül... Kiderült ugye, maga hallotta tetszhalott állapotában, hogy Blumenstock küldi a szert valamilyen úton annak a szerencsétlen Román Mártonnak. A szer és a professzor tehát feltétlenül valamilyen kapcsolatban vannak. És most az is kiderült, hogy Blumenstocknak Herédy Ákossal is van kapcsolata, hiszen Szentendrén egy étteremben találkoztak, és félórás beszélgetésük, legalábbis úgy nézett ki, nem éppen a legbarátságosabb volt. Valamin osztoztak... Nos, Herédy vegyész mérnök az igazgatója szerint kitűnő borszakember, gondolom, ez a Herédy-Blumenstock kettős létrejötte szintén nem véletlen... Hogy mennyire, az most kiderülhet. . .

Már régen lekanyarodtak a sátorlajújhelyi útról, s egy kis település szélén jártak, amelynek nevét a jelzőtábla Bánomkertnek nevezte. Az autó a falu szélén megállt, és Hód kilépett.

- Ügyesen, fiam. A parton várom - szólt utána Bana és elhajtott.

Hód elindult a templom irányába. Lassan haladt, nézegette a házakat, mintha keresne valamit. Rajzról és szóbeli tájékoztatásból tudta, hogy melyik épületet kell körülszimatolnia. Múlt századi házról volt szó, befeketedett cseréptetővel, magas eresszel. Nagy portán, nem szegény embernek készült. A málladozó vakolat alatt látszottak a csak nagyjából faragott terméskövek. A ház mellett a telek hosszában udvar, a ház előtt előkert, a ház végében fészer, külön épült disznóól és karám. Az utcáról ez a részlet mind belátható volt. A házak vagy kerítések melletti járdát néhol fiatal akácfa szegélyezték. Ennek a portának majdnem embermagasságig rakott kőkerítése volt. Belülről zöld növény futotta be. Itt-ott a tetején átbukott az utcára. A kovácsoltvas kapu festetlenül is módos tulajdonosról árulkodott. A ház környéke rendezett volt és lommentes, de látszott, hogy nem lakják.

Az öreg épület húsz méterre volt a kaputól, hozzá széles út vezetett. Az úttal szemben bejárat, előtte terasz, ahová kővel kirakott lépcsőkön lehetett felmenni. A teraszt boltíves lábazatra építették. A boltívek alatt pince bejárata barnállott.

A hosszú nézgelődés közben, ahogyan Hód számította is, a falubelieknek feltűnt az idegen. Úgy annyira, hogy a szemközi házból kijött egy öregember. Lassan, ráérősen közeledett.

- Keres az úr valakit?

- Jó napot, bátyám. Nem tudja, eladó ez az elhagyott ház?

- Tetszik, ugye? Hat évvel ezelőtt kelt el.

Hód cigarettával kínálta az öreget, de az visszautasította. Pipát vett elő, megtömte. A főhadnagy megvárta a komótos akciót, aztán öngyújtóval adott volna tüzet, de ezt is visszautasította.

Hód nézegette a házat és megkérdezte.

- Meg tudná mondani a tulajdonos címét?

- Én nem, de a szomszédja igen. A szomszéd gazda tartja rendben az udvart. Az kapálja a szőlőt, meg a ház előtti virágoskertet. Ott, hátul, a ház végétől kezdődően majd egyholdas szőlő van. Azt már az új gazda telepítette. Jó kis szőlő, egész nap jár benne a nap, olyan bor terem abban, ami ezen a vidéken a legjobb. Két éve terem, de már jól adja.

Ami látszott az utcáról, minden dicsérnivaló volt. Még az ütött-kopott ház is.

- Ha megkapná az árát, vajon eladná a gazdája?

- Hát tudakolja meg!

Egyelőre nem látszott beszédesnek az öreg magyar, csak nézte, hogy az idegen jár le-fel, be-beles a kerítésen.

- Mit akar tulajdonképpen az úr? Házat venni?

- Azt én!... Mégpedig ezt a házat.

- Másik nem lenne jó?

- Ha ilyen mint ez, a Bodrogra néző, szép nagy kerttel, gyümölcsössel vagy szőlővel és régi falusi épület,

amilyet ma már nem építenek, szoba jöhet.

- Na, akkor ez az egyetlen. Ez a legrégebbi ház a faluban. Kőműves ember építette magának. Azt mesélték az öregek, hogy éjszakánként rablóvezér volt. Ma is Bagolyvárnak hívják, mert hogy a lakói olyanok voltak, mint a baglyok. Nappal nem mutatkoztak, éjszaka mindig sokáig világítottak. Hiedelem is van felőle. Az én apám még azzal ijesztgetett, ha rossz vagyok, bezárat a ház alatti pincébe, és nem látom meg többet a napot. Nézze csak azokat a keskeny nyílásokat az ablakok helyén azok lőrések voltak. Valamikor itt a kiskapuval szemben még volt egy pincelejárata. Arról azt mondták, hogy másik kijárata a domb mögött van, olyan hosszú. Igaz is lehetett. A háború alatt már csak a pince eleje volt használható. Beljebb több helyen is beszakadt. Az új gazdája még a pince bejáratát is berogyasztotta, utat csinált felette... Pedig ez híres pince volt... - A ház felé vezető úton, ahol az öreg mutatta a pince egykori betemetett bejáratát, semmi sem jelezte, hogy valamikor onnan pince kezdődött. - A szabadságharc idején kórháznak használták, annyian elfértek benne. Mondják, hogy búvóhelye volt a kurucoknak is. Volt olyan ága, amelyik a szerencsi várba vezetett.

Hód nem zavarta meg az öreget, aki egyszeriben beszédes lett, hanem rágyújtott. Lassan eregette ki a füstöt.

Az öreg fürkészve figyelte. Láta rajta, hogy az idegen belülről is kíváncsi lenne a házra. Segíteni akart.

- Ha elmegy ezen az úton visszafelé, ahol jött is, jó kétszáz méter után jobbra vezet az út a temetőbe. Az útról megint jobbra, szekérral is járható horhosban menjen tovább. Egy helyen találkozni fog kőomladékos partszakasszal. Ott magas kőkerítés volt valamikor, az a kert vége. Az akácos partoldalban meglátja, hol szoktak a gyerekek bejárni a szőlőbe. Érdeemes megnézni azt a szőlőt is. Ha nem fagy el, itt mindig kétszer, háromszor több terem a tőkén, mint máshol. Igaz, fortélyos tudománnyal gondolzza a gazdája. Szinte bűvöli a tőkét. Nem fogja elhinni, de megkérdezhet mindenkit a faluban, igazam van-e: a jégverés ezt a pasztát a temetőről le a Bodrogig kihagyja. Errébb is, arrább is elveri a jég a termést, de itt meghagyja. Isten tudja, hogyan van, de így van, úgy éljek.

- Szavamra, bátyám, felcsigázta az érdeklődésemet. Mikor lehetne találkozni a gazdával?

- Nem gazda az. Úriember. Doktori tudománnyal. És pesti. A szomszéd meg tudná mondani, mikor lesz itt.

- Járt itt mostanában?

- Van már egy hónapja is, hogy láttam. A szüret előtt gyakrabban jön. A szüret végét is megvárja. Télen is, tavasszal is itt szokott lenni.

A tulajdonos lejövetelének gyakorisága, az évszakokhoz kötődő ritkasága beleillett Hód elképzelésébe.

- Hogy néz ki az úr?

- Elég magas, városi kinézetű. Negyven év körüli. Mindig elegáns, de kalapban még nem láttam. Fekete bajusza van. Gyengén színezett szemüveget hord. Nemigen szereti a paraszti munkát. Szerszámot még nem láttam a kezében.

Az eddigi leírás alapján Hód megbizonyosodott, hogy a gazda valóban senki más, mint doktor Herédy Ákos. A doki. Tovább faggatózott:

- Maga szerint mennyit érhet ez a porta?

- Attól függ, kinek. Egy jó gazda kezében megélhetést nyújt ez egy nagy családnak is. De a mostani gazdájának, aki a megtermelt bort megissza vagy megitatja, annak csak ráfizetés. A munkát meg kell fizetni a szőlőben is, a ház körül is, hasznot meg abból nem húz.

- Nem tudja, mennyiért kelt el?

- Ha igaz, százezerért, hat évvel ezelőtt. Ma már hatszázezret is megér, ha nem többet, a telepített szőlővel.

- Ki ismeri még ezt a pesti urat a faluban?

Az öreg gondolkodott, piszkálta a pipát, mert nem szelelt.

- Hát az iskolában. Ősszel szép pénzt keresett az úttörőcsapat. Csipkebogyót meg bodzát gyűjtenek neki. Azt mondja, orvosságnak. Minden mennyiséget megvesz.

- Hol terem itt csipkebogyó?

- Mád felé, nem messze. Sok van ott bodzából is, bogyóból is. Hód lassan eleget tudott, gondolta, befejezi a társalgást, csak még egyet-kettőt kérdez búcsúzóul.

- Majd elfelejtettem: csapi víz, villany van a házban? Az öreg ezúttal is készségesen magyarázott.

- Villany, az van. Víz csak a kútban. Ennek a háznak jó ízű kútja van. A legnagyobb melegben is jéghideg. Van vagy húsz méter mélyen a vize. Valamikor vödörrel húzták, most csak a kávéja van meg. Ha jó a szeme az úrnak és belenéz, a mélyben láthatja, milyen mélyen fodrozódik a víz egy szintben a Bodroggal. Úgy hallottam, valami vezetéken folyik a házba.

- Hát köszönöm a segítségét, bátyám. Jó egészséget. Hallgatok magára. Felmegyek megnézni a ház végétől a Bodrogot. Remélem, még találkozunk.

- Jöjjön máskor is, ha úgy látja jónak. Szüret idején a pesti urat is megtalálja.

- Még csak annyit, bátyám: kitől vették meg a házat? Úgy értem, kié volt?

- Ábeleszé.

- Kicsodáé?

- Csiki Tóth Mihályé. De a faluban csak úgy ismerik, hogy Ábelesz, mert nagy zsidó volt.

A feljártot a kert végéhez könnyen megtalálta. A leomlott kőkerítést benötte a bozót. Innen jó távol látszott a ház vége. A szomszédok felől elkerített telken szépen művelt szőlő díszlett. A zsinóregyenes sorok között végig lehetett látni a lejtőt. Karózott volt minden tőke, pedig új telepítés. Látszott, hogy nem régen kapálták. Hód megnézte, hogy hol menjen végig a soron, mert a porhanyós földön ott maradt a lábanyoma.

A leomlott kerítés mellett, a lejtő közepénél két sor között kőkupac éktelenkedett. A főhadnagy nem látta indokoltnak az ott hagyott köveket a gondosan tisztán tartott szőlőben. Tényleg: néhány darab terméskő fedett egy sötét, mély lyukat. Szellőzőnyílás lehetett, mert az égő gyufa egyenletesen megnyújtott, tiszta lánggal égett. Erről a pincéről beszélt az öreg. De mitől van huzata? A fiatalember mélyre hajolva beszagolt a lyukba. Kellemes, tiszta illatú fűszeres levegőt érzett. Az illat emlékeztette valamire. Nem volt kétséges, hogy a pince valahonnan levegőt kap, és ezen a lyukon keresztül szellőzik. Innen körülbelül száz méterre volt az a hely, ahol a parasztember a betömött bejáratot mutatta. Ellenkező irányban, a horhos mélyedése után következtetve legalább tizenöt-húsz méter mélyen húzódott a pince. A horhoson túl házhelyek és parcellázott gyümölcsösök voltak. Abba az irányba esett a temető is, de jóval fentebb.

A temetőből a keresztről ítélve csak egy magas építésű kriptá látszott. A messziről is megfigyelhető feszület módosabb temetkezési porta volt: a Csiki Tóth család nyughelye. Tetején a halottakra vigyázó angyal tartotta a keresztet.

Hód az építménybe kapaszkodva felmászott a kriptaházat körülvevő kerítésre. Az angyal mellől meghatározható volt, hogy a harangláb, a szellőzőlyuk és a ház kéménye megközelítően egy vonalban van. A főhadnagy felkaptatott a házhoz. Végében valamikor istálló lehetett, most nagy autógarázs. Ezután az utca felé az épületben két színes katedrálüveges helyiség következett, majd keskeny ajtó, ami valószínűleg a padlásra vezetett. Tovább a bejárati ajtó, majd ablakok átlátszó üveggel, belső spalettával. A ház vakolatlan falaiban az udvar felé hosszúkás nyílások voltak, mint a régi várfalakon, belülről lórésszerűen kiképezve.

Hód fogadott volna, hogy a házból is meg lehet közelíteni a pincét, amelynek szellőzőnyílását megtalálta. Világosban észrevétlenül nem mehetett be a házba, már csak azért sem, mert az utca túloldalán egy ablaknál ott állt a ráérő öregember. A főhadnagy feltűnően megnézte a kutat. Valóban mélyen látta benne a víz tükrét. Kis kavicsot ejtett bele. A loccsanás idejéből huszonöt-harminc méter mélyre következtetett.

Az udvarról gyönyörködött egy cseppet a látványban, aztán mint aki jól végezte a dolgát, visszament a kertbe, majd elsétált a folyó irányába.

A horgásztanya körül négy-öt autóra méretezett, közúzalékkal felhintett autóparkoló közelében egyetlen, vaslábakon álló lemezasztalka volt. Itt napozott félmeztelenül Bana ezredes. Sörösüveg mellől nézte a Bodrog-part fás, bokros pihenőhelyeit. Anyósa kedvence, Csöpike nagy szuszogással, de láthatóan élvezve a tág szabadságot, kis nekiiramodásokkal döcögött a homokon.

- No, mi újság, Hód?

- Minden rendben, ezredes elvtárs.

- Ennek örülök. De milyen ez a rend, arról beszéljen.

A főhadnagy nagyon röviden összefoglalta tapasztalatait.

- Úgy gondolom, a titkos pincében kell szétnézmem. Hátha... A pince szellőzőjét megtaláltam. Szerintem bejáratnak kell lenni a házból is, de az épületbe észrevétlenül nem lehet bejutni. Ellenben kuruc mesékbe illő temetői bejáratot sejtek.

Hód elhallgatott. Némi dicséretet remélt főnökétől.

Bana azonban a kutyát figyelte, merre kóborog. Csöpike "futkosása" gyakran keltette mosolyra. Amikor a tüskés ágakon fennakadt a bozontja, mintha valakit meg akarna harapni, úgy vicsorított.

- No, ez a maskara - nevetett Bana - lefogy vagy két kilót. Nézze, hogy viháncol. Mindig mondom, hogy nem a párnázott fotel kell neki. No, de lehet okosnak lenni odahaza?... Különben a szellőzőt az atyafi mondta?

- Én nyomoztam ki. Szemmel és orral.

- Nem hittem volna, hogy azt az orrot maga valamire is tudja használni.

Bana elrejtette mosolygását, hogy Hód komolynak vegye, amit mond. Tudta, hogy beosztottja szeretne tőle előlegben egy kis elismerést, amivel egyelőre még fukarkodott.

- Márpedig használtam. És a szellőzőlyukból nagyon ismerős illatot éreztem.

Bana most csepegtetett egy kis elismerést.

- Ez egynek jó... Miféle illatot?

Hód töprengett egy kicsit:

- Nem tudok rájönni. De állítom, hogy ismerős. Na, a házban gyűjtik össze a bodzát és a csipkebogyót. Nem véletlenül, az fix.

- Bizonyíték?

- Az iskola úttörői tetemes mennyiséget adnak át évek óta a pesti gazdának. Arról nincs információm, hogy csipkelekvárt ennének, vagy bodzapálinkával koccintának az idehívott vendégek. Akkor pedig...

Bana félbeszakította:

- Évek óta?... Be sem férne a pincébe... De ha jól állítom össze a képet a maga által rajzolt töredékekből, a mi emberünk bodzát és csipkét gyűjt, és hogy ki ne röhögjék, föld alatti pincén keresztül viszi a temetőbe. Ez még hiányzott ahhoz a meséhez, amit az atyafitól hallott, így van?

Bana humornak szánta, de Hód nem vette viccnek, nagyon elővigyázatosan, hogy sértő ne legyen, visszavágott:

- Egy parancsnok ilyen ranggal, már azt gondolhat, amit akar...

- Megsértődött? - nevetett Bana. - El akarja rontani a hangulatomat? Most, amikor soha nem tapasztalt bravúrokkal vidít fel százszorosán túlbecsült anyósom kedvence?

Amit mondott humoros volt, ahogyan mondta, az már nem. Arra viszont jó volt, hogy a nyomozót nagyobb tiszteletre szorítsa, és kevesebb öndicsérettel szóljon.

- Meg kellene keresni a temetői bejáratot. Egy sejtésem van is.

- Éspedig?

- A ház doktor Herédy háza, valamikor Tóth Mihály háza volt. Ábelesz volt a gúnyneve, mert székely góbé létére ügyesen kereskedett. A legnagyobb temetői kriptán pedig az áll, hogy Csiki Tóth család nyughelye. Csak látszatra nem látogatott. Az útról a kitaposott ösvény, ha kanyargósán is, de oda vezet.

- Mi a terve?

- A végére jární.

- Egyetértek.

- A házba csak sötétben lehet bemenni. Várnunk kell... Addig horgászhatnánk.

- Nem rossz ötlet. Már, hogy én horgászom. Maga pedig megbizonyosodik arról a kriptáról. Temetőt ilyenkor is lehet látogatni... Igen?

- Értettem, ezredes elvtárs.

- Mielőtt elmegy, elmondom, Beleznaiékkal arra jutottunk: feltételezhető, hogy hamarosan vendég vagy vendégek érkeznek a házhoz. Itt a szüret, itt van Blumenstock és társa, hol folytathatnák a Szentendrén abbamaradt, vitatkozó diskurzust a legnyugodtabban? Itt. Feltéve, ha Herédy Ákos felfedi, hogy van az a háza. Éppen ezért hoztam készülékeket. Hármat. Ha tévedtünk, akkor sincs baj, majd jók lesznek még valamire azok a lehallgatók... Vigyen magával adóvevőt. És amíg maga bóklászik, félóránként jelentkezést kérek és rövid beszámolót. Ismerni akarom a körülményeket, hol jár. Bármerre megy és az időpontokban nem jönne létre kapcsolat, öt perccel később legyen azon a helyen, ahol még volt kapcsolatunk. Ha nehéz helyzetbe kerülne vagy bajban van, a legutolsó kapcsolat helyén várhat segítséget. Ezért tudni akarom azt is, hogy a kapcsolatfelvétel után mit tervez csinálni. Van velünk még egy horgásztársunk, akit csak a legvégső esetben szeretnék igénybe venni. Ő még nem ismer minket. Véleményem szerint indulhat. Az idő tizenhat óra tizenhét perc. Tizenhét órakor kérem az első jelentkezést. Fedőnevek a következők - az új temető: Csik, a régi temető: ősök, a titkos pince: szagos kert, a házi pince: palota.

Hód elismerte, hogy a könnyebbség kedvéért főnöke úgy határozta meg a fedőneveket, ahogyan azok az elbeszéléshez kötődtek.

Az új temetőben, a Csiki Tóth család nyugvóhelyén, a kriptaajtó zárszerkezetével könnyen boldogult. A sírhely nagyságú, kétfelé nyíló, vaspántos, tömör faajtók nyikorgás nélkül nyíltak, de nem mehetett tovább, készüléke jelezte, hogy kapcsolatot kell teremtenie az ezredessel. Röviden jelentett.

- Csikiék nagyon rendesek, náluk vagyok. Most kezdem őket megismerni. Úgy tűnik, sikerülni fog.

Bana megnyugodott. Kezdetben nem bízott a mesék valószínűségében. Ám de még nem lehet tudni, hogy a kriptának van-e kapcsolata a titkos pincével.

A kriptagödörben mély előtér volt. Az oldalfalból nyíló üregekben voltak a koporsók, mindegyik ajtónagyságú deszkalappal eltakarva. Két üreg látszott még, ezek előtt is ott feküdtek a deszkából ácsolt ajtók. Az egyik mögött sötétség ásitott. Hód lámpájával hosszan bevilágított. Megdobogott a szíve: a fény távoli pincét rajzolt ki! Hűvös, hideg, fülledt levegő áradt belőle.

A folyosón a tetőről pókhálósálak lógtak. Pár lépés után széles boltívelésű pincebejáratához jutott. Látszott, hogy nem mérnöki tudománnyal keresték meg a sírgödörből a pince ágát. Az átjáróba háromfokú létrán kellett leereszkedni. Odalent vaksötét volt. Ezt a részt nem használhatták. A főhadnagy kétszáz lépést haladhatott a ház feltételezett irányába, amikor egy hasonló bekötönyílást vett észre a lámpa fényében. Mélyen bevilágított, és látta, hogy a lejtős szakaszon messzire juthat. Számított arra, hogy készülékével a pince mélyéről nem tud jelentkezni, ezért visszament a folyosótorkolatba.

- Hód jelentkezem.

- Tessék.

-Csikiéktől elbúcsúztam. Még ismeretlen előttem, mit fogok végezni. Tíz perc múlva jelentkezem, ha nem

lesz kapcsolatunk, csak a megbeszélte időben.

A tíz percre ígért jelentkezés azonban elmaradt. Bana megértette, a pince mélyéről nem lehet összeköttetésük. Pontosan fél óra múlva, vagy egy perccel később ismét Csikiéktől jelentkezik majd Hód.

A lejtős pincében egyre jobb levegő volt. De még mindig érezte a rideg pincék hűvös leheletét. Körülbelül abban a távolságban, ahol Hód maga felett a parcellázott házhelyeket sejtette, a boltív tetején vaksötét szellőzőnyílás volt. Ezt felülről eltömítették. Pár lépéssel arrébb venyigekötegek torlaszolták el a járatot. A légmozgás megállítása miatt teheték oda, hogy a mélyebbről jövő tiszta levegő áramlásának útjában legyen.

Ezután egészen friss, jó illatú, kellemes, szinte meleg levegőt érzett. Itt sokkal édesebbnek tűnt ugyanaz az illat, ami a pince szellőzőjéből áradt.

Hód nem akart hinni a szemének. Sötét, fekete, bársony tapintású mohaszerű borított mindent. A villanykapcsolót legalább háromszáz méterre találta meg a folyosón. A megvilágított részekben hordódongákból voltak polcos állványok. Nemes penész és bódító illat mindenütt. A polcokon aszú- és csipkebogyószemek érlelődtek. Hód hirtelen rájött: ugyanilyen illatuk volt azoknak a cseppeknek, amelyeket Román Márton üvegcséjéből a tányérra pötytyentett! A Cave Gold hatóanyagának illata!

Igen jó kedve támadt, és táncolhatnék is bizsergette a lábát. Órája szerint ismét jelenkeznie kellett.

- Remek kis kolléga vagy - mondta az adóvevőnek, és puszit adott a készülékre.

- Mit beszél? - szólt vissza megütődve Bana. Hód vigyorgott.

- Hód vagyok. A kis Hód.

- Micsoda?

- Búbáj ez a szagos kert. Minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyok elégedve... Ich bin zufrieden...

Bana megbocsátotta a furcsa elragadtatást, amelyből úgy érezte, hogy Hód teljes sikerrel járt.

- Ferenc József császárhoz van szerencsém?

- Csak Hód, a túlvilágiak társaságából. Remekül érzem magam, nem is tudom, ne maradjak-e itt. . . Még ha egy kis csaj is volna...

Banának rémes sejtelmei támadtak. Osztálytársa, Erdőssi jutott eszébe az ugrókötéllal.

- Koncentráljon, Hód! Érti, mit mondtam?

- Értem én, értem. Nem vagyok én értelmetlen, se süketnéma, mint a Csiki szomszédaim. - És harsogva nevetni kezdett.

Bana belekiabált a készülékbe:

- Ide figyeljen, Hód! Becsukatom, ha nem válaszol kielégítően. Figyeljen rám, próbáljon megérteni. Honnan beszél?

- Egyenesen a kínai palota kútjából...

Bana egyre inkább beigazolódni vélte sejtelmeit.

- Azonnal küldök segítséget! Maradjon a kútnál, csak a kút felől szívjon levegőt. Megértett?

- Minek ide segítség?... Egy kis csaj... Az kellene!

- El ne mozduljon! Megértett? Magam megyek.

- Klassz! Jöjjön csak jöjjön. Ilyen palotát még úgysem látott.

Bana még a kutyával sem törődött. Úgy ahogy volt, fürdőnadrágban beült a kocsiba, és hajtott az elbeszélésből már ismert bozotos temetőhöz. Közben dühöngött. Mindenre, minden eshetőségre

felkészültek, technikai szerelései minden feladathoz megvannak, de egy nyomorult gázálcra például nem gondoltak.

- Most már mindegy! Ki kell menteni Hódot.

Számolgatta, mennyi időt tölthetett beosztotta a bódító, mérgező levegőben, amíg ilyen állapotba jutott. Számítása szerint a kimentéshez maximum húsz percre lesz szükség a föld alatt, ha nehéz a közlekedési lehetőség.

A temető bejáratánál állt meg. A kriptát azonnal megtalálta.

Hód vigyorogva könyökölt az ablak nélküli falüregben.

- Sietett, ugye? Félt, hogy lemarad? Ne féljen, nem marad le semmiről. Azért is jöttem, hogy el ne tévedjen.

Bana hozzárohant:

- Jól van? Próbáljon fegyelmezetten viselkedni. . .

A levegő Hódot folyamatosan józanította. Látta főnöke rémült tekintetét. Érezte, hogy a feszültség enged, mintha színes buborékok pattogtak volna az agyában, egyre szürkébb, majd egyre tisztább lett előtte a külvilág.

- Elnézést kérek, ezredes elvtárs - hebegte nemsokára. - Úgy érzem, mindjárt jól leszek. Csak még egy kicsit kábulok. Semmi bajom. Higgye el, semmi. De nagyon szeretnék most aludni.

- Szedje a friss levegőt gyorsabban. Fusson egyet körbe, gondolom, jót tesz.

Mint a szöcske, ugrott ki Hód az ablaküregen. Már futott is a mező felé. Jó messze és onnan vissza. Fújtatott, piros volt, izzadt, látszott, hogy erőltette magát.

- Jól van, fiam?

Hódnak tetszett ez a féltő megszólítás.

- Jól vagyok, ezredes elvtárs. Nagyon hülye voltam?

- Nem volt hülye, de megrémített. Örülök, hogy már minden rendben. Ide figyeljen. Meri vállalni, hogy bejön velem tíz percre? Meg akarok én is mindenről győződni.

- Akár egy fél órára is. Azt hiszem, nekem ez a másfél volt a sok. Szeretném néhány dologra felhívni a figyelmét... Mindenekelőtt arra, hogy valószínűleg itt van a titokzatos szer vegykonyhája!

Bana szeme nem szokta még meg a benti sötétet, fázva, bizonytalan léptekkel követte a főhadnagyot, mert a lámpa fénye sem volt kielégítő. Állandóan mögötte járt sietős léptekkel haladó beosztottjának.

- Nézze, ezredes elvtárs. Ezek itt jobbról és balról is érlelőpolcok. Csodás ez a nemes penész. Legalább öt centi vastag a párnája. A penész alatt sajtolt szőlőszemek, csipkebogyók, lentebb találunk bodzát is. Itt van a sok különleges laboratóriumi felszerelés. A permetezőkészülékből már vettem folyadékmintát. A zsebem tele van penészes bogyókkal. Egy szem szőlőt meg is kóstoltam. Isteni ízű. Ezt a szekrényt még nem volt időm megnézni.

A szekrényben vegyi védelmet nyújtó overall, gázálc, hőmérők, ismeretlen rendeltetésű apparátok, villanyfőző, hőszugárzó, üvegballonok, légmentes tasakokban valószínűleg vegyszerek.

- Vegye fel a gázálcot - mondta Bana. - Lehet, hogy maga már fertőzött, és megárt a rövid tartózkodás is.

Hód hallgatott főnöke parancsára. A gázálcából fojtott hangon tudott csak beszélni.

- Csak nyugodtan, ne mulasszunk el semmit. Mindenből vegyünk mintát, nem érdekes, ha rájönnek, hogy valaki itt járt. Gondolkozzék, aki kíváncsi, hogy kik voltak - magyarázta Bana.

Aztán később kiadta a parancsot: - Oltsa le a villanyokat és megyünk. De a gázálcot tegye vissza a helyére. A többit este megbeszéljük.

A horgásztanya előtt várta őket a kutya. Remegve ült az árokarpon, amikor észrevette őket, rohant eléjük. Az út közepén megállt, és mint a ventilátor, forgott a farka.

- Nézze, milyen illedelmes. Szegénykét nagyon megijesztettem, hogy magyarázkodás nélkül elfutottam. De maga... Fene a jó dolgát... Maga még jobban megijesztett.

Hód addig érvelt, amíg főnöke engedélyezte, hogy sötétedéskor meglátogassa a házat. Most a kert felől közelítette meg. A házba bejutni a teraszról speciális kulcsaival egyszerű volt. A spaletták és zsalugáterek pontos záródásában nem bízhatott, ezért elővigyázatosan használta lámpáját. A bejárati ajtó mögött parasztkonyha volt. Innen egymás után két mestergerendás szobába jutott. A másodiknak az utca felé is voltak ablakai. Egyszerű faágyak, festett székek, gyalult deszkaasztallal, lócák, hokedlik, fiókos sublót. Az utca felőli szobában elhelyezett egy készüléket.

A konyhából kis kamra nyílt. Abból lépcsős lejárát egy pincehelyiségbe, amit vendégkamrának használhattak. Itt voltak a lőréses nyílások, s innen kezdődött a ház szélességét átölő, hatalmas boltozatú pinceterem. Kétoldalt, gerendákon hordók sorakoztak. Számítása szerint a betemetett lejárátú pincéhez innen hordók mögül, vagy alól lehetett lejutni. A faragott tufakövekből kirakott pince boltozata a földig ért. Ebből és a helyiségek szintkülönbségéből arra lehetett következtetni, hogy a boltíves pince alja valamikor jóval lentebb lehetett, de feltöltötték.

A hordókat tartó gerendát elől kettő, hátul három faragott farönkből rakták össze. A legrövidebben, a pince végében állt a legnagyobb hordó.

A rövid gerendatolás értelmetlensége keltette fel Hód figyelmét. Átgurította a szabad helyre a teli hordót és az üresét is, hogy hozzáférjen a rövid gerendához. A boltív falán nem volt bontás, de a fal tövében, amikor a gerendát elgurította, vastag, keskeny deszkaajtót fedezett fel.

Megvan!

Bevilágított, amennyire tudott. Keskeny folyosót mutatott a fénypászma. Ez vezet hát a titkos pincébe, Herédy doktor boszorkánykonyhájába! Óvatosan leereszkedett, meggyújtotta a villanyt, és még egyszer alaposan végignézett mindent, hogy a legapróbb részletek is megmaradjanak az emlékezetében. Aztán visszatért a házba, elhelyezte a maradék két lehallgatót, s mindent úgy hagyván, ahogyan talált, távozni akart.

Kintről azonban hangokat hallott.

Mintha egy kutyának kiabált volna valaki. Az egyik lőrésen látta, hogy a szomszéd szólítgatja a kutyáját, amely mintha fogságból szabadult volna, rohant a lőréses nyílás felé, hol az egyiken, hol a másikon szagolt be a pincekamrába.

- Gyere ide. Mi a fenét szaglászol... Gyere vissza, mert agyonváglok.

A hatalmas kutya azonban rá se hederített, változatlanul hörgött és a lőrésekhez szaladgált. A szomszéd valakivel a kerítésen át beszélgetett. Hód rájött, hogy az ismerős öreg paraszt volt.

- Biztosan a délutáni látogató szagát érzi.

, A főhadnagy lábujjhegyen az ajtó felé közeledett. Erre a kutya nekiugrott az ajtónak.

- Mit akar ez a nyavalyás? - mérgelődött a szomszéd. A másik nyugtatta.

- Lehet, hogy macska mászott be. Azt ugatja.

Hód kínjában a spalettanyílás közelébe ment. Most látta csak, hogy a szomszéd ház felől az előkert léckerítése nyitható. Bizonyára azért, hogy éjszaka mindkét portán örködjék a kutya. Ha pedig így van, akkor reggelig nem tud kimenni. De reggel sem, hisz világosan nem mászhat ki, megláthatja az öreg a szemközti házból, vagy bárki más. Azt, hogy a pincén át a temető felé távozzék, nem vállalhatta. Maga után a pincét az üregnél nem tudta volna visszazárni és a hordók is rendezetlenek maradtak volna. Így teljes sikertelenségre kárhozthatná a mai akciót.

Újra kinézett. A borjú nagyságú, fehér komondor félelmetes volt, ahogy felhúzott ínnyel, hatalmas agyaráit villogtatva, morogva, ugatva fogta a szagot, és neki-nekiugrott az ajtónak! Csak be ne törje, izgult

Hód, mert arra rágondolni is borzalmas, mi történne...

Verejtékező homlokkal hívta a készüléken parancsnokát:

- Mi van, kérem? Ott akar aludni? Miért nem jön?

- Jelentem: a kutya.

- Miféle kutya?

- Nem tudok kimenni. Egy kutya fogságába estem.

- Mit csinált?

- Ilyen fenevadat még nem láttam... Ha neszt hall, már üvölt, ha kilépnék, széttépne.

- A szentségit... De ne ijedjen meg... Figyeljen rám. Pontosan fél tizenegykor készüljön a távozásra. Ha a kutya nagyon ugat a kapu közelében, próbáljon meg elinálni.

Fél tizenegykor a komondor valóban éktelen csaholásba kezdett. A kovácsoltvas kerítésen át támadott dühében. Hol itt, hol ott dugta ki a réseken vicsorgó, tajtékos pofáját.

Hód pillanatok alatt bezárta maga mögött az ajtót, és még el sem kezdődött a kutya igazán mérges dührohama, az utca felé választotta a szabadulás útját. Felugrott a kőkerítésre, s máris a néptelen járdán volt.

A sötétben nyugodt léptekkel csatlakozott a kutyáját pórázon fogó Bana Déneshez, akinek bizony erőfeszítésébe került anyósának kedvencét visszatartani a meneküléstől. Akkor látta, miért őrjöng a nagy kutya. A pórázon egészen a kerítés közelébe engedett kutyát akarta széttépni.

- Most vettem először hasznát ennek a kis marhának - mondta Bana nevetve. - Előre láttam, mennyire megrémül majd a maga érdekében.

Csőpi még mindig remegve menekült volna, ha a póráz nem tartja vissza. Most már itt is, ott is hallatszottak a kerítésen túlról a hazai ebek ugatásai.

- Engedje már el, ezredes elvtárs, hadd könnyebbüljön meg a futástól. Megérdemli...

Bana elengedte a pórázt, melyet Csőpi maga után húzva, vonyítva iszkolt el a sötétben.

- Az ölemben hoztam idáig. Mintha csak érezte volna a veszélyt, nem tetszett neki a tőlem soha nem tapasztalt kényeztetés. Ott tettem le a vicsorgó nagy állat előtt, azonnal be is pisilt. Nem mondom, én is megijedtem, amikor ugrott az a kutya, de bíztam benne, hogy a kerítés majd csak visszatartja.

A még mindig reszkető kis kutya az autó alatt várta őket. Hód lehajolva húzta ki onnan, s simogatva, cirógatva beszélt hozzá:

- Köszönöm, kispajtás, derék kutyus vagy... Bana derűsen szemlélte a dolgot.

- Hód fiam, miért nem ad neki egy puszit? Hogy örülne az anyósom...

18

Bótánén látszott, hogy szívesen veszi Hód visszatérését.

- Na, jól van a nagynénje, Simonkám?

- Köszönöm, most már jól... Fogadtam mellé egy asszonyt, az majd gondját viseli.

- Hogy micsoda jó szíve van magának, Simonkám... - Az öregasszony nem a fűtőnek, hanem Katinak címezte a dicséretet, aki a tükör előtt állt, és készítette magát.

- Elmegy? - kérdezte Hód.

- El.

- Pedig arra gondoltam, hogy felmehetnénk a Várba... Kati a szemöldökével babrált.

- Sajnálom... Már más programom van. Bótáné ingerülten vetette oda:

- A kirakatok!... Azok a büdös kirakatok...

Kati mosolygott az asszony zsémbeskedésén, és tovább szépítkezett, Hód pedig citromvigiyyorral kihátrált a konyhából.

- Akkor majd máskor, Katika...

A szobájába ment, ledőlt, s alig várta, hogy este legyen. Elhatározta, hogy átkutatja Román Márton lakását. Abban bízott, hogy talál valami olyan nyomot, ami közelebb visz a két féltestvér, esetleg Blumenstock és Herédy Ákos kapcsolata megfejtéséhez.

Valamivel kilenc után hazatért Kati, bezárta az utcai kaput, Bótáné lakásába ment, s nem sokkal később a villany kialvása mutatta, hogy lefeküdt. Sötétség borult a házra.

Hód magához vette a kulcsait, s a gondnoki lakás ajtajával könnyen boldogult. Behúzta az elsötétítőfüggönyöket, felkattintott egy olvasólámpát, aztán módszeres vizsgálódásba kezdett. Jól megfigyelte a tárgyak és a berendezések helyét. Próbálta elképzelni magában, hogyan játszódhatott le Román találkaja és játéka az ablaknál hallott beszélgetés értelmezésében.

A lakásnak csak egyetlen bejárata volt. Ez még inkább érthetlenné tette, hogyan tudtak Marci látogatói a megfigyelések ellenére is észrevétlenül bejutni hozzá. Bizonyossá vált, hogy csak az udvar felől.

A lakásban rend, tisztaság. A heverő alatti tartóban gondosan összehajtogatott ágynemű. A szalonsztaal körül két fotel. Ezen kívül csak egy szekréynysor. A ruhák, fehéreneműk katonás rendben. Videomagnó, színes televízió, az üvegajtós szekrényrészekben porcelánok és poharak. Kevés felszerelési tárgya, ruházata választékos, kulturált ízlésre vallott. A fürdőszobában olyan ragyogó tisztaság, ami a gondos háziasszonyra jellemző.

Hód a faliszekrényben, az elhúzható tükör mögött díszes palackot talált, amelyen Cave Gold felirat volt olvasható. A csodaszor, villant a nyomozó tisztbe a felismerés. A palackban csak néhány csepp maradt. Papírsebkeendőjére csepegtetett belőle, és a palackot visszatette a helyére. A polcon, a pulóverek alatt, üres kis orvosságosüvegekre és három videokazetta-dobozra lelt. A dobozok feliratai elárulták, hogy valamennyi szextéma, de film csak egyben volt, A lábón járó örület címűben.

Az orvosságos-üvegcsékből egyet zsebre vágott, a kazettát a videokészülékbe rakta, aztán bekapcsolta. A hangot a minimumra állította, hogy ki ne szűrődjék az udvarra.

A nyitókép valami bárféle volt, tenyérynvi színpadán éppen befejeződött a műsor, két félmeztelen nő utolsókat vonaglott, aztán taps, zene, táncoló párok. Az egyik asztalnál exkluzív, gyönyörű, fekete nő cigarettázott. A kamera közel hozta pompásan kikészített arcát, nagyszerű testét, amelyre estélyi ruha tapadt. A másik asztalnál két fiatalember ült, a nőt nézték, aztán az egyik felállt, és táncra kérte a fekete szépséget. És olyan tánc következett, premier plan részletekkel dúsítva, amit bizonyára nem tanítanának a tánc és illemtan iskolában.

A következő képsor már egy szobában játszódott. A fekete szépséggel és a két férfival. Hódnak már volt egy-két szerelme, rövidebb, hosszabb ideig tartó barátnője, látott is egy-két szexfilmet, de amit ez a gyönyörű fekete nő produkált a fiatalemberekkel, az minden képzeletet felülmúlt. Valóban két lábón járó örület, vélte a nyomozó tiszt a képek láttán.

S akkor a nő a hármas szeretkezések közepette megszólalt németül, s egyre tüzezebb szavakkal forrósította az amúgy is perzselő hangulatot.

Hód csaknem felugrott meglepetésében. A hang ugyanaz a hang volt, amely nemegyszer szűrődött ki a gondnok lakásából! Ó, hát ez volt akkor a titokzatos látogató! Egy filmhang! Amellyel Román Márton bizonyára a szer okozta bódulatában enyelgett, és hangosan vitatkozott. Nem csoda hát, hogy soha nem láttak senkit ki vagy bemenni a gondnokhoz!

- Hát ez jól átvért - mormogta bosszúsan a főhadnagy... - Tipikus árnyékbokszolás...

Még egyszer végignézte a filmet, különösen figyelve azokra a részekre, ahol a nő beszélt, és újra csak azt kellett megállapítania: igen, ezek a mondatok, ez a hangszín szűrődött ki nemegyszer Román lakásából. S a nő nem lehet más, mint a gondnok egykori szerelme, az a bizonyos Gitta, aki szőkéről feketére festette a haját, s akivel Blumenstock csábította Nyugatra féltestvérét. Szó ami szó, nem lenne vele rossz egy randevú, morfondírozott Hód, aztán visszatette a kazettát a helyére, s amilyen óvatosan jött, olyan nesztelenül tért vissza saját lakásába.

Másnap délután Bana ezredessel volt találkozója az M7-es autópálya egyik pihenőjében. Az elhárítás főnöke fűtöttnek látszott. A szokásos, vidám bevezető szöveg helyett egyenesen a lényegre tért:

- Herédy?

- Jelentem tegnap, ma szabadságon. Előkészíti a szüretet.

- Vagy ha nem, akkor kisnyúl.

Hód tudta, ilyenkor tilos rákérdezni, az ezredes úgyis csak akkor és csak annyit közöl majd, amikor és amennyit jónak lát. Egyelőre azonban még kérdezett:

- Egyéb jelentenivalója?

A fiatalember némi restelkedéssel a hangjában elmesélte múlt éjszakai filmélményét, illetve az azzal kapcsolatos megállapításait. Bana jóízűen kacagott:

- Szóval a maga donjanija egy filmmel szeretkezett? Maga meg hallgatta az ablak alatt és leste, hogy mikor távozik a barátnő... Legközelebb majd egy spiritiszta szellemnek eredjen a nyomába, Hód fiam.

A főhadnagy kényszeredetten állt egyik lábáról a másikra. Hiába nem tetszett neki, amit hall, a főnöknek igaza van, hetekig figyelte a gondnoki lakást, hogy rájőjön az ismeretlen nő titkára.

- Látja, nem mindig papsajt - zárta le a témát az ezredes. Aztán beültette Hódot a Mercedesbe. - Ugye azt mondtuk, hogy felpörögnek a dolgok? Kundermannéknak cselekedniük kell, ha nem akarják, hogy dugába dőljön az üzlet. . . És hogy milyen megérzés volt, hogy telepítsük be Herédy bánomkerti házát, azt döntse el maga, főhadnagy... Különben utólagos elismerés. - Bana a hátsó ülésről előreemelt egy magnót. Mielőtt bekapcsolta, azt mondta. - Persze, csak a főbb részletek abból a beszélgetésből, amely tegnap délután zajlott le.

Szín: a doki bánomkerti házának szobája, szereplők, a finom hangú Blumenstock úr, a másik, érdekesebb, doktor Herédy Ákos, a harmadik a halk, csendes úr, Lorin Glaser, tudja, aki éppen Győrött volt, mikor az a kettős gyilkosság történ... Hát akkor jól nyissa ki a fülét, barátom!

Lenyomta a gombot. A magnóból kellemes orgánusú férfi beszélt, nyilván a professzor.

- Igaza van, dokikám, lehet, hogy nem a legszerencsésebb húzás, hogy megbeszélés nélkül magára történünk, de egész úton figyeltük: senki sem követte. Igaz?

A halk:

- Igen, signore.

- Nos, kolléga úr, nincs sok időnk... Remélem, gondolkozott az ajánlatomról. Érdekelne, hogy döntött.

Az érdekesebb hang, doktor Herédy Ákos:

- Talán legjobb lenne abbahagyni az egészet... Sok minden nem tetszik körülöttem. Az utóbbi hetekben én is zavart vagyok, sokszor elbizonytalanodom. Mintha összekuszálódna körülöttem minden. Rémségeket sejtek. Lehet, hogy fölösleges félnem, de veszett egy dolog.

- Maga tényleg fél, dokikám?

- Tudnia kell, hogy az új kísérleteim sikeresek. És azt is, hogy úgy érzem: kémkednek körülöttem. Kundermann és előttem ismeretlen vetélytársa csatájának keresztüzében vagyok. És ennek a csatának csak én lehetek a vesztese.

- Éppen ezért kell elfogadnia az ajánlatom. Külön laboratóriumot rendezünk be magának, olyan felszereléssel, amiről nem is álmodott eddig. És mi ketten, dokikám, meghódítjuk a világot... Egyedül nem sokra megy sem maga, sem én.

- És ostoba dolgokat is művelek, professzor úr... A félelem rossz tanácsadó.

- Román Márton?

- Igen... Ennyire nem akartam megveretni. Csak rá akartam ijeszteni. A telefonokkal nem tudtam. Képzelve, nem elég a Bóta lány esete, hanem a szerből adott másnak vagy másoknak is. Én egyről tudok: az Egyesülés fűtőjéről, Matkó Simonról... Megijedtem: a féltestvére képes lesz fecsegni is, bódulatában vagy hülyeségből, és akkor könnyen rám talál a rendőrség. Elég, ha rájönnek, hogy én adom postára neki a szert és a filmkazettákat, amelyek viszont magától származnak.

- Van veszély, mindig is volt. De úgy találok: eltúlozza a rémképeit.

- Igen? Akkor arra mit válaszol, hogy az a lebukott kis hülye Steiner. Sütő úr után érdeklődött a maga féltestvérénél.

Mintha meglepetés csengett volna ki Blumenstock hangjából:

- Honnan tudja?

- Attól a laboránslánnytól, aki meglátogatta Mártont a kórházban. Feltételezheti, hogy a rendőrség már tud egy bizonyos Sütő úrról, de nem sejtik, hogy ki az. Különben akkor most nem beszélgethetnék.

A szalag pillanatokig üresen sercegett, érzékeltetvén, hogy itt kivágtak a szövegből. Aztán újra Blumenstock:

- Mártonra pedig szükségünk van mindkettőnknek. Ő az élő bizonyíték nekünk. És már be is tettem a bogarat a fülébe azzal a Gittával... Arra gondoltam: felhasználom ezt a kis fruskát, ezt a laboránslányt is terveimhez. Azt a szerepet szántam neki, hogy belebolondítatom Román Mártont. Úgyis igen nagy az azonosság Bóta Edit és Mónus Kati között. S ha a féltestvérem szerelmes, könnyebben kivihetem magammal, pláne, ha Kati is jön.

- Önnel? Ausztriába?

- Tetszik neki az a csillogó világ, amit beígértem. Amíg rá nem unok, velem lesz, meg szédíti Mártont. Aztán már rajta múlik, hogyan biztosítja a boldogulását. A tőlem tanult tudománnyal nem lesz nehéz. Dokikám, maga is pályázhat a kegyeire...

- Én nem megyek sehová!

- Azt maga csak hiszi... Ugye?

A halk hang ismét:

- Igen, signore. Az úr csak hiszi...

- Nézze, dokikám. Én nem akarok olyanokkal jönni, hogy egy névtelen levél a Yardra, aztán maga kész van egy életre. Olyanokkal se, hogy ez a szerény úriember, akit magammal hoztam, s akinek igen ízlik a maga bora, nagy szaktekintély a szakmában. Hírhedt maffiózó volt, mielőtt Kundermann úr szolgálatába állt... Ez az úr sohasem hagy nyomot, igaz?

- Igen, signore.

- No, de nemcsak az ilyen horror dolgok mestere... Mondhatnám, mester abban is, hogyan lehet a makacs, téveszméikhez ragaszkodó alakok gerincét egy kicsit megpuhítani. Hovatovább vendégünk nagymester az emberrablásban is, hogy nevéen nevezzük a gyereket. De félre ne értse, én mindezekkel nem akarok jönni... Én tenyereken hozom magának, dokikám a vagyont, világsikert, amelyért semmit sem kell tennie, csak velem jönnie Ausztriába. És, ha megünn, természetesen nem üres kézzel...

- Hogy képzelem?

- Pofon egyszerű minden. Maga, Mónus Kati, Román Márton, ez az úr itt és én.

- Öten?

- Elférünk.

- A maga kocsijában? Mit gondol, a határőrök hülyék?

- Nem kocsiban. Repülőgépen. És a határőrök tudta nélkül... Bana ezredes kikapcsolta a magnót.

- A többi nem érdekes. Herédy változatlanul nem akar menni, mire Lorin Glaser úr megdolgozza egy kicsit, és a fülébe súgja, hogy olyan szép lehet egy hulla a Bodrog vizében. Érezni, hogy a doki nem tehet mást: belemegy. Különösen, hogy Blumenstock azzal nyugtatja, hogy a terv olyan pompás, és olyan kockázatmentes, hogy tanítani kellene az ügynökiskolán.

Hód élénken kérdezte:

- És mi ez a terv?

- No, éppen ezt nem tudjuk. Blumenstock javasolta, hogy sétáljanak egy kicsit a levegőn, a doki gyomorszájának is jót tesz, és majd útközben megtárgyalják a részleteket.

- A fenébe? - fakadt ki a főhadnagy. - És Katit is kisajátítják!

- Na, így bízson a nőkben... Mindenesetre nagyon rá kell kapcsolnunk. Én külön-külön figyeltetek mindenkit, nem csak a főszereplőket, de mindenkit, aki az ügyben számításba jöhet. Ezek a személyek nem hagyhatják el az országot... Megértettük?

- Igenis, ezredes elvtárs.

- Mindennap tizenegy és tizenkettő között telefonon bejelentkezik nálam. Ha én nem vagyok, a helyettesemnél. Ha maga megtud, megfigyel valamit is, azonnal jelenti... Mónus Katalint és Herédy doktort ismét figyelmébe ajánlom. Egy ember, aki fél vagy akit megfélemlítettek, könnyen követhet el félrelépéseket. Különben nem lehet buta pasas ez a Blumenstock... Repülőgéppel Magyarországról? És illegálisan? Na, erre benevezünk!

19

Hód - Bana ezredes parancsa szerint - minden délben jelentkezett telefonon. Az így kapott eligazításokból a következőket tudta meg:

Az elhárítás valóban rákapcsolt, a megfigyelt személyek szinte minden lépéséről tájékoztatták az ezredest. Így derült ki, hogy Lorin Glaser mostanában sűrűn megfordul egy új lakótelepi eszpresszóban, azonban senkivel sem találkozik, ül, olvas és vár. Kivéve a tegnapot, amikor megszólított egy férfit, és átült az asztalához. A férfi személyazonosságának kiderítésén most dolgoznak. Annyi már bizonyos - és ezt a felszolgáló mondta el -, hogy ott lakhat valahol a telepen, és mintha erről beszélt volna a nagy fülű vendégúrnak, hogy pilóta vagy pilóta volt - szóval valami pilótaságról magyarázott, mikor a felszolgáló a rendelést az asztalhoz vitte.

Így tudta meg Hód azt is, hogy Román Márton állapota javul, Blumenstock két ízben is meglátogatta, s felhasználta mindkét alkalmat arra, hogy Csetneki igazgató főorvossal tárgyaljon a beteg hazaengedéséről.

Blumenstock különben furcsa utazásokat tesz a Dunántúlon. Sopron, Celldömölk és környéke érdekli: kihajt a határba, nézegeti a földeket, főleg a lapályok vonzzák. Aztán anélkül, hogy bármit is tenne, visszaautózik Pestre.

Mindezek nem sokat mondtak Hódnak, talán még az a legtöbbet, hogy Glaser repülőgép-vezető ismeretségét vagy társaságát keresi - s inkább ösztönösen sejtette, mint tudta, hogy ezek az események apró láncszemei egy olyan sorozatnak, amelynek remélhetőleg nemsokára végére érnek.

Igen ám, de milyen eredménnyel? És főleg: hogyan?

Utasítás szerint rajta tartotta szemét mind Katin, mind Herédy doktoron. Azonban semmi említésre érdemes. Kati változatlan ügybuzgalommal dolgozik, és néha kicsípve magát, házon kívül tölti a kora estét, a

doki mintha idegesebb lenne a szokottnál, le-fel járkál az emeleti laborban, és ha valakivel beszél, fojtott ingerültség, türelmetlenség érződik a hangjában.

Különösen azután, hogy Blumenstockkal találkozott egy országúti autóscsárdában.

Másnap délelőtt, mikor bement az Egyesülés székházába, még Bótánének sem viszonzta a köszönését, aki pedig szívesen eltársalgott volna egy kicsit a dokival, hanem felment a laborba, majd lesietett a titkárságra, s onnan, akárcsak kergetnék, ki az utcára.

Hóddal a lépcsőn találkozott, a főhadnagy riadtságot vélt felfedezni az arcán. Talán ez készítette arra, hogy mikor Herédy távozott az épületből, utánalépett. A doki kocsija ott parkolt a másik utcában. Herédy beült, indított.

A főhadnagynak szerencséje volt, szabad táblával arra jött egy maszek taxi.

- Kövesse kérem, azt a kocsit!

A taxistól, úgy látszik, nem kérhettek még ilyet, mert meglepődött, de aztán a nagyobb borralaló reményében ő is indított, és bizalmaskodó mosollyal kérdezte.

- Nyomozunk, nyomozunk?

- Á - legyintett Hód. - Csak azt hiszem, hogy a feleségem megcsal... Azzal a pasassal... kíváncsi vagyok, hol találkoznak.

A gépkocsivezető szolidaritásból beletaposott a gázba.

Herédy kocsija a Balaton irányában keresztülzselte Pestet. Nem ment gyorsan, nem volt művészet követni. Ahogy kiért a városból, nem kanyarodott az autópályára, hanem Budaörsnek tartott. És Hód legnagyobb meglepetésére megállt a növényvédő repülőgépes szolgáltatás épülete előtt!

- Az úristenit! - bukott ki önkéntelenül a nyomozóból, mire a taxis megjegyezte:

- Találkahelynek nem éppen a legjobb...

Hát ez lenne az a zseniális terv? Növényvédő repülőgép?! Permetlé helyett öt utas? De hogy bújnak be a tartályba azon a kis lyukon, amin beeresztik a vegyszert? És egyáltalán hogyan? Eltérítik? Elrabolják?

Annyi kérdés tolt az agyába, hogy alig vette észre, hogy a doki eltűnt az épületben. A taxis megint kérdezett:

- Várunk, tisztelt úr?

- Várunk...

Herédy egy fél órát lehetett bent, látszott rajta a megkönnyebbülés, amint kijött, visszaszállt a kocsijába, és Pestnek elindult.

Hód kitartott egy kicsit, aztán szólt a taxinak, hogy türelem, mindjárt jön, és ő is bement az épületbe.

Fogalma sem volt, hogy mit is kezdjen. Az első szembejövőtől megkérdezte:

- Bocsánat. . . Hol adnak itt felvilágosítást? Egy ajtóra mutattak.

- Ott.

Hód az irodában az első asztalnál ülő hölgyhöz lépett. Valahogy mindig szerencséje volt a nőekkel. Hátha most is az lesz.

- Elnézést. . . Doktor Herédy elvtárs gépkocsivezetője vagyok, a Hegyaljai Egyesülettől. Megbeszéltük, hogy érte jövök. Csak késtem egy kicsit. Defektes lett a kocsim. Volt már itt Herédy elvtárs?

A hölgynek tetszetett a szimpatikus, kissé félénk fiatalember, mert kedvesen kérdezte:

- Milyen vállalatot mondott?

- Hegyaljai Egyesülés...

- Pillanat... - Iratok közt babrált egy keveset, aztán. - Igen, igen... Most ment el.

Ez a vakszöveg bejött, konstataálta örömmel Hód. Talán a többi is.

- És elintézte, amit akart?

- Itt a rendelésük. AN-2-es gép, tizennyolcadika.

- És... és hová rendelte Herédy elvtárs? Csak nem Tokajba? Mert olyan szórakozott és ideges mostanában, gyakran összetéveszt neveteket, dátumot.

- Tokaj? Dehogya... Sopronfalva, szőlőiskola, egy nap...

Hód legszívesebben megcsókolta volna a hölgyet a kitűnő válaszokért, helyette hálálkodott egy darabig, aztán kijött.

Az egyik ajtón ismerős név állt: Bakonyi Károly. . . Karsci bácsi! Repülőgép-oktatója volt az MHSZ-nél. Hallotta, hogy valamiféle repüléssel kapcsolatos vállalatnál helyezkedett el, de hogy itt találja, különleges szerencse. Ha ugyan nem másik Bakonyi Károly, hiszen egyáltalán nem különleges név.

Bekopogott az ajtón.

Aznap este Hód a következőket mondta Bana ezredes üzenetrögzítőjébe:

- Holnap, holnapután nem jelentkezem. Akcióban vagyok. Javaslom: tizennyolcadikán a főszereplők figyelmét mellőzzük. Tizennyolcadikán délelőtt tíz órakor erős készültséggel várjon ezredes elvtárs a budaörsi repülőtéren... Hód.

20

A kora őszi verőfény ott rezgett a kiserdő fái között. Az erdő túlsó felén országút húzódott, innenső felén hosszú lapály tartott a falunak.

A fák alatt öten voltak. Román Márton féltestvére kocsjában ült, kábán, gyógyszeres aléltsággal dőlt hátra az ülésen, doktor Herédy idegesnek látszott, egymás után szívta a cigarettát, s időnként az eget kémlelte. Blumenstock volt talán a legnyugodtabb. Az erdő szélén állt, zsebre tett kézzel, és Katit nézte, aki egy táskán ült, és kevésbé látszott derűsnek. A társaságtól távolabb egy fának Lorin Glaser dőlt, keze napóleoni mozdulattal a kabátgombolásban volt. A szövet alól revolver körvonalai domborodtak.

- Én tulajdonképpen nem sokat értek az egészből - szólalt meg a csendben Mónus Kati.

- Nem is fontos, Katikám... - Blumenstock fölényesnek kívánt látszani. - Minél kevesebbet tud egy lány, annál tovább marad fiatal.

- És ha rájöttek ?

Az aggódo kérdés Herédytól származott.

- Mire, dokikám, mire? És mire rájönnek, tudja mi már hol leszünk?

- Kilenc óra... - türelmetlenkedett tovább a doktor.

- Ne legyen ilyen kuvik... - intette Blumenstock. - Perceken belül itt lehet. Beszállunk és kész.

- És a légelhárítás?

- Nincs az a radar, amely észrevenne egy tíz, tizenöt méter magasan, illetve alacsonyan szálló gépet. És, ha volna is, tegyük fel: riasztanáknak, mire felszállnak a vadászok, mi már azt is elfelejtettük, hogy Magyarország a világon van...

Katinak is volt kérdése:

- Megbízható a pilóta?

- Glaser úr kezeskedik érte... Glaser úrnak van emberismerete. Igaz?

A nagy fülű vigyorgott:

- Igen, signore. És van pénzünk...

- A gép? Nem zuhanhat le a gép?

Blumenstock úgy nézett a lányra, mintha nagy butaságot mondott volna.

- Minden gép lezuhanhat. Velünk vagy nélkülünk, de lezuhanhat.

- Úgy értettem, a túlsúly miatt.

- Miféle túlsúly?... Ez a gép AN-2-es típus. A pilótaülés mögött öt ember, ha kicsit szorongva is, de elfér. Nem lesz luxusutazás, de utazás lesz. És ez a lényeg.

Nem mondhatni, hogy Blumenstock magabiztossága átragadt volna a többiekre, mert Herédy tovább toporgott a fák között, Kati is felállt, és valahová Pest irányába, a messzeségbe nézett.

Blumenstock az óráját figyelte.

- És honnan tudja a pilóta, hogy pont ide kell jönnie? A professzor Glaserre mordult:

- Mondja meg neki!

- Onnan, signorina, hogy pontos térképet kapott. Én rajzoltam... Lehetetlen eltéveszteni.

Beállt a csend. Néha hallatszott csak autózúgás-féle, jelezvén, hogy a közeli országúton kicsi a gépkocsiforgalom. Aztán Blumenstock felkapta a fejét:

- Pszt!... Jön!

Kiszaladt az erdőből a füves lapály szélére, lekapta a ballonját, és integetni kezdett vele. Kisvártatva valóban motorzúgás hallott, és a falu irányából feltűnt egy kétfedelű repülőgép. Alacsonyan jött, került egyet az erdő felett, aztán simán leereszkedett a mezőre, s odagördült a professzor közelébe.

Blumenstock korholóan kiáltott a társaságra:

- Na, ezért kellett izgulni?

A pilóta nem állította le a motort, kiugrott a gépből, s az elősiető Glasernek széles kézmozdulatokkal jelezte, hogy gyorsan, gyorsan. Bőr pilótasapka, gumis autószemüveg fedte a fejét, kék overallja olajos, festékes volt.

Blumenstock és Glaser két kis ládát emelt ki az autó csomagtartójából, a repülőgéphez vitték, s a pilóta segítségével beemelték a vezetőülés mögötti kis térségbe, amelynek ablakain fekete festék takarta a kilátást.

- Vigyázzon! - szólt Blumenstock a pilótának. - Törékeny!

A ládák után Román Mártont tették a gépbe, majd a lány is a doktorral, Blumenstockkal és a nagy fülű Glaserrel együtt elhelyezkedett a repülő sötét belsejében.

A pilóta rájuk kattintotta a zárat, aztán felbőgte a motort, s a gép fürgén a levegőbe emelkedett...

Bana ezredes négy kocsival s nyolcadmagával érkezett a budaörsi repülőtérre. Bár pontosan nem tudta mire vélni Hód kissé rejtélyes üzenetét, de annyira már ismerte beosztottját, hogy lényeges fordulathoz kívánja jelenlétét és az erősítést.

Még nem volt tíz, amikor kiérkeztek. A repülőtéren, a hangárok előtt letakart motorú, egy és kétszárnyú gépek sorakoztak, és kissé távolabb öt helikopter állt a napon.

Bana egyedül állt a Mercedes mellett, a többieket nem engedte kiszállni. A leeresztett ablakon helyettesével váltott egy-két mondatot, de nem nagyon figyelt a szavakra, szeme állandóan a repülőteret kutatta. Vajon honnan kerül elő majd Hód? Földről, levegőből? És mi az az akció, amelyhez erősítés

szükségeltetik?

Negyed tizenegykor mindenre választ kapott. Székesfehérvár felől egy kétfedelű repülőgép közeledett meglehetősen alacsonyan Budaörshez, ugyanakkor a hangárok felől egy dzsip is elindult a négy gépkocsi felé.

A repülő széles ívben fordult egyet, majd zökkenőmentesen talajt fogott, s a dzsippel csaknem egy időben ért Banáékhoz. A nyomozók kiugráltak a kocsiból, s körülfogták az AN-2-est, amelynek motorja leállt, s a pilóta a földre ugrott. Kemény léptekkel az elhárítás főnökéhez ment, feltolta homlokára a szélvédő szemüveget, és kihúzta magát.

- Ezredes elvtárs, Hód főhadnagy jelentem: az értékes szállítmánnyal megérkeztem. Köszönöm a fogadtatást!

Bana örömeiben csaknem megölelte a beosztottját, aki vidáman visszaperdült a géphez, kinyitotta az ajtót és beszólt:

- Hölgyem és uraim, megérkeztünk. Tessék kiszállni! Blumenstock tűnt fel elsőnek az ajtóban, és a pilótára förmedt:

- Hol az istenbe voltunk eddig?

Akkor látta meg a géppisztolyos civileket. Halálfehér lett. És csak suttogni tudta: - Glaser, én megölöm magát!

A nagy fülű gyilkos, mikor felfogta mi történt, az órazsebéből kivett valamit, és a szájába akarta dobni, de Hód szemfülesebb volt, elkapta és hátracsavarta a karját. Glaser a markában egy nikotinos ampullát szorongatott.

Hamarosan bilincs került az ő csuklójára is.

Román Márton egykedvűen vette tudomásul, hogy kocsiba tuszkolják. Doktor Herédy volt a legnyugodtabb. Még mintha némi öröm is környékezné a szemét, amikor az ő kezén is csattant a bilincs. Mónus Katalin maradt utoljára.

- Sajnálom, kisasszony, hogy egyelőre nem lehet bárhölgy Kundermann úr szalonjaiban - mondta Hód, és sajtát kezüleg rakott bilincset a lány csuklójára.

Mikor a szállítmány valamennyi tagja autóban volt, Hód engedélyt kért Banától a repülőtéren való maradásra.

- Van itt még egy kis dolgom. Utána bevonulok, ezredes elvtárs...

- Rendben, fiam... És hadd mondjam meg: derék munka volt. Megdicsérem.

Hód kihúzta magát:

. - Köszönöm. A dolgozó népet szolgálom.

A kocsi elvonultak, Hód pedig odament egy bajuszos, ötvenes férfihez, aki a dzsipnek támaszkodva nézte végig az eseményeket.

- És magának is köszönöm, Karcsi bácsi. Maga nélkül nem tudtam volna végigcsinálni...

- A lényeg, hogy sikerült. Én is büszke vagyok rád... Hogy még nem felejtettél el vezetni.

- Hja, akinek ilyen oktatója volt...

Dél már jóval elmúlt, mikor Etuka Hódot bejelentette Bana ezredesnek. A főnöki szobában Banán kívül még ketten voltak: Pintér alezredes és Beleznai őrnagy.

- Itt a repülő zsarú... - üdvözölte Bana Dénes a főhadnagyot széles jókedvvel. - Hogy az istenbe jutott eszébe ez a repülősdí?

- Jelentem: nagyon egyszerűen. Mikor megtudtam, hogy a nagy fülű egy pilótával ismerkedik, és hogy Herédy Ákos hamis papírral az Egyesülés nem létező sopronfalvai szőlőiskolája permetezését sürgősséggel

megrendelte, segítséget kértem Karcsi bácsitól, aki repülőgépvezetői oktató volt a sportszövetségnél, és aki most valami fejes a repülőgépes növényvédelemnél. Az ő révén mutatott be a presszóbeli pilóta Glasernak, hogy én leszek az, aki százezer márkáért kirepíti őket az országból... A többi már ismeretes.

- És a szállítmány útközben nem hóbörgött?

Hód nevetve legyintett.

- Dehogynem! Egy fél óráig csendben voltak, aztán kezdtek verni az ajtót, hiszen a menetidő nem lett volna több Ausztriáig, mint húsz perc. De gondoltam, hadd ugráljanak, kilátni nem tudnak, mert lefestettük az ablakokat, a zár meg jól tart, kijönni se jöhetnek, majd csak megérkezünk... Az útvonalat Karcsi bácsi biztosította Budaörsről...

Az ezredesen látszott: tetszik neki a história, s valahányszor a főhadnagyra nézett, mintha büszkeség villogott volna a szemében.

- Egyébként hamarosan átadhatják őket az ügyészségnek - mondta aztán az elhárítás főnöke. - Blumenstock nem is tagadott, elismerte, hogy ki akart három magyar állampolgárt szöktetni, s azt hiszem, a többi sem lesz gond. Glaser, akinek ez az álneve, az igazi neve Difalco, a nikotinos ampulla tulajdonosa, alaposan gyanúsítható Bóta Edit meggyilkolásával. Azon a napon, amikor a haláleset történt, Difalco Pesten volt és behatolt az Egyesülés székházába, Herédy laboratóriumába. A hatóanyag leírását kereste. A lány szerencsétlenségére akkor ment haza, amikor Difalco távozni készült. Ez a szörnyeteg befogta a lány száját, amitől Bóta Edit megfulladt. Erre felvitte az emeletre, nikotinos ampullát tört a szájába - éppen olyat, amelyet letartóztatásakor be akart venni -, majd közöszült a halottal. Utóbbi bizonyítására a spermavizsgálatok még hátravannak. Nos, a közöszülés után ledobta a lányt az emeletről és eltávozott. Riese meggyilkolása is bizonyítható.

- És Román Márton? - kérdezte Hód.

- Agyongyógyszerezett... Dr. Herédy meg voltaképpen hálás magának, főhadnagy. Amiért meghiúsította a szöktetést... Egyébként mindent bevallott. Marad még a lány, Mónus Katalin. Vele még nem foglalkoztunk.

Hód felállt:

- Ezredes elvtárs, kérhetek valamit?

- Tessék.

- Nem lehetne most?

- Micsoda?

- Nem lehetne most, a jelenlétemben foglalkozni a lánnyal?

- Sértődött férfihűség? Blumenstock miatt?

- Becsületszavamra nem! Másért szeretném. Bana a többiekre nézett:

- No, mit szóltok hozzá? Pintér Béla:

- Hát hívjuk fel... - A telefonhoz lépett. - Itt Pintér alezredes. Kísérjék fel Bana ezredes elvtárshoz Mónus Katalint.

Bana még ugratta is a főhadnagyot.

- Hagyjuk talán egyedül vele?

- Nem, nem - tiltakozott Hód. - Szeretném, ha itt tetszene maradni.

Kati szép volt, izgatottan kipirult és nagyon zavart, amint a felvezetővel maga mögött megállt az ajtóban. Bana elbocsátotta a felvezetőt, és intett Hódnak.

- Tessék, főhadnagy...

Hód ekkor olyat tett, amire még nem volt példa az elhárítás történetében. Mert hirtelen összecsapta a

bokáját, és harsányan így szólt:

- Ezredes elvtárs, kérek engedélyt, hogy az őrizettest megcsókolhassam!

Bana felhorkant:

- Megőrült?!

- Lehet... - Azzal odalépett a lányhoz, átkarolta és ráhajolt a szájára. Kati boldogan ölelte a férfi nyakát.

- Főhadnagy én lecsukatom! Mi történik itt?

Hód kibontakozott a lány karjaiból, aztán bűnbánó arccal azt kérte:

- Ezredes elvtárs, tessék megengedni, hogy bemutassam segítőtársamat és leendő menyasszonyomat: Mónus Katalin, pillanatnyilag őrizettest!

A hatás egyenesen frenetikus volt. Az ezredes nem kapott levegőt, Pintér majd lenyelte a repi cigarettát, Beleznayra rájött a köhögés, csak ketten álltak a főnöki szoba közepén, egymás vállát átölelve nyugodtan és mosolyogva: Hód és a lány.

Bana tért először szóhoz:

- Maga, maga, becsapott engem!

- Én nem, ezredes elvtárs... De olyan sok meglepetést tetszett már nekem okozni, gondoltam, most én okozok meglepetést az ezredes elvtársnak.

Az elhárítás főnöke felmordult:

- Sikerült. - Aztán jóízűen elnevette magát. - És nem félt, kislány, ilyen bűnbandába keveredni?

- Hát... - ismerte be halkán Kati - féltem én, de tudtam, hogy Sanyi vigyáz rám.

- Sanyi? Ki az a Sanyi?

A lány a főhadnagyra nézett.

- Hát ő!

- Sanyi?!... Hogy lehet egy Hódot Sanyinak hívni? - Kiszólt a párnázott ajtón. - Etuka legyen szíves a repi konyakot és öt poharat! Nem lehet ezt a Sanyit szárazon kibírni... - És mikor a titkárnő behozta az italt, töltött, és elsőnek emelte poharát. - Hát akkor, gratulálok, fiam... ehhez a kislányhoz... És magának is, Kati... A Sanyijához. - Már a szájához emelte volna a poharat, mikor valami eszébe jutott. - Mondja, kislány. Van az anyukájának kutyája? Nincs?... Akkor áldásom rátok!

Vége